

Уинстън Грум ГЪМП ОСИН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Трогателното
продължение
на ФОРЕСТ
ГЪМП

УИНСТЪН ГРУМ ГЪМП & СИН

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

„Слушай какво ти казвам: Никога, ама никога не позволявай да направят филм за живота ти!“

Форест Гъмп се върна!

Поостарял и помъдрял по своя си начин, той продължава своята комична одисея. Предстои му нелеката задача да отгледа и възпита малкия Форест, който повече от всякога има нужда от него.

С изключителна мъдрост и солено остроумие, направили от „Форест Гъмп“ световен бестселър, Уинстън Грум отново ни доставя удоволствие с приключенията на Форест, които развеселяват и стоплят сърцето.

*На прекрасната ми съпруга
Ан Клинтън Грум,
която не изостави Форест
през всичките тези прекрасни години.*

*На славно пиршество в разгара
небрежно кралят шута ритва
и заповядва му от скука:
— За мен да съчиниш молитва!*

*И шутът стана, смъкна шапка
и коленичи пред престола,
надянал вечната си маска:
отвънка смях — и скръб отдолу.*

*Погледна всички, после краля,
и се престори, че заплака:
— О, господарю мой, всесилни,
смили се ти над мен, глупака.*

*И пиршеството секна... Кралят
на царската градина в мрака
въздъхна тежко и прошепна:
— Смили се Ти над мен, глупака!*

Едуард
Роланд Сил,
1868

1.

Да го знаете от мен: всеки човек греши, поради която причина поставят гумени застелки около плювалниците. Предупреждавам ви — *никога* не позволявайте да направят филм по автогеографията ви. Хич не е важно дали правилно ще схванат фатките. Проблемът е там, че разни хора непрекъснато ще ви заграждат, ще питат въпроси, ще тикат телевизорни камери във физиономииите ви, ще искат парафа ви и ще ви четкат, че сте адски готин тип. Щур майтап, няма що! Ако хорската глупост се продаваше на варели, тутакси ще се захвана с варелджийство и ще се обогатя повече от господата Доналд Тръми, Майкъл Мълиган и Иван Бозовски, взети накуп. След малко ще се разпростра по тази тема, но отначало искам да ви осведомя за тъжната си история. Първо, сега съм десетина години по-стар, което хич не е толкова гот, както някои хора си го представляват. В косата ми се отбелязват бели нишки и не съм бърз както едно време, което моментално ми направи впечатление, щом се опипах отново да изкарам някой долар като футболист.

Туй стана в Ню Орлийнс, дето се отзовах след всичко друго случило се и дето бях сам-самичък. Намерих си работа като метач на заведение за стриптийз, казваше се „При Уанда“, което работеше до три през нощта, и по тази причина денем, общо взето, бях освободен. Една вечер си кротувам в тъгла и съблюдавам как приятелката ми Уанда се съблича на сцената, и не щеш ли в центъра на заведението се отпочна луд тупаник. Ония ми ти хора крещяха, псуваха, мяхаха столове, маси, бирени бутилки и си разменяха юмруци по кратуните, а жените врецяха. Поначало това не ме впечатли, щото по принцип се случва около два-три пъти вечерно, обаче после ми се престори, че разпознавам един от учасниците.

Беше як тип и размахваше бирената бутилка по начин, какъвто не бях виждал от времето, когато изследвах в Алабамския унивирситет.

И, о, чудо! — това е старият Снейк, куотърбекът, дето някога на третия опит изхвърли топката от терена с цел да спечели време, когато

преди дваайсет години играхме на „Ориндж Боул“ с ония мамалигари от Небраска. И тая му постъпка причини да загубим мача и ме запрати във Виетнам — е, било каквото било, тури му пепел.

Все пак го доближавам и сграбчих бирената бутилка от ръката му, а Снейк толкова се изкефи като ме видя, че ме шибва по китарата, което си беше апсолютна грешка, по причина че той си изкълчи китката; после взе да крещи и да псува и някъде по туй време пристигнаха ченгетата и ни замъкнаха до един в затвора. Сеа, пандизът ми е адски добре познат, щото съм го посвещавал многократно. На сутринта, щом всички други изтрезвиха, затворничарят ни донесе пържен салам и корав хляб и взе да ни питва дали искаме да телефонираме на някого, че да ни освободи. Снейк направо беснее и ми вика:

— Форест, всеки път като налетя на дебелия ти гъз, се забърквам в жестока каша. Не съм те виждал от години и виж какво стана! Набутаха ни в пандиза!

Само климнах, по причина, че човекът си беше апсолютно прав.

Не знам как стана, обаче някой дойде и плати гаранция за всички — и за Снейк, и за приятелчетата му, и за мен също — ама този някой хич не е доволен от случилото се. А пък Снейк ме пита:

— Какво, по дяволите, правеше в таз дупка?

Изясних му, че съм почистващът, а приятелят ми се сдобива със странно изображение на лицето и вика:

— Мама му стара, Гъмп, мислех си, че още си собственик на голямата компания за шкариди в Ла Батр. Какво се е случило? Нали беше милионер?

Наложи се да му изкажа тъжната си история, че шкаридената компания е фалирала.

След като поработих неизвестно време, зарязах и бизнес, и всичко и отпочнах да пътувам, щото ми писна от тъпотииите, дето придружават управлението на голямо предприятие. Оставих всичко в ръцете на мама и на приятелите ми лейтенант Дан от Виетнам и господин Трибъл — grosмайсторът, дето ме светна как да играя шах. Поначало мама почина, обаче не ми се говори на тази тема. После, не щеш ли, лейтенант Дан ми се обаждат и вика, че напуска, щото и без това е изкарал доста мангизи. Накрая един хубав ден получавам честитка от данъчната служба, дето пише, че не съм изплатил разни

такси и че възнамеряват да затворят фабриката и да превземат всички лодки, сгради и прочие. А когато отидох да порверя какво става, що да видя? Нищо не става! Всички сгради са горе-долу празни, навсякъде се вдят плевели, телефоните са изтръгнати, лектричеството — изключено, а шерифът ковнал на вратата хартийка и написал, че сме „под възбрана“.

Отбих се при таткото на Буба да открия какво се е случило. Не знам дали си спомняте, че Буба ми беше приятел от войната във Виетнам, където и го убиха, обаче татко му ми помагаше и си викам, че положително ще ми разкаже истината.

Като се приближавам до къщата му, отбелязах, че седи на стъпалата и изглежда опечален. Взах да го разпитвам:

— Какво става с шкаридения бизнес?

Старецът разклаща глава и отвръща:

— Печална история, Форест. Разорен си.

— Но защо?

— По причина на предателство — отговори ми таткото на Буба, сетне ми обясни цялата история. Докато съм се правел на баровец в Ню Орлийнс, моят приятел лейтенант Дан взел приятеля ми Сю, който е маймун (по-точно орангутанг) и се върнал в Ла Батр да реши някои проблеми около бизнеса. Работата била в това, че шкаридите почнали да се свършват. Сякаш всички по целия свят си падали по шкаридите. Даже в градове като Индианаполис, където допреди няколко години хората въобще не били чували за тия животинки, сега искали денонощно да им се поднасят в закусвалните и то в гигантски количества. Моите хора ловят шкариди като бесни, обаче след няколко години гадинките понамаляват и вече не са колкото когато почнахме. Всъщност цялата шкаридена индустрия попаднала в паника.

Таткото на Буба не знаеше точно какво станало после, ама нещата тръгнали още по-зле. Първо, лейтенант Дан напуснал. Старецът разясни как го огледал да заминава в голяма лимозина, а в нея — мадама с токчета, остри като пирони, накипрена с руса перука като на Бийтълс. Дан размахвал две големи бутилки шампанско през порозореца. После взел, че напуснал и господин Трибъл. Просто един ден си грабнал шапката, след което същото направили и всички други, по причина, че не си били получили заплатите, и накрая останал само старият Сю да отговаря на телефоните. Когато телефонната компания

ги откачила, маймунът също си тръгнал. Сигурно си е рекъл, че повече не може да бъде полезен.

— Мисля, че са взели всичките ти пари, Форест — издиша таткото на Буба.

— Кой ги е взел?

— Ами всички. Дан, господин Трибъл, секретарките, работниците и канцеларският персонал. Всички до един грабеха разни неща. Даже Сю. Когато го видях за последен път, надничаше иззад ъгъла на зданието, награвил под мишница компютър.

Мама му стара, ама че лоши новини! Просто не вярвах на ушите си. Дан! И господин Трибъл! И Сю!

Таткото на Буба продължава:

— С една дума, Форест, ти си напълно унищожен.

— Аха — викам му. — Не ми е за пръв път.

Какво да се тръшкам, като е неоправимо. Да я взимат фабриката и туйто! Като падна нощта, седнах на един от нашите докове. Иззад мисисипския пролив цъфва огромен лунен сърп и като че увисва над водата. Мисля си, че това нямаше да се случи, ако мама беше жива. Мисля си още и за Джени Къран — или както там сега ѝ е фамбилията — заедно с малкия Форест, който на практика ми е син. Нали ѝ бях обещал моя дял от шкаридения бизнес, та Форест младши да има някой долар, ако му потрябва. И какво да правя сега?

Аз съм разоран! Безпаричен! И туй не е толкова страшно, когато си млад и нямаш отговорности. Мама му стара, обаче аз вече не съм на трийсет и исках да направя нещо хубаво за малкия Форест. А то какво стана? Пак оплесках работата. Все на мен се случва.

Изправих се и отивам до ръба на кея. Оная ми ти луна още виси над водата. Неидейно ми се доплака и се облегнах над една от големите греди, дето задържа кея. Не щеш ли, тя била изгнила, така че се плъосна във водата, а аз — след нея. По дяволите! Ето ме отново, глупецът, щръкнал посред водата, дето ми стига до кръста. Хич не бих се противопоставил, ако в този момент доплуваше акула или нещо подобно и ме изкльопаше на един дъх. Обаче не доплува нищо, поради което изцапурках на брега и хванах първия автобус за Ню Орлийнс. Стигнах там тъкмо навреме, за да помета стриптизъорницата.

След един-два дни Снейк се отбива в заведението тъкмо когато ще затваряме. Ръката му е цялата в бинтове и в шина, щото си я е изкълчил от главата ми, ама не това е причина за посвещението му.

— Гъмп — вика ми той, — искам да си изясня нещо. След като през целия си живот все си се оплесквал, как стана така, че си чистач в този бардак? Да не си откачил? Отговори ми честно — още ли тичаш така бързо, както в колежа?

— Хабер си нямам, Снейк — отвърщам. — Отдавна не съм тернирал.

— Слушай, ще ти открехна нещо. Не знам дали знаеш, обаче аз съм куотърбек на нюорлийнските „Светци“. Възможно е да си чул, че напоследък нещо не ни върви. Засега губим с нула на осем и всички взеха да ни викат „нульовците“. Следващата седмица ще играем срещу проклетите „Гиганти“ от Ню Йорк и както сме я подкарали, резултатът ще стане нула на девет, а мен ще ме изхвърлят като мръсно коте.

— Без майтап? — питвам го. — Още ли се занимаваш с футбол?

— Ами с какво друго да се занимавам бе, идиот такъв, може би да свиря на тромбон? Слушай, приятелче, в неделя трябва да погодим някакъв номер на „Гигантите“. Мисля, че ти си нашето спасение. Няма много да се узориш — ще потренираш само един-два дни. Ако се справиш успешно, може да направиш кариера.

— Хич не знам, Снейк. Имам впредвид, че не съм играл футбол от мача, дето ти изхвърли топката от игрището уж на третия опит с цел да спечелиш време и загубихме от ония ми ти чекиджии от...

— Мамка му, Гъмп, не ми го напомняй — та това беше преди двайсет години! Всички са го забравили вече — очевидно с изключение на теб. За бога, виж се, човече. Миеш пода на някакъв бардак в два през нощта, обаче отхвърляш най-голямата възможност в живота си. Ти да не си малоумен?

Таман да му отговоря положително, Снейк ме прекъсна и взе да драска нещо върху една подложка за бира.

— Слушай, това е адресът на игрището, дето тренираме. Да си там утре точно в един. Покажи на вратата тази бележка и кажи да те доведат при мен.

Снейк си отиде, а аз тикнах салфетката в джоба си и продължих с чистенето, обаче като си отидох вкъщи, не намигнах до сутринта, щото си мислех върху думите на приятеля ми. Май беше прав. Пък и няма да ми стане нищо, ако опипам. Спомних си онези страхотни времена в алабамския унивирситет преди толкова много години, и още си спомних за тернъора Брайънт, за Къртис, Буба и за момчетата. И ето че се насълзих, щото никога в живота не ми е било така гот, както когато оная ми ти публика крещи и реве, а ние почти всеки път печелехме мачовете. Във всеки случай станах, облякох се и отидох да закуся, а в един пристигнах с колелото пред игрището на „Светците“.

— Та как ти беше името? — питва ме пазачът, като му показвам салфетката на Снейк. После взе да ме оглежда съмнително от главата до петите.

— Форест Гъмп. Едно време играех заедно със Снейк.

— О, вярвам ти. Всички така казват.

— Обаче аз не лъжа.

— Чакай малко. — Той ме оглежда с отвращение и изчезва зад някаква врата. След няколко минути се повърна и заразклаща глава.

— Заповядайте, господин Гъмп. Следвайте ме. — И ме отвежда в облекалнята.

Сега, навремето съм виждал едри момчета. Помня ония мамалигари от Небраска и те си бяха бая ячки. Обаче тия ми ти момчета не са едри, ами направо *огромни*. В случай че не съм ви го казал, аз съм два метра на височина и тежа близо сто и двайсет кила, ама всяко от тия копелета изглежда дълго два и десет и е най-малко двеста килца! Някакъв чичка, издокаран официално, ме приближава и питва:

— Търсиш ли някого, приятел?

— Аха — викам му. — Снейк.

— Днес го няма. Треньорът го изпрати при доктор, щото си изкълчил ръката, когато шибнал някакъв идиот по кратуната в един скапан бар.

— Известно ми е — съобщавам му.

— Е, с какво друго мога да ти помогна?

— Хабер си нямам. Снейк ми заръча да дойда и да проверя дали искате да играя футбол за вас.

— Да играеш в нашия отбор? — Единият му клепач почва смешно да подрипва.

— Ъхъ. Разбирате ли, със Снейк бяхме в един отбор в Алабама. Снощи ми каза да...

— Хей, почакай! — възкликва човекът. — Ти да не се казваш Форест Гъмп?

— Абсолютно!

— Брей да му се не видяло — вика онзи. — Чувал съм за тебе, Гъмп. Снейк разправя, че тичаш като фурия.

— Не е съвсем сигурно дали го мога още. Не съм тичал отдавна.

— Слушай какво ще ти кажа, Гъмп. Снейк каза да те опитаме. Влез тук и се преоблечи. Между другото, аз се казвам Хърли и тренирам рисивърите.

Отвежда ме в стаята за униформи и там ме обзавеждат с костюм и други подробности. Божичко, колко се е променило всичко, откакто бях в университет! И футболните костюми са се променили. Имат два пъти повече подложки и гумени изолатори, тъй че като те издокарат всецяло, мязаш на типичен марсианец, а изправиш ли се, все ти се струва, че ще се прекатуриш. Когато най-после се натиквам в униформата, всички други вече са на терена и подгръват. Тернърът Хърли ми означава да се приближа към неговата група, която тернира пасове, и ми вика да застана в редицата. Тоя номер си го спомням от едно време: изтичвам десетина метра напред, извързвам се и ти мятам топката. Като ми дойде редът, изтичах, обърнах се и топката ме фрасна право във физиономията, и така се шашнах, че се спънах и тупнах на земята. Тернърът Хърли си разклати главата и аз хукнах към края на редицата. След четири-пет опита още не съм пипнал топка и всички други играчи взеха да ме отбягват, като че ли смърдя или нещо такова.

След неизвестно време тернърът почва да вика и да крещи и става едно меле, да не ти е работа. Ония се бяха разделили на два отбора и след няколко игри Хърли ми означава да отида при него и ми вика:

— Слушай, Гъмп, не знам защо го правя, но ще играеш като рисивър. И гледай да хванеш все някоя топка, тъй че като си дойде Снейк, да не стане за смях — нито пък моя милост.

Набутах се посред мелето и изкрещях: „Ето ме и мен!“. Куотърбекът ме зяпна, като че съм смахнат, обаче вика:

— Заеми позиция осемстотин и три в ъгъла, Гъмп. После тичаш право напред дваисетина метра, оглеждаш се и се обръщаш.

Всички си заемат местата. Хабер си нямам коя е моята позиция, така че заставам където намеря за добре, обаче куотърбекът ме отбелязва и ми махва да го доближа. После отброява и топката е хвърлена и аз пробягвам дваисет метра (по мое изчисление), правя подскок на място, после се извързвам и ето че топката хвърчи право към мен. Докато се усетя, тя е в ръцете ми и я сграпчвам и затърчавам колкото ми краката държат. Да пукна, ако не съм пробягал още дваисет метра, когато двама юначаги се блъсват в мен и ме просват на земята.

После стана една патардия, не ти е работа.

— По дяволите, това пък какво беше? — възкликва един от играчите.

— Хей, това не е по правилата! Какво прави тоя? — крещи друг.

Още двама-трима се изближават, псуват и замахват ръце към тернъора Хърли. Рипнах и попитах куотърбека:

— Какво им става?

— Мамка му, Гъмп, тия копелета са толкова тъпи, че не знаят какво да правят, когато видят нещо неவிжданo. Очаквах от тебе да спазиш инструкциите ми — да изтичаш дваисет метра напред, да подскочиш и да заемеш ъгловия пост. А ти изпълни само половината указания и то отзад напред. Това го няма в учебниците по футбол. Добре че забелязах какви ги вършиш. Все пак прихващането ти беше чудесно.

През останалия следобед хванах още пет-шест паса и всички бяха доволни, с изключение на защитата. Старият Снейк се бе върнал от доктора, стоеше на страничната линия, хилеше се като ряпа и подскачаше.

Щом тернировката свърши, той ми вика:

— Форест, здравата ще се позабавляваме следващата неделя срещу ония ми ти „Гиганти“. Истински късмет е, че онази нощ се отбих в твоя бардак!

Обаче аз не съм толкова сигурен в това.

Така или иначе, тернирах през целия остатък от тази седмица, чак до неделя, когато сам почнах да се харесвам. Махнаха шината от

ръката на Снейк, той зае поста на куотърбек и през първите два периода игра като бог, тъй че като се изтеглихме в облекалнята, губехме само с дваисет и два на нула.

— Е, Гъмп — вика ми Хърли, — дойде моментът да им покажем това-онова. Мисля, че вече сме ги залъгали тия „Гиганти“ и те се чувстват адски сигурни. Мислят си, че лесно ще ни победят. Обаче ти ще им попречиш.

После той и другите тернъори ни надрънкаха още куп тъпотии и ние се върнахме на терена.

При първото разиграване някой от нашите оплита конците и ето че сме обратно на нашата линия. Точно както каза Хърли — измамили сме „Гигантите“ и те се чувстват адски сигурни. Той ме тупва по задника и влизам в играта.

Неидейно публиката се смълчава, после се разчу тихо мърморене — сигурно щото не са имали време да напишат името ми в програмата.

Снейк ме изглежда с блеснали очи и вика:

— Давай, Форест. Сега е моментът. Дай им да разберат!

По негов сигнал тръгвам към страничната линия. После се затърчавам към средата на игрището, ама топката изобщо не е там. Петима-шестима „Гиганти“ са погнали Снейк в нашата крайна зона — той тича напред-назад и може би е спечелил сто метра, но не както трябва.

— Съжалявам — казва ми, когато отново сме в редицата. Бръкна в панталоните си, измъкна пластмасово шишенце и жадно отпи от него.

— Какво е това? — интересувам се.

— Стопроцентов портокалов сок, кретен такъв — сопва ми се Снейк. — Да не мислиш, че на моята възраст ще взема да се наливам с уиски?

Абе хората казват, че някои неща вечно си остават същите, ама има и друга поговорка, че чудесата никога не свършват, така че съм доволен задето старият Снейк постъпва правилно.

Той отново ми дава знак и аз пак хуквам. Сега публиката почва да ни подсвирква и да мята по игрището хартиени чаши, програми и недоядени санмбичи. Като се обърнах този път, в лицето ме фрасна изгнил домати, който някой от публиката май бе хвърлил, за да изрази недоволствието си. Както можете да си представите, това ме пообърка.

Вдигнах ръце към лицето си и не щеш ли — ето я топката, метната от Снейк, която така ме перна, че ме събори на земята, ама най-сетне направихме нещо свястно.

Снейк пак означава същата тактика и като вижда, че се мъча да изчистя физиономутрата си от домата, бърза да ме утеши:

— Ти внимавай какво хвърлят от трибуните. Не че го правят с лошо чувство. Просто такъв им е обичаят.

Иска ми се да имаха друг обичай, ама какво да се прави...

Докато тоя път се подреждаме, чувам адски вулгарни псувни по адрес на моя милост, поглеждам отсреща и да пукна, ако това не е Къртис, сквртирантът ми от студентските дни, който сега е накипрен с униформата на „Гигантите“.

С тоя Къртис бяхме неизвестно време в една стая, когато следвах в унивирситета, или по-точно бяхме заедно, докато той пусна през прозореца право върху колата на ченгетата един огромен извънбордов мотор, което му довлече куп неприятности. А по-късно го назначих на работа в шкаридената компания в Ла Батр.

Откакто го знам, Къртис винаги почва всяка своя мисъл с минимум десет най-гадни псувни, поради която причина понякога е трудно да загреееш какво всъщност иска да каже — особено когато имаш само пет секунди преди почването на играта — какъвто сега беше случаят. Размахам му с ръка дружелюбно и това май така го шашна, че опули очи в един свой колега по отбор, а за нас това бе повратен момент. Стрелнах се покрай него като куршум, макар че той се опита да ме спъне, втурнах се към средата на игрището и — просто да не повярваш — топката, хвърлена от Снейк, вече лети към мен. А пък аз не губя нито секунда и запрепускам към крайната зона. Тъчдаун, ура!

Всеки подскача около мен и ме прегръща и прочие, а като се издалечавам, Къртис идва при мен и ми вика: „Добре се справи, задник такъв“, което е горе-долу най-голямата четка, дето ми я е правил.

Обаче точно тогава някой го замерва *него* с доमत и доматът се разплесква върху физиономията му. За първи път, откакто съм жив, виждам Къртис да остане без думи и взе, че ми стана мъчно за него, затуй се обадох:

— Не го правят с лошо чувство, Къртис. Просто си имат такъв обичай тук, в Ню Орлийнс. Ами че те мятат разни работи дори от

подвижните платформи по време на техния си карнавал.

Обаче Къртис това не го грее, тъй че се втурва към трибуните, крещи, псува и показва среден пръст наляво и надясно. Много е готин тоя Къртис!

С една дума, получи се интересен следобед. По време на четвъртия период вече водехме с 28 на 22 и аз принесох за победата, като залових топка, хвърлена от куотърбека, влязъл в игра вместо Снейк, който пък от своя страна лежеше край страничната линия, докато му ушиваха крака, понеже един от противниците ни му отхапва бая парче. През целия четвърти период нашите привързници непрекъснато пееха: „Гъмп! Гъмп! Гъмп!“, а след мача поне стотина снимкаджии и вестникарски репортери нахлуха на игрището и ме избиколиха, като все ме питваха кой съм.

След това събитие животът ми категорично се промени. За тоя мач срещу „Гигантите“ шефовете на „Светците“ ми връчиха чек за десет хиляди долара. Другата седмица играхме срещу „Мечките“ от Чикаго и успях да хвана още три паса, довели до тъчдаун. Ония хора от „Светците“ намислиха начин да ме наградят финансово — обясниха, че ми плащат за „инициатива“, което означаваше, че получавам хилядарка за всеки уловен пас и премия от десет бона за всеки тъчдаун. Ами, както сами се сещате, след още четири мача имах близо шейсет хилядарки в банката, а общият резултат на „Светците“ е 6 на 8 и се придвижваме нагоре в класифицирането. През седмицата преди следващия мач, който е срещу „Лъвовете“ от Детройт, изпратих на Джени Къран чек за трийсет хиляди долара, назначени за малкия Форест. След като отупахме детройтските „Лъвове“, а после „Червенокожите“, „Колтовете“ и „Патриотите“ в този порядък, взех, че й пратих още трийсет бона и си викам, че до плейофите ще бъда вече състоятелен човек.

Да, ама не ми било писано!

Не е за вярване, обаче спечелихме шампионската титла в нашата дивизия и като следващо ни се пада да играем против даласките „Каубои“ на техния терен. Бъдещето ни изглежда розово. Нашите момчета са адски уверени и се пошляпват с пешкири по задниците в облекалнята. А пък Снейк даже е спрял да пие и е в първокласно здраве.

Един ден един колега по отбор ме изближава и ми вика:

— Слушай, Гъмп, трябва да си намериш агент.

— Какво? — шашвам се аз.

— Агент, дебил такъв. Човек, който да те представлява и да ти осигури мангизите, които искаш. Тук не получаваш достатъчно. Никой от нас не е добре платен. Обаче поне си имаме агенти да се разправят с ония мръсници — шефовете. Повярвай ми, приятелче, би трябвало да изкарваш тройно повече от това, което получаваш в момента.

Изслушах съвета му и си взех агент. Името му беше господин Бътърфийлд.

Първата работа на този господин е да се заяде яко с шефовете на „Светците“. Скоро ме извикват и всички до един са побеснели.

— Гъмп — крещят ми, — нали подписа договор за хиляда долара за пас и десет хиляди — за тъчдаун. Сега пък се отказваш от него. Какви са тия маймунджилъци?

— Хич не знам — отвърщам кротко. — Взех си агент просто за да...

— Бътърфийлд е агент колкото аз съм президент! Този тип е мошеник! Не си ли го разбрал досега?

Като им казах, че не съм, те ми обясняват как господин Бътърфийлд ги уплашил, че няма да ме пусне в игра за плейофа, ако не ми дадат тройно повече от сега.

— Слушай какво ще ти кажа, Гъмп — изсъсква собственикът. — Ако пропуснем само един мач поради този абсурден опит за пладнешки обир, не само лично ще те изрита от отбора, но ще се погрижа никога повече да не играеш футбол, поне не за пари. Ясно ли ти е?

Отвърщам, че ми е ясно, и отидох да тернирам.

През тази седмица най-после напуснах службата си като метач на стриптизборника. Работата в късните нощни часове пречеше на спортната ми кариера. Уанда рече, че ми влиза в положението, пък и без това щяла да ме уволни по причина, че не било „достойнствено“ някой да играе в отбора на „Светците“ и същевременно да бъде неин портиер. Освен това тя допълни още нещо:

— Хората вече не идват, за да гледат *мен*, а да зяпат *тебе*, овен такъв!

Та в деня преди онзи, когато трябваше да заминем за Далас, отидох на пощата и ето ти изненада — писмо от Мобайл, Алабама. Пише ми майката на Джени. Ще ви кажа, че винаги пощурявам от радост, щом получа известие от Джени или от някой, свързан с нея, ама не знам защо, тоя път се усетих някак особено. Отварям плика, а вътре — друго писмо, неразпечатано, писмото, дето го пратих на Джени с последните трийсет хилядарки. Почнах да чета каквото госпожа Къран се опипваше да ми обясни, но още преди да свърша, съжалих, че не съм, мъртвец.

„Скъпи Форест, (пишеше тя)

Просто не знам как да ти го съобщя.

Преди месец Джени се разболя много сериозно, също и Доналд, съпругът ѝ. Той умря миналата седмица, а на следващия ден и Джени ни напусна.“

Пишеше и други неща, ама изобщо не си ги спомням. Все се визирах в онези първи редове и ръцете ми се разтрепериха и сърцето ми се раздумка толкова силно, че си ми хрумна: „Сега ще припадна!“. Не е вярно! Невъзможно е да бъде вярно! Не и Джени. Как така ще е умряла, след като съм я познавал всичките тези години, откакто бяхме в отделенията, а пък и я обичах — единствената жена освен мама, която наистински съм обичал. Седях като ударен, а едрите ми сълзи падат върху писмото и замазват мастилото и вече не се чете нищо, освен последните редове, където пише: „Малкият Форест е при мен и може да остане, докато успявам да се грижа за него, но самата аз не се чувствам добре, Форест, и ако между футболните мачове намериш време да ни посетиш, бих искала да си поговорим“.

Правичката да си кажа, не съм сигурен какво съм направил след това, ама все някак си съм се върнал вкъщи, хвърлих малко багаж в една чанта и следобеда взех рейса за Мобайл. Това пътуване ми се видя най-продължителното в живота ми. В главата ми непрестанно се въртяха всички ония години, прекарани с Джени. Как още в училището тя винаги ми помагаше да се измъквам от кашите, дето все ги забърквах (даже дори след като по случайност ѝ разкъсах роклята в киното), как в колежа пееше с оня оркестър, а аз си напъхах гагата в нейните ѝ работи като измъкнах банджовиста от колата, дето двамата с Джени се чукаха, а после в Бостън — там тя пееше със „Спуканите яйца“, а моя милост постъпи в Харвардския университет и в една

Шекспирова пиеса; спомних си и за по-късно, когато Джени работеше в гумената компания в Индианаполис, а аз станах кечаджия и на нея ѝ се наложи да ми обяснява на какъв глупак се правя...

Все си мислех: „Просто не може да е вярно, не, не може!“, обаче мисленето не помагаше да стане обратното. Издълбоко в душевността си знаех, че Джени е мъртва.

Когато се проявих в къщата на госпожа Къран, беше девет вечерта.

— О, Форест! — възкликава тя, хвърли ръце около мене и почна да плаче, при което не можах да се удържа и се разциврих и аз. След неизвестно време влязохме вътре, тя ми даде чаша мляко и сладки и опита да ми изкаже случилото се.

— Така и никой не разбра от какво умряха — отпочна тя. — Двата се разболяха горе-долу по едно и също време. Болестта се разви светкавично и Джени и мъжът ѝ издъхнаха. Тя не изпитваше болки или нещо подобно. Всъщност беше по-красива от всякога. Само си лежеше в леглото като по времето, когато беше мъничка. Да, в собственото си легло. Косата ѝ беше дълга и прекрасна, а лицето ѝ — досущ както винаги — лицето на ангел. А после, онази сутрин, тя...

Госпожа Къран спря за малко. Повече не плачеше, а гледаше през порозореца към уличната ламба.

— Когато отидох да я видя, беше си отишла, макар да изглеждаше като заспала. Малкият Форест си играеше на верандата и, честно казано, не знаех дали е редно, но го повиках да дойде и да целуне майка си. И малкото ангелче го направи, то не подозираше нищо. Не му позволих да остане дълго при нея. На другия ден я погребяхме в гробището „Магнолия“ в семейния гроб, при баща ѝ и при баба ѝ. Под големия клен. Не съм сигурна доколко малкият Форест е разбрал какво се е случило. Със сигурност не знае за баща си, който умря в Савана, при родителите си. Казах му, че майка му си е отишла, но не мисля, че разбира какво се е случило в действителност.

— Мога ли да видя?

— Какво? — интересува се госпожа Къран.

— Ами където е била. Където е била, когато...

— О, разбира се. Ето, оттук. Сега в леглото ѝ спи малкият Форест, защото имам само две...

— Не искам да го разбудям — викам ѝ.

— Защо не, може би ще го утеши.

И така, отидох в спалнята на Джени и ето го дребния Форест, спинка в леглото ѝ, без хабер да си има какво става с него. Гушнах е мечето си, а на челото му се е зализала една голяма руса къдрица. Госпожа Къран почна да го събужда, ама аз я помолих да го остави на мира. Струваше ми се, че виждам Джени в леглото — спокойна и заспала. Обаче само ми се струваше.

— Може би е по-добре да го оставим да поспи тази вечер — извърщам се към госпожа Къран. — На сутринта ще има изобилно време да ме види.

— Хубаво, Форест — съгласява се тя, после тръгна да излиза.

Докоснах лицето на малкия, а той се преобърна и леко въздъхна.

— О, Форест — проплака госпожа Къран, — направо не мога да повярвам. Всичко се случи толкова бързо. А те изглеждаха така щастливи... Понякога всичко тръгва на лошо, нали?

— Апсолютно — отвръщам, после излизаме от спалнята.

— Е, Форест, сигурно си уморен. Ще ти постеля дивана във всекидневната.

— А ще може ли да спя на люлката на верандата? Знаете ли, винаги съм си падал по тая люлка. С Джени сядахме на нея и...

— Разбира се, Форест. Ще ти донеса възглавница и няколко одеяла.

Настаних се аз на люлката, а цялата тази нощ духаше вятър и някъде преди зазоряване заваля дъжд. Не че беше студено или нещо подобно. Просто нормална есенна нощ за тия ми тук места, дето съм израснал. И честно да ви кажа, не спях особено много. Обмислях за Джени, за дребния Форест и за моя си живот, който, като му направех обзор, не беше нещо за хвалене. Направил бях сума ти неща, обаче невинаги се справях добре. Освен това все се забърквам в някоя голяма каша, щом работите ми потръгнат. Което, предполагам, е цената, която трябва да заплатиш за това, че си идиот.

2.

И така, на другата сутрин госпожа Къран се изявява на верандата с чаша кафе и с поничка. Дъждът е поотслабнал, ама небето е тъмнооловно и отнякъде се разнася ръмжене на гърмотевици, като че ли Господ ми е разсърден.

— Сигурно ще искаш да отидеш на гробището? — пита ме тя.

— Май да — викам ѝ, щото не съм съвсем сигурен дали искам точно това. Нещо ми казва, че трябва, обаче на практика хич не ми се ходи в проклетото гробище.

— Приготвих малкия Форест — продължава тя. — Не е ходил там, откакто... Мисля си, че е добре да те придружи. Нали трябва да свиква с...

Погледнах иззад нея и ето го дребния, застанал зад мрежестата врата някак си тъжен и озадачен. После надниква навън и ми вика:

— Ти кой си?

— Форест. Не помниш ли, когато се запознахме едно време? В Савана.

— А, ти си оня със смешната маймуна.

— Да. Сю. Обаче не е маймуна, а чистопороден орангутанг.

— А той къде е сега? Тук ли е?

— Не, не е тук — отвърщам. — Доколкото ми е неизвестно, бил служебно зает другаде.

— Отиваме при мама — тихо казва малчуганът, а на мен в тоя момент ми иде да ревна, ама вместо това викам:

— Да, знам.

Госпожа Къран ни натоварва в колата си и отиваме на гробището. През цялото време седя като на тръни и се притеснявам. А дребният просто си зяпа през прозореца с ония ми ти големи тъжни очи и аз се чудя и се мая какво, по дяволите, ще стане с всички нас.

Гробището беше много хубаво, както са си всички гробища по принцип. Бъкано е с магнолии и стари дъбове и ние завивахме и завивахме, докато стигаме до едно голямо дърво и госпожа Къран спря

автомобила. Беше неделя сутринта и отнякъде излиташе звънене на камбани. Като слязохме, малкият Форест ме приближава, поглежда ме, а аз го хванах за ръката и се отправихме към гроба на Джени. Земята е още мокра от дъжда, от вятъра са нападали много листа — толкова са красиви, боядисани в червено и златно, като истински звезди.

— Там ли е мама? — нашепва малкият Форест.

— Да, скъпи — отговаря госпожа Къран.

— Мога ли да я видя?

— Не, обаче тя наистина е там — вика му майката на Джени.

Ама и хлапето е истински смелчага и не плаче или нещо подобно, както бих направил вместо него. След няколко минути си открива една пръчка, с която да си играе, и се издалечава от нас.

— Още не мога да повярвам! — простенва госпожа Къран.

— Аз също — викам. — Не е честно.

— Връщам се в колата, Форест. Сигурно искаш да останеш за малко сам.

Стоях до гроба като пън, някак си без чувства, и си кършех ръцете. Мислех си, че всички, дето истински ги обичам, са умрели или нещо подобно. Така стана с Буба и с мама, а сега и с горката Джени. Дъждът заръми и госпожа Къран повика малкия и го качи в колата. Понечих да се издалеча, когато чух някакъв глас:

— Форест, всичко е наред.

Извързвам се, обаче наоколо няма никой.

— Казах, че всичко е наред, Форест — пак повтаря гласът.

Беше... не, не е възможно... Беше Джени!

Само че все още няма никой.

— Джени — викам аз.

— Да, Форест. Просто исках да знаеш, че всичко ще бъде наред.

Идва ми през ум, че сигурно откачам. Но после най-неидейно, като че я сезирам, сигурно е само в изображението ми, ама все пак ето я Джени, красива както винаги, и тя промълвява:

— Трябва да вземеш със себе си малкия Форест и да го отгледаш така, че да стане силен, умен и добър. Убедена съм, че можеш да го направиш, Форест. Имаш златно сърце.

— Ама как така? — възклицивам. — Та нали съм идиот?

— Не, не си — поправа ме Джени. — Може да не си най-умният човек на света, но имаш повече разум от повечето хора, които

познавам. Имаш още дълги години пред себе си, Форест, затова ги изживей колкото е възможно по-пълноценно. Казвала съм ти го поне сто пъти досега.

— Знам, обаче...

— Всеки път, когато действително загазиш, ще ти идвам на помощ. Ясно ли ти е?

— Не.

— Знай, че ще го правя. Така че си напрегни мозъка и се опитай да измислиш какво да правиш оттук насетне.

— Ама, Джени, просто не мога да повярвам, че си ти!

— Разбира се, че съм аз — кой друг да бъде. А сега си върви, Форест. Понякога се държиш така, сякаш не ти сече пипето да се скриеш от дъжда.

Послушах я и се качих в колата, щото съм мокър до кости.

— Стори ми се, че разговаряш с някого — обажда се майката на Джени.

— Има нещо такова. Май си говорех с мене си.

Следобед с малкия Форест седяхме в дневната на госпожа Къран и съблюдавахме по телевизора как „Светците“ играят с даласките „Каубои“ — ако тази кланица можеше да бъде наречена игра. „Каубоите“ взеха, че още през първия период отбелязаха четири тъчдауна, а ние — нито един. Опипах се да извъня на стадиона и да обясня къде съм, ама никой не вдигаше слушалката в облекалнята. Сигурно докато се накая да им се обадя, всички са излезли на игрището.

През втория период положението стана още по-трагично, точно преди почивката пустите кравари ни водеха с четирийсет и два на нула, а спортните ментатори до един говореха, че ме няма и никой не знае къде съм. Най-после успях да се свържа с облекалнята и най-неидейно тернърът Хърли сграпчва слушалката и закрещява:

— Ах, ти, кретен такъв! Мама му стара, къде си?

Изяснявам му, че Джени е умряла, ама той май изобщо не вдява за какво му говоря, щото крясва:

— По дяволите, коя е пък тази Джени?

Хич не е лесно да му изясня всичко, така че просто му казвам, че това е една моя приятелка. После собственикът на отбора докопва слушалката и вика:

— Гъмп, предупредих те, че ако не играеш в този мач, лично ще те изхвърля. И точно това ще направя — ще те изрита като мръсно коте. Смятай се за уволнен!

— Ама недейте така — викам му, — Джени наистина е умряла. Научих едва вчера и...

— Я не ме баламосвай, Гъмп! Знам всичко за тебе и за недоносения ти агент Бътърфлай! Това е пореден евтин трик да извърнкате повече пари. Обаче номерата ви няма да минат. Да не си посмял да припариш до моя отбор! Чуваш ли — *да не си посмял!*

— Обясни ли им? — интересува се госпожа Къран, като влиза при мене.

— Да — отвърщам. — Може и така да се каже.

Така приключи кариерата ми като футболен професионалист.

Сега трябваше да си открия някаква работа, за да поддържам малкия Форест. Джени беше поставила в банка повечето от парите, дето ѝ ги бях изпратил, и с онези трийсет хиляди, изпратени ми обратно от майка ѝ, ставаше добра сума, от която да се спечели малка лихва. Обаче тя нямаше да достигне за всичко необходимо и поради тази причина се налагаше да си потърся работа.

На другата сутрин разгледах обявленията във вестниците. Нищо, ама нищичко интересно. Най-много се търсеха секретарки, продавачи на употребявани коли и тем подобни, а пък аз си изобразявах, че ми е нужно нещо... ами нещо по-достоепно. Сетне отбелязах обява в колоната „други“, която гласи: „Търсят се рекламни агенти. Не се изисква опит! Огромни печалби за съвестните служители!“. Следваше адресът на местен мотел, а накрая пишеше: „Интервютата ще започват точно в 10 сутринта. От кандидатите се изисква умение да общуват с хора“.

Обръщам се към госпожа Къран:

— Какво е това „рекламен агент“?

— Не знам съвсем точно, Форест. Мисля, че... Нали се сещаш за онзи човек, дето е облечен като фъстък и дето се разхожда пред магазина в центъра на града и раздава на минувачите пликчета с безплатни фъстъци? Мисля, че на това му казват „рекламен агент“.

— О, така ли? — Правичката да си кажа, очаквах да бъде нещо по-началническо, ама в акъла ми се въртят все ония ми ти „огромни печалби“, дето ги обещава рекламата. Пък и даже да съм човекът-фъстък или нещо подобно, нали хората няма да знаят, че аз съм вътре, в тъпия костюм?

Обаче се разбра, че съм си правил сметките без крѣчмаря. Никой не искаше от мене да се преструвам на фъстък. Работата се оказа *много по-сложна*.

— Познанието! — провиква се непознатият. — Този свят се крепи на *познанието*!

Бяхме десетина души, всички все по обявата за „рекламни агенти“. Като отидохме в оня скапан мотел, от рецептата ни изпратиха в стая с куп сгъващи се столове и телефон, поставен на пода. След двайсетина минути вратата наведнѣж се отваря и в стаята нахлува някакъв висок, кльощав, изгорял от слънцето човек, издокаран в бял костюм и бели кожени обуца. Не си каза нито името, нито нищо, ами измарширува в стаята и взе да ни изнася лекции. Косата му е сресана назад и наплескана с брилянтин, има и тънки като молив мустачки.

— Познанието! — провиква се пак. — Ето го и него!

Разгърна някаква шарена хартия, голяма колкото плакат, и взе да ни сочи различните форми на познанието, напечатани върху нея. На картинките има динозаври, пароходи, полски засаждения и големи градове. Даже има и картини на Космоса и на ракети, на телевизори, на радия и на автомобили и на не знам още какво.

— Подобна възможност едва ли ще ви се предостави друг път! — дере се той. — Да пренесете цялото това познание в домовете на хората!

— Почакайте! — прекъсва го един. — Да не би да става дума за продажба на енциклопедии?

— Разбира се, че не — обидено му вика непознатият.

— Абе, мен на това ми прилича — пак се обажда оня. — Мама му стара, ако не е продажба на енциклопедии, то какво е тогава?

— Ние не *продаваме* енциклопедии — отвърща мъжът в бяло. — Ние ги *доставяме* в домовете на хората.

— Значи все пак става дума за търговия с енциклопедии — провиква се заядливи.

— Струва ми се, че на човек с вашето отношение мястото му не е тук — язвително отбелязва костюмираният. — Напуснете, за да мога да дам разяснения на останалите.

— Ще напусна и още как! — Човекът се отправи към вратата. — Веднъж се гехих да продавам енциклопедии и това си е пълна минавка.

Костюмираният се изцепва след него:

— Има да съжаляваш, когато тези хора тук станат богати и прочути!

И така затръшва вратата, че стаята се олюлява и се страхувам, че дръжката ще се отлети и ще се забие право в задника на оня недоволенник.

Отне ни около седмица да изминем „тернировъчния“ период. Той се състоеше в изучаване наизуст на дълга реч, където се казваше колко прекрасни са циклопедиите, дето ги продаваме. Викаха им „Световен информационен справочник“. Наш тернър беше човекът с белия костюм, който беше още и областен търговски представител на циклопедийната компания. Името му бе господин Тръсуел, ама той ни каза да му викаме просто Слим.

Та тоя Слим ни светна, че задачата ни не е да продаваме, а да доставяме циклопедиите по домовете.

Всъщност далаверата беше следната: даваме книгите безплатно, при условие че хората подпишат договор, според който се задължават докато са живи, всяка година, да се изръсват по двеста и петдесет долара за новоизлезлия ежегодник. Така балъците получават безплатно комплекта от циклопедии, а компанията — десет бона от продажбите на ежегодниците, чието отпечатване излиза някъде по пет долара на бройка. Аз щях да взимам петнайсет процента от всеки заключен договор. А пък Слим — пет. Сеа, кажете ми как би могъл човек да се мине в подобна далавера?

Следващия понеделник ни разпрашиха по обектите. Слим ни заръча да носим сако и вратозавръзка, да бъдем избръснати и да нямаме черно под ноктите. Освен това пиенето през работно време беше апсолютно забранено. Като отидохме в мотела, отпред заварихме

огромен камион. Слим ни натовари като стадо овце и ето че потеглихме. После той ни вика:

— Внимание! Всеки от вас ще бъде оставен в определен квартал. От вас искам да си отваряте очите на четири за разни детски играчки — люлки, пясък за игра, велосипедчета с три колела и тем подобни. Стремежът ни е да продадем нашите книги на млади семейства, като по този начин те ще плащат по-дълго за ежегодниците. Не видите ли деца или играчки пред някой дом, хич не си губете времето.

Така и направихме. Всички, включително аз, ни разхвърлиха в различни квартали. При това не в шикозните, ама Слим вика, че така е по-добре, щото хората в луксозните квартали вероятно са прекалено умни, че да се хванат на номера. Вървя си аз по улицата и щом мернах къща с детска люлка отпред, тутакси изтичах по стълбата и бързам да почукам. Изяви се някаква жена и откряхна мрежестата врата. Незабавно си пъгнах крака вътре, както ме бяха учили да правя.

— Госпожо — викам, — имате ли свободна минута?

— Имам ли вид на жена, дето има време за празни приказки? — сопва се тя. Косата ѝ е завита на ролки, още е по нощница, а отвътре се носят крясъците на куп дечурлига.

— Искам да поговоря с вас за бъдещето на децата ви — почвам аз добре изрепетирната си реч.

— Кво те е грижа за децата ми? — интересува се тя подозрително.

— Необходими са им познания, без които не могат да живеят.

— Ти да не си от онези религиозни откачалки? — кресва жената.

— О, не, госпожо. Тук съм, за да даря дома ви с най-хубавите циклопедии на света.

— Дрън-дрън, та пляс! Изглеждам ли като човек, дето може да си позволи да купи енциклопедии?

Сеа, ако питате мен, тя си е апсолютно права, ама все пак продължавам речта си:

— Госпожо, както вече ви споменах, не ви карам да *купувате* циклопедии. Аз ще ги *оставя* в дома ви.

— Кво искаш да кажеш? Да ми ги дадеш *под наем*(?

— Не съвсем. Ако ми позволите да вляза за минутка...

Така че тя ме пуска вътре и ме слага да седна в дневната. Слим ни е учил, че ако стигнем дотам да ни поканят в къщата, работата е

почти в кърпа вързана. Отворих си чантата и взех да ѝ изяснявам всичко, точно според инструкциите на Слим. Изказването ми е дълго около петнайсет минути и през всичкото време жената ме съблюдава и слуша. Появиха се и три хлапета на годините на малкия Форест и почват да пълзят по нея и да я прегръщат. Като свърших, тя изблизна в сълзи.

— О, господин Гъмп, ще ми се да имам тези енциклопедии. Обаче е невъзможно. — И ми заразправя опечалената си история. Мъжът ѝ взел, че побягнал с по-млада жена и я оставил без пукнат цент. Загубила службата си като готвачка в закусвалня, понеже от преумора заспала, докато пържела яйца, и изгорила тигана. Лектрическата компания ѝ спряла тока и телефонната се заканвала да направи същото. Освен това ѝ се налагало да се оперира, обаче не можела да си го позволи, отгоре на всичко децата ѝ гладували. Довечера щял да дойде и хазяинът за наема, а тя нямала петдесет долара и като нищо щели да ги изхвърлят на улицата. Наприказва ми още куп други работи, ама мисля, че загреват какво ѝ е положението.

В края на краищата ѝ дадох под наем петдесетачка и се ометох. Стана ми истински мъчно за нея.

Целия този ден тропях по разни врати. Повечето хора даже не ме допускаха вътре. Около половината вече били прецакани от други продавачи на циклопедии и те се оказаха най-злите. Четирима-петима ми треснаха вратата във физиономията, друг изсъска по мене един огромен злобен пес.

В късния следобед, когато камионът на Слим почна да ни прибира, бях уморен като куче и обезсърчен.

— Слушайте, не бива да се притеснявате от неуспехите през първия ден — поучава ни Слим. — Първият ден винаги е най-труден. Само си помислете — ако някой от вас беше успял да сключи договор, щеше да получи хилядарка. Представете си — един-едничък договор ви носи толкова пари! Освен това ви гарантирам, че тук бъка от будали.

После се извъръща към мене:

— Гъмп, наблюдавах те как действаш. В тебе има много енергия, момче. Освен това си чаровен. Необходима ти е само малко практика и ще станеш специалист! А аз съм човекът, дето ще ти помогне да се изпедепчаш. Утре сутрин идваш с мен.

Вечерта, като се прибрах у госпожа Къран, даже не ми се слагаше залък в устата. Ето ме, великия „рекламен агент“, дето вместо да изкара нещичко, е с петдесет долара вътре, с изтъркани подметки и с дупка в гащите от зъбите на злобния пес.

Малкият Форест си играе на пода на дневната и ме питва къде съм бил.

— Да продавам циклопедии — обяснявам му.

— Какви енциклопедии?

Взех, че му ги показах, точно както ме учеше Слим. Произнесох си цялата лекция, отворих папката с всичките му там картинки и демонстрирах мостри от циклопедиите и ежегодниците. Като се изчерпах, дребният надникна в една от книгите и обяви:

— Това са пълни лайна!

— Какво? — стреснах се. — Кой те е учил да приказваш такива думи?

— Чувал съм ги понякога от мама.

— Да знаеш, че едно седемгодишно хлапе не бива да говори така — поучавам го. — Освен това, защо викаш на книгите ми лай... боклуци?

— Защото са такива. Ето, погледни тук. Половината факти са неверни. — Той ми посочва отворената циклопедия и една картинка, под която пише „Буик, модел 1956“. — Това е модел 55-а. Автомобилите, произведени през 56-а не са имали такива перки. Виж и тази илюстрация — това е бомбардировач F85, не F100!

Дребният продължава и ми показва още куп неща, дето не са верни, после вика:

— Всеки тъпак ще разбере, че всички данни са погрешни.

„Е, не всеки“ — мисля си. Не съм сигурен дали Форесчо е прав, но във всеки случай още на другата сутрин ще попипам Слим.

— Трябва да уцелиш най-подходящото време — поучва ни Слим. — Точно след като съпругът е отишъл на работа и преди жените да заведат дечурлигата на училище. Ако видиш по двора играчки за малки хлапета, дето още не учат, тази къща можеш да я оставиш и за по-късно през деня.

Камионът ни хвърли в някакъв квартал, ние със Слим вървим по улицата и той ми подава тънкостите на занаята.

— Следващият най-подходящ момент е веднага след свършването на сапунените опери, преди булките да са хукнали да прибират децата и съпрузите им да са се прибрали от работа...

— Слушай — прекъсвам го, — искам да те питам един въпрос. Един човек ми каза, че много от нещата в циклопедиите не са правилни.

— Брей да му се не видяло, и кой беше тоя умник?

— Предпочитам да не му казвам името. Е, вярно ли е?

— Мама му стара, откъде да знам? — възкликва Слим. — Да не би да ги чета тия пущини? Работата ми е да накарам хората да ги купуват.

— Ами като ги купят? Май хич не е честно да ги караме да се изръсват за разни лъжливи книги.

— На кой му пука? — вика ми Слим. — Нито един от тия леваци няма да забележи грешката, пък и нали не си въобразяваме, че използват енциклопедиите? Взимат ги най-вече, за да си ги подредят на полиците, и най-вероятно изобщо не ги отварят.

И докато вървим и си приказваме, Слим бързо отбелязва къщата, дето плачат за нашите книги. Боята ѝ е малко поизлющена и общо изглежда онемарена, обаче от един клон виси на въже стара автомобилна гума и на верандата има няколко велоспедчета.

— Точно това ни трябва! — разтрива ръце той. — Знам аз. Дечурлигата сигурно са тъкмо на училищна възраст. Обзалагам се, че в този момент мама вече си отваря портмонето, за да ми приготви паричките.

После чуква на вратата и скоро се появява една дама, дето има вид на много уморена, а очите ѝ са някак си опечални. Слим тутакси се развихри. Докато бърбореше, успя да се намъкне в къщата, и докато жената се усети, вече сме се положили на канапето в дневната ѝ.

— Слушайте, действително не са ми необходими повече енциклопедии — обяснява ни тя. — Вече купих британската и американската и ще ги изплащам в продължение на десет години.

— Именно! — възкликва Слим. — И няма да ги използвате междувременно. Нали разбирате, онези енциклопедии са за по-големи деца — които учат в последните класове на гимназията или в колеж.

Обаче вие имате страхотна необходимост от справочник *сега*, докато дечицата ви са малки, имате нужда от нещо, което да им е интересно. И ето че аз ви го предлагам.

После взе да връчва на дамата всичките си мостри и да натъква колко много картинки и разни други работи има вътре и как текстовете били опростени и много повече разбираеми, отколкото в другите циклопедии, с които госпожата вече се е снабдила. Когато Слим свърши заявлението си, жената толкова беше омекнала, че чак ни поднесе лимонада, а накрая си сложи парафа на договора. Слим взе да ми се дуе:

— Е, Гъмп, видя ли колко е лесно? Какво ще кажеш, само за двайсет минути изкарах хилядарка — фасулска работа, все едно да вземеш шоколадчето на някое детенце.

И беше напълно прав, само дето аз се чувствах адски кофти от цялата далавера. Чудя се какво ли ще прави горката жена с всичките тези циклопедии. Ама според Слим тя била точно клиентка по негов вкус.

— Знаеш ли, Гъмп — разяснява ми той, — тия жени вярват във всички глупости, дето ще им ги надрънкаш. Повечето от тях направо са щастливи, че има с кого да си поговорят.

А после ме отпраща сам да пласирам циклопедиите и вика, че до края на деня изчакавал да имам една-две продажби, след като вече ми бил светнал как да го правя.

И аз го правех, честна дума. Обаче до късния следобед бях почукал поне на двайсет и пет врати и нито един път не ме поканиха вътре. Четири-пет пъти хората даже не ми отваряха, ами през пощенския процеп ми викаха да се махам. Една госпожа си копаеше алеята и като разбра за какво съм дошъл, ме погна с мотиката.

Точно се завръщах към мястото, откъдето ни взимаше автобусът, когато се натъкнах на улица, дето беше различна от онези, където работех. Тази ми ти улица беше екстра, с наистински хубави къщи с градини и със скъпи коли пред тях. А пък най-накрая й, покатерена на малък хълм, се намираше най-голямата от всички къщи — цял дворец, би могло да се каже. Викам си на ума, че няма какво да изгубя. Вярно, че Слим ни обясни как такива баровци не купуват циклопедии, ама все пак трябва да опипам нещо, поради което се изкачвам до двореца и позвънявам. За пръв път през този ден стоях пред врата, дето е със

звънец. Поначали не стана нищо. Решавам, че няма никой въщи. Позвъних още два-три пъти и таман да си хвана пътя, вратата неидейно се отвори и пред мен застана дама, с червена копринена рокля и цигаре. Беше по-възрастна от мене, обаче все още много красива, с дълга кафява коса и адски много грим. Като ме видя, ме изгледа от пети до глава два-три пъти, после широко ми се усмихна. И преди да имам възможността да кажа нещо, отвори вратата и ме покани в къщата.

Казваше се госпожа Хоупуел, ама ми каза да й викам Алис.

Госпожа Хоупуел — пардон, Алис — ме поведе в страшно голяма стая с висок таван и с баровски мебели и ме питва дали искам нещо за пиене. Климнах, а тя:

— Какво да бъде? Бърбън, джин, скоч?

Обаче през ум ми минава, че пиенето е забранено през работно време, затуй отвърщам, че искам само една кокакола. Дамата се завръща с питието ми, а аз почвам лекцията си. Още не съм я изкарал и до половината и госпожа Хоупуел ме пресеква:

— Благодаря, Форест. Това е достатъчно. Ще ги купя.

— Кво? — сепвам се. Направо съм шашнат от късмета си.

— Енциклопедиите. Ще купя един комплект.

После ме питва за каква сума да подпълни чек, а пък аз се захващам да й изяснявам, че всъщност не плаща нищо, че само подписва договор да купува ежегодника до края на живота си, обаче тя ми означава да млъкна и ми вика:

— Само ми покажи къде да подпиша.

Точно това и направих.

Своевременно отпих от кокаколата. Пфу! Беше отвратителна. Поначали реших, че госпожата ми е изляла още нещо в чашата, ама не беше, щото видях кутията от колата върху съседната масичка.

— А сега, Форест, ще се преоблека в нещо по-удобно — обявява госпожа Хоупуел.

Мисля си, че и така изглежда доста удобно, обаче това въобще не ми влиза в работата.

— Да, госпожо — отвърщам й.

— Наричай ме Алис — промълвява тя и зачезва от стаята, а роклята ѝ шумоли подире ѝ.

Седях си, визирах се в кокаколата и ставах все повече жаден. Обаче после реших, че госпожата ще липсва най-малко няколко минути, затуй отидох в кухнята. Майчице, никога не бях виждал такава кухня! Честна дума, по-голяма от цялата къща на Джени, цялата в плочки и в дърво и в алпака, а осветлението ремонтирано вътре в тавана. Надникнах в хладилника да проверя има ли друга кокакола, щото тая сигурно беше нещо развалена. За моя изненада вътре бяха разположени поне петдесет кутии, поради което отворих една и отпих голям гълток. Бррр! Пикня!

Всъщност не приличаше съвсем на пикня, макар да не знам точно какъв е вкусът ѝ. По-скоро беше нещо като коктейл от терпентин и смазка, с добавка от малко захар и газирана вода. Дойде ми на ума, че някой е погледил мръсен номер на госпожа Хоупуел.

Обаче в този момент лично госпожата влиза през вратата и възкликва:

— О, Форест, виждам, че си открил колата! Нямах представа, че си толкова жадничък, горкичкото ми момче! Чакай да ти наля в чаша.

Беше облякла къса розова нощничка, дето разкриваше всичките ѝ прелести, които хич не бяха за пренебрегване, и носеше рошави розови чехлички, поради което си намислих, че сигурно се кани да си легне.

„Сега я втасахме“ — викам си, а госпожата взе чиста чаша, проблясваща като дъга, пусна кубчета лед и ми наля кокаколата. Чух я как пращи в чашата и тъкмо се чудех как ще я изпия, госпожа Хоупуел ми вика, че ей сега ще се върне, отивала малко да се поосвежи. Тъкмо да изхвърля пак кокаколата, когато ми идва идея. Може би ще успея да я направя за пиене. Спомних си за едно време в университета, когато толкова ми се пиеше лимонада, че чак я усещах в устата си, ама нямах пукнат лимон, а мама ми беше изпратила праскови, поради което си изготвих прасковада, като ги изстисках през чорапа си.

Тая кокакола беше адски противна, обаче си мислех, че все нещо може да я подобри, щото езикът ми е засъхнал като подметка и даже може би вече умирам от жажда. Освен това така се бях настървил на колата, че акълът ми — все в нея.

Позавъртях се из грамадanskия килер и какво да видя — стотици бурканчета и шишенца във всякакви форми и размери. На някои пише „кимион“, на други — „табаско“, а на още други — „естрагонов оцет“. Имаше още бутилчици, бурканчета и кутийки с други неща. Открих зехтин и реших, че може да премахне донякъде вкуса на смазка, после се натъкнах на стъкленица с шоколадов сос, който сто процента щеше да замаскира вонята на терпентина. Сипах двайсет-трийсет различни неща в купата, дето стоеше на плота, побърках ги с пръсти, после сипах няколко лъжици в чашата с кокакола. За момент сместа взе да ври и да съска като че ли всеки миг ще избухне, ама като я забърках по-дългоременно с леда, придоби по-хубав вид и след неизвестно време почна пак да си прилича на кокакола.

Правичката да ви кажа, вече се усещах като онези ми ти златотърсачи в пустинята, дето слънцето ги е препекло като филийки, тъй че вдигнах чашата и я изсуших на един дъх. Този път ми се видя по-святна и макар да не беше съвсем като колата, поне нямаше вкус на пикня. Всъщност беше толкова хубава, че даже си налях още една чаша.

Точно тогава госпожа Хоупуел се завърна в кухнята и се поинтересува:

— Форест, как ти се струва тази кола?

— Нищо ѝ няма. Всъщност ще си наля още. Да сипя ли и на вас?

— Благодаря, Форест, не искам.

— Защо? Не сте ли жадна?

— Жадна съм и то доста, но предпочитам... ами други питиета.

Тя си наля половин чаша джин, а отгоре — портокалов сок, а после ми вика:

— Знаеш ли, непрекъснато се удивлявам как някой може да пие тази гадост. Да си призная, това е изобретение на съпруга ми. Питие, което искат да нарекат „Нова кока-кола“.

— Така ли? Вярно, че не прилича точно на старата.

— Добре че ми го каза, глупако! Никога в живота си не съм вкусвала по-голяма гадория. Смърди на... мама му стара, не знам точно... на терпентин или нещо подобно.

— Да — викам, — усетих.

— Това е най-идиотската идея, която е хрумвала на шефовете на мъжа ми от компанията в Атланта. „Нова кола“ — дрън-дрън-ярина! — възкликва жената. — Все прецакват разни продукти, пък после се чудят как да ги продадат. Мен ако питаш, тая нова кока-кола ще бъде пълен провал.

— Така ли?

— Абсолютно. Всъщност ти си първият, който изпи цяла чаша, без да повърне. Знаеш ли, съпругът ми е вицепрезидент и е шеф на отдела за изследвания и рационализации. Страхотна рационализация, няма що!

— Абе не е чак толкова лоша, ако сложиш разни други работи в нея — обаждам се аз. — Нищо й няма, като я пооправиш.

— Нима? Е, това не е мой проблем. Слушай, не съм те довела тук да обсъждаме безмозъчните идеи на мъжа ми. Купих проклетите ти енциклопедии или както там им викат, а сега искам една услуга. Днес следобед трябваше да дойде масажист, но изобщо не се появи. Умееш ли да разтриваш гърбове?

— А?

— Разтриване на гръб — нали разбираш. Лягам по корем, а ти ме масажираш. Щом толкова разбираш от познавателни книги, сигурно знаеш как се разтрива. Дори идиот ще се досети как да го направи.

— Да... ама...

— Слушай, глупендер — просъсква госпожата, — вземи си проклетата кока-кола и ела с мене.

Отведе ме в стая с огледала по всичките стени и със страхотно легло на поставка по средата. От говорителните, изградени в тавана, се изнасяше музика, а до леглото стоеше огромен китайски гонг.

Госпожа Хоупуел се мята на кревата, захвърля чехличките и нощничката си, слага си голям пешкир върху долната половина и се просва по корем. Опипах се да не я гледам, докато се случваше всичко това, ама хич не ми беше лесно, по причина, че цялата стая е от огледала.

— Хайде — покани ме тя. — Почвай да масажираш.

Въездих я и заразтривах раменете й. Госпожата взе тихичко да охка и да ахка. Колкото по-яко разтривам, толкова по-силно охка тя. А после ми вика: „По-надолу! По-надолу!“. Послушвам я, ама положението почва да става адски кофти, щото вече съм седнал почти

върху пешкира. Накрая госпожа Хоупуел се запъхтява, пресегва се и удря китайския гонг. Майчице, цялата стая се разтресе и огледалата като че всеки момент ще паднат от стената.

— Вземи ме, Форест — изстенва тя.

— Къде да ви взема?

— Просто ме вземи! — изкрещява жената. — Сега!

Най-неидейно се сещам за Джени и за куп други неща, а оная ми ти госпожа ме напипва, гърчи се и се тръшка по леглото и тъкмо си мисля, че положението става безконтролируемо, когато без предубеждение вратата на огледалната стая се отваря с трясък и на прага се изтъпанчва някакъв дребосък, издокаран с костюм и вратозавръзка и с очила с телени рамки, който досущ мяза на нацист.

— Алис! — изкрещява човекът. — Хрумна ми гениална идея! Ако прибавим стоманени стружки към колата, те ще премахнат вкуса на терпентин!

— Боже мой, Алфред! — сопва се госпожа Хоупуел. — Какво нравиш вкъщи по това време? — После бързо сяда на кревата и се мъчи да придърпа кърпата нагоре, че да се закрие донякъде.

— Хората от моя отдел разрешиха проблема. — Човекът си говори и комай не му прави впечатление, че жена му е гола.

— Какъв проблем, Алфред?

— За новата кока-кола. — Той влиза в стаята и се държи така, като че ли мен изобщо не няма. — Мисля, че открихме начин да накараме хората да я пият.

— О, за бога, Алфред! Кой ще я пие тази пикня? — Господжата има вид, че всеки момент ще се разридае. Горкичката, има само един пешкир, пък се мъчи да се покрие хем долу, хем горе, което изобщо не се получава, поради което тя все се опипва да си вземе нощницата от пода, ама всеки път, щом посегне към нея, пешкирът пада. Пак правя опити да гледам настрани, обаче всичко се вижда в огледалата.

Някъде по това време Алфред ме отбелязва и ме пита:

— Вие ли сте масажистът?

— Нещо подобно — отвъръщам.

— Това вашата кола ли е?

— Тъхъ.

— И я пиете?

— Ами да.

— Без майтап?

Климнах. Просто не знаех какво да кажа, за да не обидя изобретението му.

— И не ви се струва отвратителна? — Очите му стават големи като палачинки.

— Вече не — отговарям, — щото я оправих.

— Оправил сте я? Но как?

— Сложих разни неща от килера.

— Чакайте да погледна. — Той взима чашата и я поднася под светлината и я изучава, както човек изучава гадинка в лабораторен буркан. После взе че отпи малко от нея и очите му някак си се замрежиха. Поглежда към мен, към госпожа Хоупуел и отпива мощен гълток. Сетне възкликва: — Боже мой! Това чудо хич не е лошо!

Пи още малко и по лицето му се появява смаяно изображение, сякаш е видял призрак или нещо такова.

— Оправил си я! — изкрещява той. — По дяволите, как успя?

— Прибавих някои неща, дето ги взех от килера — разяснявам.

— Ти? Един масажист?

— Той не е точно масажист — намества се госпожа Хоупуел.

— Нима? Тогава какъв е?

— Продавач на циклопедии — викам му.

— А? Тогава какво правиш тука с жена ми?

— Това е дълга история — отвърщам.

— Всъщност няма значение — промърморва дребосъкът. — Ще поговорим за това по-късно. В момента много повече ме интересува да разбера какво си направил с тази кока-кола. Кажи ми! За бога, кажи ми!

— Не знам с точност. Отначало ми се стори като пик... Отначало вкусът не ми хареса и си казах, че не е зле да я подправа.

— Не му харесал вкусът! Абе, олигофрен такъв, признай, че приличаше на пикня. Да не мислиш, че не го знаех? А пък ти поне си успял да я направиш горе-долу годна за пиене. Имаш ли представа колко струва подобно изобретение? Милиони! Милиарди! Хайде, опитай се да си спомниш. Какво сложи вътре, въъ... между другото, как се казваш?

— Гъмп — викам му. — Форест Гъмп.

— Да, Гъмп. Хайде сега, Гъмп, напъни си мозъка и бавно ми обясни какво си направил с напитката. Покажи ми какво сложи в нея.

Така и направих, само дето не можех да си напомня всичко. Наизвадих шишенца, бурканчета и други неща и се опипах да повторя експеримента, ама все не можех да го докарам като първия път. Опипвахме се отново и пак, може би петдесет пъти, докато полунощ отдавна мина, обаче всякога Алфред изплюва колата в мивката и вика, че изобщо не е като първата партида. Своевременно госпожа Хоупуел е вече на двайсетия си джин с портокалов сок и по едно време ни казва:

— Абе, тъпанари, няма начин да направите от тая помия нещо свястно. Хайде да си легнем тримката и да проверим какво ще се случи.

— Млъкни, Алис — смъмря я Алфред. — Не разбираш ли, че това е най-големият шанс в живота ми?

— Ами и аз ти предлагам точно такъв шанс — промълвява госпожата, изтегля се в огледалната стая и почва да блъска по гонга. Мъчим се с Алфред още неизвестно време, накрая той се обляга на хладилника и си стиска главата, а после ми вика:

— Гъмп, това е невероятно. Изтръгна ме от челюстите на поражението само за да ме запратиш отново там. Обаче аз не се предавам лесно. Ще повикам полицията да запечата тази кухня. А утре ще доведе тук цял екип, за да опакова всички предполагаеми съставки, които си добавил към колата, и да ги изпратят в Атланта.

— В Атланта ли? — чудя се аз.

— Точно така, Гъмп. А най-ценното, което ще вземат, е твоя милост.

— Мене ли?

— Абсолютно! Вдигаш си дебелия задник и идваш в лабораторията ни в Атланта да оправиш кока-колата. Само си помисли, Гъмп. Днес те очаква Атланта! Утре целият свят!

Като тръгваме сезирам на прозореца усмихнатото лице на госпожа Хоупуел и като правя сметка на всичко, случило се досега, имам чувството, че неприятностите ми тепърва почват.

3.

Като се прибрах при госпожа Къран вечерта, позвъних по телефона на Слим в неговия мотел да го пердупредя, че вече няма да оставям циклопедии по къщите на хората.

А пък той издъхва:

— Браво, Гъмп, хубаво ми се отплащаш за любезността. Забиваш ми нож в гърба, а? Трябваше да се досетя що за човек си. — И после ми изговори още куп неща, дето хич не са хубави, след което ми тресна слушалката в ухото. Е, поне приключих с него.

Докато се справям с всички тия неприятности, малкият Форест отдавна е заспал, а пък госпожа Къран се интересува какво се случва. Изясних й, че зарязвам циклопедичния бизнес и отпътувам за Атланта да помогна на Алфред да си направи новата кокакола и че съм взел това решение по причина, че трябва да осигурим на Форесчо извънреден доход. Тя се съгласява с мене, само че вика да поговоря с дребния, преди да замина, и да му изясня точно кой съм, тъй като и двамата му родители сега са мъртви. Питвам я дали не я бива повече по изясненията, ама тя твърдо отказва.

— Мисля, че в живота на всеки човек настъпва един момент, когато се налага да поеме отговорността, и този момент е сега, Форест. Навярно няма да ти е лесно, но трябва да го направиш. И то както трябва, тъй като ще се запечати завинаги в паметта на детето.

В това е апсолютно права, ама направо ме втриса, като си помисля какво ще стане.

На другата сутрин се излюпвам рано-рано, а госпожа Къран ми прави овесена каша и ми помогна да си пакетирам багажа. Алфред обеща да ме изведе точно в девет, така че май сега е моментът да се оправя с малкия Форест. Като си изяде закуската, го виквам на верандата и почвам:

— Налага се да ме няма за малко и има някои неща, дето трябва да ги научиш, преди да замина.

— За какво става дума? — интересува се той.

— Ами... първо, хабер си нямам колко ще отсъствам и искам да се държиш много добре с госпожа Къран, докато ме няма.

— Тя ми е баба и никога не я ядосвам — отвръща дребният.

— Искам още да се изучаваш добре и да не се забъркваш в никакви неприятности.

Той се понамръщва и ме изглежда особено.

— Хей, ти нали не си ми баща? Защо ми ги говориш тези работи?

— Абе всъщност там е въпросът. Разбираш ли, аз наистина съм твой баща.

— Не, не си! — врясва той. — Татко си е вкъщи и е болен, но ще дойде да ме вземе веднага, щом оздравее.

— Това е другото, дето трябваше да ти го кажа. Татко ти няма да заздравее, Форест. Сега той е при майка ти, нали разбираш?

— Не е! Не е! — виква малкият. — Баба ми обясни, че той много скоро ще дойде да ме вземе!

— Баба е сбъркала — изяснявам му. — Татко ти се е разболял като твоята мама и не можал да се оправи, така че сега аз ще се грижа за тебе.

— Ти?! Не е вярно! Татко ще дойде!

— Форест — викам му, — трябва да ме послушаш. Хич не ми се искаше да ти го казвам, ама няма как. Разбираш ли, аз съм действителният ти баща. Твоята майка ми го каза преди много време. Обаче ти живееше при тях, а пък аз бях... просто един скитник или нещо такова и си беше по-добре да останеш при тях. Обаче сега вече са си отишли и си имаш само мен да се грижа за тебе.

— Лъжеш! — кресва той, почва да ме налага с малките си юмруци, а после заплаква. Знаех си, че ще го направи, и за първи път го виждам да плаче, ама си викам, че сигурно ще му бъде полезно, макар да смятам, че все още не е схванал действителността. Мама му стара, бих дал мило и драго само да не трябва да произвеждам този разговор.

— Форест казва истината, синко — обажда се госпожа Къран изкъм вратата, дето е стояла по време на целия заговор. Излезе на верандата, взе малчугана и го положи на скута си, а после му вика: — Не можех да ти обясня всичко това, поради което помолих Форест да

го стори вместо мене. Знам, че трябваше да ти го кажа лично, но нямах сили.

— Не е вярно! Не е вярно! — крясва той и почва да рита и да реве. — Лъжете! И двамата сте лъжци!

По това време една гигантска черна лимонзина спира пред къщата, Алфред слиза и ми означава да се приближа. От задната седалка ми се хили госпожа Хоупуел.

Сграпчвам си аз чантата и тръгвам по тротвара към колата, а в ушите ми кънтят виковете на малкия Форест: „Лъжец! Лъжец! Лъжец!“. Ако е вярно това, дето ми го каза госпожа Къран, че истината ще се запечати завинаги в паметта му, силно се надявам да не е права.

И така, отпътуваме си ние към Атланта и през цялото време госпожа Хоупуел ми опипва бедрото и на разни други места, а Алфред се пули в разни документи и книги и непрекъснато си говори сам. Като пристигаме в сградата, дето е главна квартира на кокаколата, там ни пресреща цяла тълпа и като влизам вътре, всички ми раздрусват ръката и ме тупат по гърба.

После ме заведоха по дълъг коридор до една врата, дето отгоре й пише: „Експериментална изследователска лаборатория. Строго секретно. Влизането забранено!“. Обаче ние влизаме и в тоя момент щях направо да си припадна.

Произвели са с апсолютна точност кухнята на госпожа Хоупуел, чак до полупълните чаши, от които бях пил кокакола.

— Всичко е тук, Гъмп, точно както си го оставил в Мобайл — обажда се Алфред. — От тебе се иска да направиш точно това, което си направил, докато си оправял вкуса на онази кока-кола. Припомни си всяко свое действие и си напъни мозъка до крайност, тъй като от това може би зависи съдбата на цялата ни компания.

Струва ми се адски несправедливо да поставя така въпроса и да стоварва на раменете ми безсилен товар. Все пак не съм направил престъпление, просто се опипах да си приготвя нещо за пийване. Така или иначе ми навличат бяла престилка, като че ли съм доктор Килдър или нещо подобно, и почвам експиримента. Първо взимам кутия от „Новата кокакола“ и я сипвам в чаша, пълна с ледени кубчета.

Опипвам я, както направих при госпожа Хоупуел, ама пак има вкус на пикня или нещо такова.

Така че отивам в килера и той е пълен с всички неща по полиците. Работата е там, че не си припомням точно какво съм сложил в колата, че да ѝ сдобря вкуса. Ама няма как, влизам в килера и почвам да смесвам това и онова. През цялото това време четири-пет души се въртят около мене и моментално си записват, щом направя нещо.

Първо взех по една щипка от индианско орехче и от корандър. После пуснах бирен екстракт и от онова нещо, от което месото става по-крехко, и сос със сирене за поливане на пуканки, плюс малко меласа и бульон от раци. Сетне отворих консерва с чили, обрах мазнината, дето плава отгоре, и я прибавих и нея. След това за всеки случай пуснах и малко сода.

Накрая забърках всичко с пръст, точно както бях сторил при госпожа Хоупуел, и ударих един як гълток. Всички стоят със спотаен дъх и ме съблюдават с ококорени очи. Подържах питието в устата си около секунда и после казах първото нещо, дето ми дойде на ума:

— Брррр!

— Какво има? — интересува се един от хората.

— Не виждаш ли, че не му харесва? — вика друг.

— Слушай, дай да опитам — предлага Алфред.

И значи отпива и плюе на пода.

— Господи, това е още по-отвратително от гадорията, която произвеждаме.

— Господин Хоупуел — намесва се един човек, — изплюхте течността на пода, а пък Гъмп плю в умивалника. Боя се, че губим контрол върху експеримента.

— Добре де, добре — мърморва Алфред, после застана на колене на пода и забърса кокаколата с носовата си кърпичка. — Все пак ми се струва, че проблемът не е в това, къде се е изплюл. Най-важното е, Гъмп, отново да се заловим за работа.

Така и направихме. През целия този ден, че и през повечето от нощта. Толкова се ошашавих, че в един момент случайно изсипах половината солница в кокаколата, вместо чесъна на прах, който си мислех, че ще замаскира вонята на терпентин. Като изпих чашата, за малко полуоткачих, както ставало с хората в спасяващи лодки, които пиели морска вода. Накрая на Алфред май му писна, щото вика:

— Добре, достатъчно за днес. Обаче още от зори се хващаме отново на работа. Нали, Гъмп?

— Щом казвате — викам му, ама си мисля на ума, че задачата ни е без надежда.

През целия следващ ден и през следващите седмици, и през следващите месеци се опипвах да оправя кокаколата, ама пуста да остане, не ще и туйто! Какво ли не й прибавях: лют червен пипер и испански шафран, и екстракт от ванилия, кимион, безвредни бои, бахар и какво ли още не. Хората, дето ме окръжават, са изпописали петстотин тетрадки и вече почваме заимно да си лазим по нервите. Междувременно, като се прибера вечер в оня ми ти огромен хотелиерски апартамент, дето сме заседнали всички, пред мен цъфва госпожа Хоупуел, облечена почти с нищо. Един-два пъти ме помолва да й разтъркам гърба и го правя, обаче когато поиска да й направя преден масаж, твърдо отказах.

Почвам да си мисля, че цялата тая история е голяма минавка. Вярно, че ме хранят и има къде да спя, ама досега не съм видял нито долар, а пък нали затова съм тук, че да изкарам някоя пара за Форесчо. Една вечер, докато съм в леглото и се чудя какво да правя, почвам да размишлявам за Джени и за добрите стари времена и най-неидейно виждам лицето й пред мене, също както в гробището през онзи ден.

— Е, глупендер такъв — вика ми тя, — не можа ли сам да се сетиш?

— Какво имаш впредвид?

— Никога не ще успееш да подобриш вкуса на тая гадост. Това, което направи първия път, беше просто щастлива случайност.

— Ами тогава какво да правя?

— Откажи се! Напусни! Намери си истинска работа преди да си прекарал целия си живот, опитвайки се да направиш невъзможното.

— Не знам — издишам аз. — Тия хора разчитат на мене. Казват, че съм единичната им надежда да спасят компанията от разораване.

— Зарежи ги, Форест. Хич не им пука за тебе. Просто искат да си запазят службите и те използват.

— Много ти благодаря. Май си права. Както винаги.

А после Джени изчезва и отново съм сам.

На другата сутрин съм на крак още в зори и Алфред дойде да ме вземе. Като отиваме в експериментната кухня, се престорих, че работя за подобрението на кокаколата. Някъде по средата на деня забърках поредната пикня, ама този път, като отпих, вместо да кажа „Пфу!“ и да я заплюя, взех че се ухилих и викам „Аххх!“ и отпих още малко.

— Какво става? — провиква се един от хората. — Той я харесва?

— Струва ми се, че се получи — заявявам аз.

— Слава богу! — изврещява Алфред и се плясва по челото.

— Дай ми чашата — вика ми един друг. Отпива и задържа течността в устата, после възклищава: — Май не е толкова лошо!

— Чакайте да опитам — обажда се Алфред. Глътва и по лицето му се появява странно изражение, като че той преживя нещо изключително. После въздиша: — Аххх! Великолепно е!

— Дай и на мен — обажда се трети човек.

— Не, по дяволите! — сопва му се Алфред. — Трябва да подложим течността на химически анализ. Съдържанието на тази чаша струва милиарди! Чувате ли, милиарди! — Втурва се навън и разпоредва на двама съоръжени мазачи да заключат чашата в сейфа и да я съхраняват с цената на живота си.

— Гъмп, ти успя — провиква се той и взе да се удря с юмрук по коляното и стана толкова червен в лицето, че замяза на домати. Ония, другите, се държат за ръцете и подскачат нагоре-надолу, и също крещят. Много скоро вратата на експериментната кухня с трясък се разтваря и на прага застава висок среброкосат мъж, който изглежда страхотно изискателен в тъмносиния си костюм.

— Какъв е този цирк? — пита той.

— Сър, извършихме чудо! — провиква се Алфред. — Гъмп, това е председателят на борда и главен изпълнителен директор на компанията, отиди да се здрависаш с него.

— И в какво се състои чудото? — интересува се човекът.

— Нашият Гъмп направи новата кола годна за пиене.

— Така ли? И как го постигнахте? — обръща се той към мен.

— Хабер си нямам — отговарям. — Предполагам, че съм извадил късмет.

Дотук добре, ама след няколко дни компанията организира голямо тържество за предварително опипване на новия продукт, което щеше да се състои в главната им квартира в Атланта. Поканени бяха около пет хиляди души, състоящи се от пресата, политици, светски дами, акционери и друг елитен народ, даже бяха повикали близо петстотин ученици от отделенията, събрани от целия град. Отвън огромни поржектори кръстосват небето, а ония, дето не са поканени, стоят зад въжетата и махат на тия с поканите. Предимно всички са с вечерни дрехи, хората се движат наоколо и разговарят за туй-онуй, когато изневиделица завесата се издига и ето ни на сцената мен, Алфред, госпожа Хоупуел и президентът.

— Дами и господа — вика им президентът, — искам да ви съобщя нещо много важно.

Всичките хора млъкват и ни зяпват.

— „Кока-кола“ има честта и удоволствието да ви представи новия си продукт, който ще възроди нашия бизнес. Както ви е известно, компанията съществува повече от седемдесет години, но нито веднъж не сме променяли първоначалната рецепта, тъй като бяхме убедени, че всички харесват нашата напитка. Ала в края на осемдесетте промените са нещо важно и необходимо. „Дженерал моторс“ се сменят на всеки три-четири години. Същото важи и за политиците. Хората сменят дрехите си веднъж, два пъти на година...

Последните му думи предизвикват недоволно мърморене от страна на публиката.

— ... искам да кажа — продължава президентът, — че модните дизайнери много често и редовно променят продукта си и погледнете колко пари изкарват!

Оставя хората да схванат мъдрата му мисъл и пак подхваща:

— Ето че и ние в „Кока-кола“ решихме да се откажем от старата изпитана рецепта и да опитаем нещо различно. Нарекли сме го „Нова кола“ и го дължим на един гениален млад учен на име Форест Гъмп, който изобрети забележителния продукт. В момента нашите хора поставят пред всекиго от вас бутилки и кутии от „Новата кола“, която, надявам се, ще ви хареса, но преди това ми се струва редно да чуем няколко думи от нейния изобретател. Дами и господа, представям ви Форест Гъмп.

Отвежда ме до бюрото на говорителя, а пък аз изгубвам и ума, и дума. Ужасно ме е шубе и в главата ми се върти все това пусто „ликае ми се“, ама тоя път няма да го кажа. Затуй им викам само „Надявам се, че ще ви хареса“ и се изтеглям от микрофона.

— Прекрасна реч! — провиква се президентът, когато ръкоплясканията стихват. — А сега да опитаме новото питие.

По цялата зала се разнасят звукове от отваряне на кутии и бутилки, после виждам как хората почват да пият новата кокакола. Поначало се чуват възторжени ахкания и охкания, някои хора се съпоглеждат и клюмат с глави. Обаче после едно от поканените хлапета изкрещява: „Пфу! Ама че гадост!“, и заплюва питието си. След него и други дечурлига почват да правят същото и скоро изглежда като че ли всички присъстващи заплюват колата по пода и се давят и псуват. Някои хора дори плюят по други и това почва да причинява размирие сред публиката и най-неидейно избухва нещо като сражение. След миг посетителите почват да ни замерват с кутии и бутилки от новия продукт, замерват се и взаимно, размахват юмруци, раздават ритници, бъркат се в очите, преобръщат маси и още какво ли не. Телевизорните камери се въртят като пощурели, докато операторите се мъчат да снемат всичко на филм. Аз, президентът, Алфред и госпожа Хоупуел си стърчим на сцената, като се опипваме да се предпазим от хвърчащите бутилки и кутии, обаче общо взето сме онемели от учудване. Някой изкрещява:

— Повикайте полицията!

Ама аз съблюдавам тълпата и ми се струва, че полицията ще бъде напълно безпомощна.

След малко част от мелето се пренася на улицата, прозвучава вой на сирени и тъй нататък. Ние с президента, госпожата и Алфред опипваме да се изнижем тихом мълком, обаче попадаме в битката и не след дълго роклята на госпожа Хоупуел беше разкъсана. Целите сме овъргаляни в кола и други гадории, освен това с трохи от разните там сладкиши, дето компанията предвидливо бе сервирала заедно с новия си продукт. Някой се провикна, че кметът на Атланта е обявил извънредно положение по причина на граждански вълнувания, и преди напълно да се оттеглят, нашите гости изпотрошиха всички витрини по Пийчтри стрийт, заграбиха повечето от магазините, а в момента няколко хора подпалват сградите.

Стоим си ние под тентата пред щабквартирата на „Кокакола“, когато някой ме опознава и извиква:

— Ето го!

Докато загрея какво става, около хиляда души отпочват да ме преследват, в това число президентът на компанията и Алфред, и даже госпожа Хоупуел, която е само по бикини. Макар да не ме бива много по мисленето, веднага ми светва, че нямам време за губене. Плювам си на петите и пресичам магистралата, а оттам — по хълмове и черни пътища, докато около мен се прицеляват хвърлени камъни и бутилки. Мама му стара, май ми се е случвало и преди! В края на краищата успях да надтичам преследвачите, щото това ми е специалитетът, обаче да ви призная честно, направо се попиках от страх.

Не след дълго се отзовавам на някакво шосе само с две ленти, което води не знам накъде, ама ето че се появяват два фара и аз вдигнах палец. Фаровете спряха и чак не можах да повярвам на късмета си — принадлежаха на камион. Питвам шофьора накъде отива и той ми отвърща, че пътувал на север, към Западна Вирджиния, но ако искам да се кача, ще трябва да се возя отзад, тъй като имал пътник в кабината. Поглеждам го тоя пътник и що да видя — до шофьора се мъдри огромна свиня, тежка поне двеста кила. Грухти и диша тежко.

— Това е расова полско-китайска свиня — обяснява човекът. — Казва се Гуртруда. Един ден ще ме направи богат. Затова пътува в кабината. Обаче ти можеш да се разположиш отзад. Ония там са обикновени свине. Възможно е да те посмушкат със зурлите, ама не го правят с лошо чувство.

Метнах се аз на камиона и потеглихме. В каросерията имаше дванайсет прасета плюс мене и непрекъснато квичаха, пицяха и грухтяха, ама след неизвестно време мирясаха и ме оставиха на мира. Скоро заваля дъжд. Замислих се и си казвам, че в тоя живот са ми се случвали и хубави, и лоши неща.

Призори на другата сутрин спираме на един паркинг за камиони, шофьорът слезе и дойде при мене.

— Хей — вика ми, — спа ли добре?

— Екстра — отвърщам му. В момента лежах под един шопар два пъти по-едър от мене, но поне ми беше топло.

— Хайде да изпием по едно кафе и да хапнем нещо — предлага човекът. — Между другото, казвам се Макгивър.

Тръгвам аз, а пред ресторанта има весникарско табло, на което е закачен атлантският „Конститюшън“. Заглавие, написано с огромни букви, гласи: „ОЛИГОФРЕН, ПРЕДСТАВЯЩ СЕ ЗА РАЦИОНАЛИЗАТОР, ПРЕДИЗВИКВА РАЗМИРИЦИ В ГРАДА“. Съдържанието на статията е горе-долу следното:

Бивш търговец на енциклопедии от Алабама, обявил, че знае тайната на нова рецепта за производство на кока-кола, стана причина за избухването на един от най-крвопролитните бунтове в историята на Атланта, след като вчера машинациите му бяха разобличени пред седем хиляди от най-видните граждани.

Инцидентът започнал в 10 часа, когато Форест Гъмп, пътуващ измамник и търговец на справочна литература без никаква познавателна стойност, бил представен от президента на „Кока-кола“ като изобретател на нов вид от най-любимото безалкохолно питие на цялата нация.

Свидетели твърдят, че когато новата напитка била поднесена на публиката, тя предизвикала силна и неочаквана реакция във всички присъстващи, между които били кметът на града и съпругата му, членове на градската управа и половинките им, както и видни личности от деловите среди.

Своевременно повиканите полицаи наричат схватката „неконтролируема“ и описват нечуваните унижения, причинени на най-видните люде в Атланта, включващи разкъсване на роклите на дамите, ръкопашни схватки и замерване с най-различни предмети.

Впоследствие битката се пренесла на улицата и прераснала в размирици, нанесли значителни материални щети на елегантните сгради в центъра на града. Един свидетел, принадлежащ към местното виеше общество и пожелал да остане анонимен, заяви: „Туй си беше най-скапаното нещо, дето съм го виждал, откак през шейсет и

четвърта Лестър Мадокс започна да окачва разни топоришки в ресторанта си“.

Оскъдни са сведенията за виновника, господин Гъмп, който, по думите на свидетелите, офейкал веднага след започването на размириците. Осведомени източници твърдят, че Гъмп, за когото се предполага, че е прехвърлил четирийсетте, някога е бил футболист в отбора на Алабамския университет.

Помощник-треньор от Техническия университет в Джорджия, също пожелал анонимност, казва: „Да, спомням си го тоя тип Гъмп. Не беше от най-умните, но пък как умееше да бяга, кучият му син!“.

Полицията е разпространила заповед за издирване на Гъмп, а компанията „Кока-кола“, чието седалище е тук, предлага 1 000 000 долара за залавянето му, жив или мъртъв...

Правя опит да прикрия весника и като се настаняваме в ресторанта, господин Макгивър ми заразправя за фермата си в Западна Вирджиния.

— Още не е много голяма — вика ми, — обаче някой ден ще бъда най-големият свинеглеждач на света.

— Така ли? — правя се на интересен. — Колко хубаво!

— Хубаво ли? Хич не е хубаво! Това е мръсна и миризлива работа, но от нея могат да се изкарат доста пари. Нали знаеш оная реклама „Донеси вкъщи бекона“ и тъй нататък. Човек просто трябва да свикне с неудобствата. Свинете не са претенциозни животни и не изискват големи грижи, но има други проблеми.

— Например? — питвам го.

— Първо, хората от Коулвил, градчето, край което се намира фермата ми, непрекъснато се оплакват от миризмата. Признавам, че прасетата понамирисват, ама хич не ми пука. Бизнесът си е бизнес. Имам хиляда свине и те по цял ден не правят нищо друго, освен да ядат и да серат. Ами, разбира се, че ще мирише. Щом като аз съм свикнал с вонята, защо да не свикнат и те?

И така си бърбори още небезизвестно време за свинския бизнес, а после почва да се интересува за мене.

— Слушай — вика ми, — да не би да си участвал във вълненията в Атланта? Изглеждаше, като че е избухнал бунт.

— Не съвсем — отвърщам му, което си е чисто послъгване, ама точно сега не ми се говори по този въпрос.

— Накъде си тръгнал? — питва ме господин Макгивър.

— Не знам. Трябва да отида някъде и да си намеря работа.

— Каква ти е професията?

— О, може да се каже, че съм вършил много неща. Ама точно сега ми се иска да си стъпя на краката.

— Защо не дойдеш при мене? В една ферма винаги има много работа.

Така и направих.

4.

През следващите едва-две години научих за свинеотглеждането повече, отколкото човек има нужда или право да знае.

Господин Макгивър развъждаше различни марки свине: полско-китайска порода, чистокръвни хампшърки, бъркширки, чеширки и какви ли не още. Притежаваше даже и няколко мериносови овце, които бяха адски смешни, ама той ми вика, че ги държи, понеже били по-приятни за очите, отколкото свинете.

Много скоро загрях, че работата ми е да върша почти всичко. Сутрин и следобед хранех гуците. После грабвам лопатата и се опипвам да изрина колкото се може повече свински лайна, които шефът продава на земеделците за наторяване на нивите им. Поправях огради и се стараех да издържам хамбара чист. На всеки месец-два натоварвам на камиона прасетата за продан и ги извозвам до пазара в Уилинг или другаде.

Веднъж се връщам от свинска разпродажба и ме освенява велика идея. Докато карам покрай оная ми ти голяма армейска база, изневиделица ми идва на ума, че там се изхвърля сума храна, която може да ни бъде полезна. Не знам дали си спомняте, ама като едно време бях в армията, повечето служба си изкарах в кухнята, щото все се забърквах в някоя каша. И един от спомените ми е, че адски много храна се изхвърля на боклука, което пък ме довежда до мисълта, че можем да използваме тази храна за угояване на прасетата. Не бях го знаел дотогава, обаче свинската кльопачка е скъпа и според господин Макгивър това е главната причина, поради която той не може да разрасне фермата си както му се иска. Ето защо спрях камиона пред щаба и поисках среща с началника. Отвеждат ме в една канцеларийка и що да видя? Зад едно бюро се е настанил як чернокож мъж и като се обръща към мен, отбелязвам, че това е сержант Кранц от моя батальон във Виетнам. Той ми хвърля едно око и направо е вън от себе си от радост.

— Мили боже! Нима си ти, Гъмп? По дяволите, какво правиш тук?

Като му изяснявам, сержантът пръхва да се смее, докато ме става страх, че ще му се пръснат панталоните.

— Свиневъд! Мама му стара, Гъмп, с твоята биография — почетен медал на Конгреса и прочие — вече би трябвало да си генерал или поне старшина като мене. Да ти давам остатъците от храната за свинете ти — защо пък не? Хайде, Гъмп, върви при сержанта, дето отговаря за столовата. Кажи му да ти даде колкото боклук си поискаш.

Разговорихме се за някои от старите времена през войната, за Буба и за лейтенант Дан и за други момчета. Разказах му за турнира по пингпонг в Китай и как съм се разбъркал с ония типове от НАСА, и че съм имал фабрика за шкариди, и още, че съм играл футбол в отбора на „Светците“ от Ню Орлийнс. Кранц вика, че всичко това му звучи много откачено, обаче какво пък — всеки има право на собствен живот. За него си обяснява, че като изкара трийсет години в армията, ще се пенсионира и ще отвори кръчма, дето няма да пуска никакви цивилни, включително президентите на Съединените щати. Накрая ме тупва по рамото и ме отправя по пътя ми, и като се връщам във фермата с цял камион помия за прасетата, господин Макгивър направо пощурява от кеф.

— Мамка му, Гъмп! — изкрещява той. — Не съм чувал за погениална идея! Да му се не видяло, как не съм се сетил досега? С цялата тази военна помия можем да удвоим — не, ами да учетворим броя на прасетата, и то само за няколко месеца!

Толкова е щастлив, че ми завиши заплатата с петдесет цента на час и ми позволи да почивам през неделите. Възползвах това време да се разхождам из града, ако Коулвил изобщо се брои за град. Тук живеят може би няколко хиляди души и повечето са без работа по причина, че мината, поради която се създаде градът, се изчерпила. Сега входът ѝ представя просто огромна дупка в хълма над града, а повечето от населението седи на площада пред съдилището и играе на дама. Има и една закусвалня, дето се казва „При Ета“, и там от време на време се забиват на чаша кафе старите миньори, и мене ми е кеф понякога да си пия кафето до тях и да ги слушам как разправят историите си за когато мината работела. Правичката да си кажа, това

ми действаше малко натискащо, ама все пак беше за предпочитане, вместо през цялото време да вися в свинската ферма.

Своевременно ми стана задължение да организирам транспортирането на армейската помия до нашата ферма. После трудната работа беше да разделим храната от другите боклуци, например салафетки, книжни кесии, кутии и всички други. Ама сержантът Кранц и на това му намери цаката. Накара всички дежурни по кухня да разделят отпадъците в различни варели, на които пише: „Хранителни боклуци“ и „Нехранителни боклуци“. Системата бачкаше безотказно, докато дойде денят за виждане в армейската база и майките и татковците на някои войници се жалвали на генерала, че хранят синчетата им с нехранителни отпадъци. Наложих се да измислим нова парола за варелите, ама и тя вършеше добра работа. След неколцина месеци бизнесът ни така порасна, че господин Макгивър трябваше да купи нови камиони за превозването на помията до фермата, а след година вече притежавахме седем хиляди и осемдесет и една свини.

И ето ти един ден получавам писмо от госпожа Къран. Пише ми, че много скоро ще стане лято и според нея е хубаво малкият Форест да изкара неизвестно време заедно с мене. Не знам защо, ама оставам впечатлен, че малкият нещо е закъсал, макар майката на Джени да не ми го пише, само дето споменава, че „момчетата са си момчета“ и прибавя, че преценките му в училището не са високи, както преди. Пише още, че „може да му е от полза, ако прекара известно време при баща си“. Незабавно ѝ отговорих да го изпрати по влака, щом свърши училището, и ето че след няколко седмици дребният цъфва на гарата в Коулвил.

Като го виждам за пръв път, не мога да вярвам на очите си. Продължил се е с около седемдесет сантиметра и е хубаво момче със светлокафява коса и ясни сини очи като на майка му. Обаче като ме сезира, той не се усмихва.

— Как си? — пипам го.

— Какво е това място? — пипа дребният и се разглежда наоколо, като че е пристигнал на градското сметище.

— Ами, тук живея сега — отвърщам.

— Така ли?

Получавам впечатлението, че малкият Форест има лошо становище към мен.

— Някога тук е имало мина — разяснявам му, — ама после възглицата се свършили.

— Баба казва, че си фермер, вярно ли е?

— Донякъде. Искаш ли да дойдеш с мен във фермата?

— Очевидно нямам друг избор — постановява малкият. — Не виждам причина да останем на гарата.

Подкарвам камиона към фермата на господин Макгивър и на километър преди да пристигнем, малкият Форест си запушва носа и си вее с ръка, после ме пита:

— Каква е тази воня?

— Свинска — викам му. — В нашата ферма разглеждаме свине.

— По дяволите! Нима очакваш да прекарам лятото в компанията на някакви си смрадливи прасета?

— Слушай, Форест — обръщам се към него, — знам, че не съм бил свестен баща, обаче се опипвам да изкарвам някой и друг долар за двамата ни и засега това е единствената работа, която успях да намеря. Освен това ще ти кажа още нещо — не бива да използваш думи като „по дяволите“, щото още си прекалено малък.

Дребният се смълчава и не продумва нито едно изречение през остатъка от пътя, а като се отзоваваме пред къщата на господин Макгивър, влиза направо в стаята си и затваря вратата. Не благоволи да се прояви чак до вечерята, когато само седеше на масата и ровеше храната в чинията си. Като отиде да си легне, господин Макгивър си запалва лулата и вика:

— На малкия май не му харесва тук, а?

— Като че ли не, ама смятам, че до ден-два ще се поправи. Все пак не ме е виждал от дълго време.

— Слушай, Гъмп, мисля си, че няма да е лошо синът ти да поработи във фермата. Може пък да поумнее.

— Да, невероятно си прав — викам. После си лягам, обаче се чувствах адски кофти. Затворих си очите и се опипвах да мисля за Джени, надявайки се, че ще се появи да ми помогне, ама тя не го направи. Тоя път трябва да се оправям сам.

На другата сутрин накарах малкия Форест да ми помогне да изхраним прасетата и през цялото време той се държи като отвратен. Този ден и през следващия не ми говори, освен когато е задължително, и даже тогава ми казва само една-две думи. Накрая измислям идея.

— Имаш ли си вкъщи куче иди друго животно?

— Тц.

— А искаш ли?

— Тц.

— Обзалагам се, че ще поискаш, ако ти го покажа.

— Така ли? Може ли да го видя?

— Преследвай ме — викам му.

Отведох го до малкото отделение в кочината, където се е разположила огромна свиня и кърми половин дузина прасенца. Те са накъм два месеца и от неизвестно време съм хвърлил око на едно. Вижда ми се най-елитното, тъй да се каже. Има хубави, откровени очи и идва, като го повикам, и е бяло на черни петна, и наостря уши, щом му говориш.

— Кръстил съм го Уанда — изяснявам, вдигам прасето и го връчвам на малкия Форест. Поначало хич не му се ще да го вземе, ама все пак го прави, а Уанда почна да грухти и да го лиже като кученце. Дребният размишлява и ме пита:

— Защо си я нарекъл Уанда?

— Ами... не знам. Взех, че я кръстих на името на една стара моя приятелка.

От този момент нататък малкият Форест изглежда по-щастлив. Пак не говори с мене, ама Уанда неразлъчно го следва навсякъде. Господин Макгивър не се сърди, щото и без това беше време да отбиваме прасетата от майка им, и вика, че няма нищо против, щом това доставя удоволствие на момчето.

Един ден е време да се закарат прасета на разпродажбата в Уилинг. Малкият Форест ми помогна да ги стоварим на камиона рано сутринта и после потеглихме. Докато стигнем дотам, мина половин ден, и ето че трябва да се връщаме за нова партида.

— Защо превозваш прасетата до Уилинг с този стар камион? — интересува се дребният и това май е най-дългото изречение, което ми е

казал засега.

— Защото все някак трябва да ги закараме — отвърщам. — Господин Макгивър прави това години подред.

— Не знаете ли, че през центъра на града минава железопътна линия? Влакът отива чак до Уилинг — видях надпис на една табела, когато пътувах насам. Защо не натоварите прасетата на вагон и не оставите влакът да ги превозва?

— Де да знам — викам му. — Защо да го правим?

— Защото ще спестите време, за бога! — Той ме поглежда изнервено, очевидно загубил търпение.

— Свинете не се интересуват от времето — заявявам.

Малкият Форест само разклаща глава и вперва поглед в порозореца. Май вече е загрял, че баща му има мозък колкото една кокошка. Затуй бързам да кажа:

— Може би идеята ти си струва. Ще я съобщя на господин Макгивър утре сутринта.

Ама дребният очевидно не е впечатлен. Седи си с Уанда в скута и изглежда някак си изплашен и самотен.

— Великолепна идея! — възкликва господин Макгивър. — Да транспортираме свинете с влак! Ще спестим хиляди долари! Мама му стара, защо не съм се сетил досега?

Толкова е възбуден, че чак ще се пръсне от радост. Вдига малкия Форест и здраво го прегръща.

— Ти си гений, моето момче! Хей, всички ще станем богаташи!

В резултат на всичко той ни завиши заплатите и вече почиваме и в събота освен в неделя, и през тези дни вода хлапето в закусвалнята на Ета и се разговаряме със старите миньори и с другите хора там. Всички са адски мили към малкия Форест, а пък той непрекъснато им раздава най-разнообразни въпроси. Мисля си, че хич не е лошо да си изкараш така лятото, и с отминаване на седмиците усетих, че с дребния сме се посближили.

Междувременно господин Макгивър си напруга мозъка да разреши един много гаден проблем, а именно — какво да правим със свинските упражнения, дето са се натрупали, откакто увеличихме бройката на животните. Имаме вече над десет хиляди прасета и броят

им се увеличава всеки ден. Господин Макгивър вика, че до края на годината ще имаме повече от двайсет и пет хиляди животни и около килограм лайна на свиня дневно... сами си направете сметка какво ще се получи.

Досега шефът пласираше свинските упражнения за наторяване, ама като се увеличиха, вече няма на кого да ги продава, освен това хората от града все повече се оплакват от вонята, която създаваме.

— Да ги изгорим — предлагам.

— По дяволите, Гъмп, ония и без това мрънкат заради миризмата. Как мислиш ще реагират, ако ежедневно изгаряме по двайсет и пет тона свински говна?

През следващите дни намисляме още други идеи, ама все безпрактични, а после, докато вечеряме и разговорът на масата пак се насочва към лайната, малкият Форест се обажда с тъничкото си гласче:

— Доста мислих по въпроса. Какво ще кажете да ги използваме за производство на електроенергия?

— За какво? — зяпва го шефът.

— Вижте — обяснява хлапето, — под почвата на ранчото има каменовъглен пласт...

— Защо мислиш така? — прекъсва го господин Макгивър.

— Защото ми го каза един миньор. А сега погледнете тук. — Той измъкна една тетрадка и я сложи на масата. Отвори я и просто да не повярваш — беше пълна с най-шантавите рисунки, които съм виждал, обаче по всичко личи, че май дребният пак е измислил как да ни спаси задниците.

— Боже мили! — възкликва шефът, като разгледа рисунките. — Идеята е страхотна! Първокласна! Млади човече, заслужаваш Нобелова награда!

Значи малкият Форест е измислил следното: първо запушваме изхода на мината. После пробиваме дупки в каменовъгления пласт под нашето стопанство и всеки ден с булдозер изриваме в тях свинските справжнения. След неизвестно време лайната почват да ферментират и отделят метанов газ. Когато това се случи, го пускаме през клапан в някаква апаратура, а оттам газът се озовава в голям генератор, който ще възпроизвежда електричество не само за нашата ферма, ами за целия град.

— Само си представете! — възторжено се провиква господин Макгивър. — Целият град ще използва електроенергия, получена от лайна. Освен това апаратурата е толкова проста, че дори идиот може да борави с нея.

Мисля си, че не съм много сигурен в последното.

С една дума, това беше само началото. Чак в края на лятото идеята стана действаща. Наложих се господин Макгивър да разговаря с градските старейшини, които в края на краищата ни издействаха държавна субсидия. Скоро из фермата почват да щъкат всякакви енженери, сондаджии, шофьори, строители и какви ли не още. Инсталираха машинариите в голяма дървена къща — сами си я построиха. Малкият Форест е наименуван „почетен главен инженер“ и е толкова горд, че се е надул като пуяк.

Аз си я карам постарому — храня свинете и им чистя кочините и прочие — обаче един ден идва господин Макгивър и ми вика да се кача на булдозера, щото е дошло време да се изрият лайната в минната шахта. Занимавах се с тази работа седмица и нещо и като свърших, запечатаха дупките. Според малкия Форест сега не ни оставало друго, освен да седнем да чакаме. Този следобед, когато слънцето клони към залязване, съблюдавам как хлапето изчезва зад хълмчето, отвъд което се намира блатото, а Уанда подтичва край него. Вече е наедряла, малкият Форест също, и честно да ви кажа, никога през живота си не съм бил толкова горделив.

След седмица-две, когато е почти краят на лятото, дребният заявява, че е време да отпочнем да произвеждаме електричество от свински лайна. И преди да се стъмни ни отвежда с господин Макгивър в дървената къща, дето се мъдри някаква огромна машина с куп търби, цеферблати и уреди за измерения, и взе да ни обяснява как работи туй чудо.

— Отначало метановият газ излиза от шахтата през тази тръба и се запалва ето тук. — Той посочва нещо, дето досущ мяза на старовремски нагревател за вода. — После кондензаторът пропуска парата под налягане, а тя върти този генератор, който пък произвежда електричество и то минава по ей тези проводници. Това е цялата философия. — Той отстъпва крачка назад, захилен до уши.

— Гениално! — извиква господин Макгивър. — Едисон, Фултън, Уитни, Айнщайн — нито един от тях не би го измислил по-добре!

Неидейно хлапето почва да отваря разни клапи, да върти копчета и скоро стрелките на уредбите за замерване на налягането се завъртяват. Внезапно ламбите в дървената къща светват и ние подскачаме от радост. Шефът изскочи навън и се шашна — всички крушки в къщата и хамбарите са запалени и наоколо е светло като ден, а в далечината забелязваме как постепенно и в града почват да проблясват светлини.

— Еврика! — възкликва шефът. — Накарахме върбата да роди круши и сега ще обираме плодовете!

На другия ден малкият Форест ме отведе в дървената барака и взе да ми разяснява туй-онуй. Показа ми разните там клапани и замервателни уреди и след неизвестно време вече не ми се струват толкова трудни за разбиране. Просто трябва да ги наглеждам веднъж на ден и да проверявам дали един-два уреда не показват повече, отколкото трябва, и дали този или онзи клапан е затворен или отворен. Май господин Макгивър беше прав — даже идиот може да се справи с тая работа.

Същата вечер, докато сме на масата, малкият Форест вика:

— Има още нещо, което обмислям.

— И какво е то, мое гениално момче?

— Споменахте, че ще се наложи да ограничите размножаването, тъй като е невъзможно да продадете всички свине в Уилинг и в околните градове.

— Точно така.

— Поради това ми хрумна идея — защо да не експортирате прасета в чужбина? В Южна Америка, в Европа, дори в Китай?

— Браво, момчето ми — възхвалява го шефът. — Новата ти идея е прекрасна. Работата е там, че разходите по транспортирането, дори да е по море, са толкова големи, че цялата работа се обезсмисля. Докато закараш свинете до някое чуждоземско пристанище, таксите за кораба ти изядат печалбата.

— Помислил съм и за това. — Малкият изважда тетрадчицата си и да пукна, ама пак е нарисувал сума скици.

— Фантастично! Невероятно! Страхотно! — провиква се господин Макгивър и рипва от стола. — Хей, момче, заслужаваш да бъдеш в Конгреса или в нещо подобно!

На Форесчо отново му е хрумнала блестяща мисъл. Нарисувал е модел на свински товарен кораб. Не разбирам всичките му там подробности, ама идеята е горе-долу следната: в кораба свинете се подреждат на етажи. Подът на всеки етаж представлява стоманена мрежа, тъй че когато прасетата от най-горния етаж кензат, упражненията им падат на следващия етаж, оттам на по-следващия и така нататък, докато най-накрая всички лайна се събират на дъното на кораба, където машина като нашата тук произвежда електричество за задвижването му.

— Тоест разходите за гориво са равни на нула! — изревава шефът. — Представете си какво означава това! Да се намалят наполовина разходите! Това е направо смайващо! Цели флотилии кораби, чиито двигатели работят с лайна! И не само кораби, ами влакове и самолети! Всичко! Дори перални и телевизори! По дяволите атомната енергия! Това откритие може да сложи началото на нова ера.

Толкова е разбуден и така махва ръце, че цяла минута се страхувам да не получи удар или нещо такова.

— Още утре сутрин ще предам проекта на един човек — обявява шефът. — Но първо имам да ви съобщя нещо. Гъмп, ти се оказа толкова полезен за мен, че искам да изразя благодарността си като отсега нататък ти давам една трета от печалбата. Е, какво ще кажеш?

Правичката да си кажа, бях поизненадан, ама предложението ми се струва адски примамно и казах това на шефа.

— Благодаря — викам му най-накрая.

Накрая дойде времето малкият Форест да се върне в училището. Хич не ми беше радостно, ама няма как. Листата на чинарите тъкмо почваха да жълтеят, когато закарах хлапето до гарата. Уанда пътуваше отзад на камиона по причина, че вече не се побираше в кабината.

— Искам да те попитам нещо — вика ми дребният.

— Какво?

— Става дума за Уанда. Нали няма да я...

— О, не, в никакъв случай. Ще я запазим за разплод, нали разбираш. Нищо няма да ѝ се случи.

— Обещавах ли?

— Да.

— Благодаря.

— А от теб искам да слушаш като се прибереш вкъщи, ясно? И да правиш каквото ти казва баба.

— Добре — вика малкият Форест, ама все гледа към порзореца и получавам усещането, че нещо не е наред.

— Слушай, Форест, какво те притеснява?

— Ами, питах се не може ли да остана тук и да ви помагам във фермата?

— Няма начин, щото си прекалено малък и трябва да ходиш на училище. Знаеш ли, след време пак ще разсъдим въпроса. Ама сега не е моментът, ясно? Може би ще ни посетиш по Коледа, а?

— О, много ще се радвам!

Стигнахме до гарата, Форесчо заобиколи камиона и свали Уанда. Заставаме ние на железопътния пирон, а той гушка свинята през врата и ѝ говори нещо, поради което адски ми примъчня за него. Обаче знаех, че постъпвам правилно. И ето ти го влакът идва, хлапакът прегърна Уанда за последен път и се качи във вагона. Той и аз само си стиснахме ръцете и го съблюдавах през порзореца, докато влакът потегляше. Форесчо леко помахна на мен и на Уанда и после двамата с нея се върнахме във фермата.

Чакайте да ви кажа нещо: дните, които последвах, бяха пълна лудница, а горкичкият господин Макгивър беше зает като еднокрак човек в състезание по ритане на задници. Поначало удесети свинеразвъждането. Даже взе да *купува* прасета откъдето свари и през последвалите месеци вече имаме над петдесет или шейсет хиляди свини — толкова много, че им объркваме бройката. Ама това хич няма значение, щото повече свине означават повече произведен метанов газ и вече осветляваме не само цял Коулвил, ами още две градчета в околността. Хора от вашингтонското федерално правителство викат, че ще ни употребяват като пример за подражание и даже искат да ни застроят циремония по връчване на наградите.

Следващата работа на господин Макгивър е да се захване с проекта за построяването на флотилия кораби, чиито двигатели работят с лайна, и докато разбере какво става, вече му строяха три

огромни кораба в Норфолк, Вирджиния. Сега изкарва там повечето от времето си и на практика почти сам въртя свинския бизнес. Освен това е назначил сто работници от градчето, което ги спасява от глад, щото повечето от тях са безработни миньори.

Нещо повече, шефът разшири събирането на помията от казармите и сега в нашата територия влизат военни бази в радиос от петстотин километра и притежаваме цяла флота камиони за извозване на боклуците, а каквото остане, го продаваме на други фермери.

— Превръщаме се в предприятие от национален мащаб — вика шефът, — обаче сме затънали до гуша.

Питвам го какво означава това, а той:

— Дългове, Гъмп, дългове. Налагаше се да взимаме в заем милиони долари, за да построим корабите и да купим още земя и камиони за „Операция «Боклук»“. Понякога нощем се притеснявам, че има опасност да се разорим, но вече сме затънали прекалено много, за да се откажем. Налага се да увеличим производството на метан, за да посрещнем разходите, и се страхувам, че ще трябва да повишим цените.

Попипах го с какво мога да помогна.

— Продължавай да ринеш лайната с възможно най-голяма скорост — отвърща той.

Така и направих.

В края на тази есен пресметнах, че в мината вече има някъде между четиристотин и петстотин хиляди тона свински упражнения и работата върви с пълна пара денем и нощем. Налага се да удвоим големината на юзината, за да продължи да действа.

Малкият Форест трябва да пристигне за Коледа, ама циремонията в чест на нашия принос към обществото ще се произведе две седмици преди това. Целият Коулвил е издокаран с коледна украса, с шарени лампички и други такива, които работят с електричеството от нашата станция. Господин Макгивър не може да се прибере по причина, че е много аранжиран с построяването на корабите, обаче ми казва да приема наградата от негово име.

В деня на циремонията си слагам костюм и вратозавръзка и отивам с камиона в града. Там има хора отвсякъде — не само от

Коулвил, ами и от съседските градове — а освен това неколцина автобуси с хора от различни организации за защита на заобиколната среда, както и от граждански такива. От Уилинг са дошли губернаторът и прокурорът, а от Вашингтон е пристигнал сенатор, представител на Западна Вирджиния. Тука е и сержантът Кранц, а пък кметът на Коулвил вече провъзвнеса реч, когато пристигам.

— Дори в най-смелите си мечти — дере се той, — не сме предполагали, че нашето избавление е толкова близо. Може да се каже, че бяхме спасени от стадо свине и от изобретателността на господата Макгивър и Гъмп.

Циремонията се извършва на градския площад, в подножието на хълмчето, дето е входът на мината, а пък тирбуната е издокарана с червено-бяло-сини знамена и флагчета. Като ме сезират, че идвам, гимназийният оркестър прекъсна кмета посред речта и засвирва „Бог да благослови Америка“ и насъбралите се пет-шест хиляди души почват да крещат, да ръцепляскат и да ме поздравяват, когато се покачвам на тирбуната.

Всички там ми раздрусват ръката — кметът, губернаторът, прокурорът и сенаторът, както и жените им, а също и сержантът Кранц, накиприл се в парадна униформа. Кметът привършва речта си с думите, че съм прекрасен човек, и ми благодари за „съживяването на град Коулвил чрез вашето великолепно изобретение“. После подканва всички да станат за изпълнението на химна.

Точно преди оркестърът да засвири, земята леко се разтърсва, ама май само аз забелязвам това. През първия куплет пак се понася нещо като ръмжение изотдолу и тоя път някои хора почват изплашено да се оглеждат. Като стигат до върховия момент на песента, се разчува трети тътен, много по-силен от първия, и кара земята да се залюлее и витрината на отсрещния магазин падна. Горедолу в тоя момент загреях, че ще стане нещо много лошо.

Сутринта бях толкова нервен, когато се опипвах да се напъхам в костюма и да сложа вратозавръзката, че направо ми изскочи от ума да освободя главния клапан за налягането в юзината. Малкият Форест все ми казваше, че това е най-важното нещо, дето трябва да го правя всеки ден, щото винаги има възможност да изникне някаква сериозна повреда. В момента повечето хора още пеят, ама някои си мърморят на

един друг и се озъртат да видят какво става. Сержантът Кранц се свежда към мене и вика:

— Мамка му, Гъмп, какво е това?

Таман да му обясня, ама той сам загрея.

Насочих очи към хълмчето, където е затапеният вход на мината и най-неидейно се чува есплозия и нещо като огромна гъба се понася в небето. После блесва светлина, появяват се пламъци и след това — БУМ! — всичко отива на кино!

В следващия момент се възцарява пълен мрак и си мисля, че всички сме убити. Обаче скоро дочух нещо като стонове около мене, избърсах си очите и се озърнах — и що да видя? — грозна гледка. Всички на тирбуната все още са си там, май са попаднали в шок или нещо такова, и от петите до главата са покрити със свински лайна.

— О, господи! — изстенва губернаторската съпруга. — О, господи!

Озъртам се още малко и направо не мога да повярвам на очите си — целият град е зает с лайна, включително петте или шестте хиляди зрители. Омазано е всичко, ама всичко: сгради, автобуси, градинки, улици, дървета, потънали в десет-дванайсет сантиметрова говняна покривка. Най-шантавата гледка представлява музикантът с тубата. Когато гръмна есплозията сигурно е бил толкова изненадан, че е продължил да надува инструмента си, и той, запушен с лайна, приличаше на суфле, което се повдига във фурната.

Пак се огледах и ето ти го сержант Кранц, фиксира ме право в лицето, очите му са така опулени, че има опасност да изскочат, и е грозно озъбен. Кой знае как фуражката е останала на главата му.

— Гъмп! — изревава той. — Шибан идиот такъв! Какво означава това?

Преди да успея да отвърна, посяга да ме сграпчи за шията и като си представих какво ще последва, рипнах през перилото на тирбуната и си плюнах на петите. Сержантът Кранц и всички други — по-точно онези, които бяха в състояние — хукнаха след мене. Не знам защо, ама тая ситуация нещо ми е позната.

Опипвах се да се прибера във фермата, обаче изведнъж си правя сметка, че там няма къде да се скрия — поне не и от тълпа озверели хора, които току-що са бомбардирани с половин милион тонове свински говна и смятат, че аз съм виновен за това. Обаче търчах с все

сила, която хич не е малка, и като стигнах до къщата, бях поизпреварил преследвачите. Исках да си стегна багажа и тъкмо да се захвана, ето ти ги ония идват по пътя и крещят и викат, поради което изскочих през задната врата, втурнах се в кочината да взема Уанда, която ме поглежда малко особено, ама все пак ме последва. Претичах покрай свинарниците, пресякох пасището и да пукна, ама всички прасета също ни погват, даже ония от свинарниците счупват преградите и се съединяват към тълпата.

Единственото, дето ми идва на ума, е да вляза в блатото, което и правя. Крих се там до вечерта, а около мене — псувни и клетви колкото щеш. Уанда излезе достатъчно разумна да си трае, ама като падна нощта, става студено и влажно, тук-там из блатото блесват фенерчета и от време на време сезирам човек, въоръжен с вила или коса, досущ като във филма за Франкенщайн. Докараха даже и хелиокоптери, които осветляват блатото с поржектори и викат през високоговорители да изляза и да се предам.

„Ще имат да вземат!“ — викам си и изневиделица идва спасението. Чувам как някакъв влак минава откъм отсрещната страна на блатото и си правя сметка, че това е последният ми шанс. Дватамата с Уанда се покатерваме с мъка на някакво малко извишение и по чудо успяхме да скочим в един товарен вагон. Вътре гори свещичка и успявам да отбележа човек, седнал върху купчина слама.

— Кой, по дяволите, си ти? — пита ме той.

— Гъмп ми е името.

— А на спътника ти?

— Тя се казва Уанда.

— Значи си с момиче, а?

— Нещо такова — отвърщам.

— Какво значи „нещо такова“ — да не би да влачиш със себе си някой трансвестит?

— Тц. Уанда е расова свиня и един ден може да спечели много медали.

— Свиня ли? — възторгва се човекът. — Велики боже! Цяла седмица не съм слагал залък в устата си.

Почвам да си мисля, че това пътуване ще бъде бая дълго.

5.

Като се повозихме неизвестно време с влака, свещта на човека доизгаря, той кашля за малко и после май задряма. Пътувахме в тъмното, колелата потракват, товарният вагон се поклаща и накрая Уанда си сложи главата на скута ми и заспа. Обаче аз не можах и все се чудех как, по дяволите, става така, че все се набутвам в някоя каша. Изглежда, че всичко, което докосна, моментално се превръща в лайно, буквално казано.

На другата сутрин през вратите на товарния вагон прониква слаба светлинка и човекът в ъгъла се размърдва, пак почва да кашля, после ми вика:

— Хей, защо не отвориш малко вратите, че да глътнем чист въздух?

Станах и дръпнах плъзгащата се врата на около половин метър. Минаваме покрай къщи и някакви скапани стари сгради и всичко наоколо има вид на сиво и студено, с изключение на коледната разкраса по вратите на някои хора.

— Накъде пътуваме? — питам го.

— Доколкото мога да преценя, към Вашингтон, окръг Колумбия — вика ми оня.

— Хей, та аз съм бил там!

— Не думай.

— Аха, преди сума време. Отидох да видя президента.

— На какво?

— На Съединените щати.

— Да не би да е имало парад или нещо подобно?

— Ами, никакъв парад. Отидох в къщата му.

— О, да, а пък твойто прасе прелетя над нея, нали?

— А? Уанда не може да лети.

— То се знае — отвърща тоя заядливец.

Обърнах се да го поразгледам и да пукна, ама очите му са ми адски познати, макар че лицето му е покрито с черна брада, а на

главата му е нахлупена скитническа канела.

— Я кажи — викам му, — как се казваш все пак?

— Кво ти дреме?

— Просто ми приличаш на един, дето го познавах отдавна, това е всичко.

— Тъй ли? И на кого?

— На един човек от войната във Виетнам.

— Ами ти как се казваш бе, приятел?

— Гъмп.

— Нима? Познавах един Гъмп някога. Как ти е малкото име?

— Форест.

— Мамка му! — вика човекът и си захлупва лицето с ръце. — Трябваше да се досетя!

— Слушай, кой, по дяволите, си ти?

— Божичко, Форест, нима не ме позна?

Пропълзях по сламата и отблизо огледах лицето му.

— Ами че ти си...

— Няма начин да отгатнем, приятел. Пък и хич не ми е чудно — напоследък доста изпаднах — продумва той помежду кашлиците си.

— Лейтенант Дан! — изкрещях и го сграпчих за раменете. Обаче като го поглеждам в очите, те са ужасяващи, млечнобели, като че той е спял или нещо подобно.

— Лейтенант Дан, какво е станало с тебе? Очите ти...

— Аз съм полусляп, Форест.

— Ама по каква причина?

— О, причини колкото щеш — отвърща той.

Като го оглеждам по-добре, направо се ужасявам. Той е слаб като скелет и е облечен в дрипи. Остатъците от краката му са жалка гледка, всичките му зъби са развалени. Той опечалено изявява:

— Предполагам, че всичко е в резултат от преживяното във Виетнам. Нали се сецаш — бях ранен не само в краката, но и в гърдите и в корема. Сигурно с течение на времето това е дало своето отражение върху организма ми. Хей, Форест, каква е тази воня? Смърдиш като лайно!

— Да, знам. Обаче това е дълга история.

Лейтенант Дан пак се закашля толкова силно, че го сложих да си легне и се усамотих в другия край на вагона, щото може би миризмата

ми го кара да кашля. Направо не мога да повярвам на очите си. Лейтенантът досущ мяза на приведение и се чудя как се е оказал в такова отчаяно състояние, особено имайки предвид, че беше станал адски богат от шкаридения бизнес, ама си мисля, че сега не е моментът да го изпитвам по този въпрос. След малко той спря да кашля и пак задряма, а пък аз си седя до Уанда и се чудя какво ли ще стане с всички нас.

Час-два по-късно влакът пак забавя скорост, а пък лейтенантът пак почва да кашля, значи е буден.

— Слушай, Форест — вика ми той, — трябва да слезем преди влакът съвсем да е спрял, иначе ще повикат полицията и ще ни тикнат в затвора.

Надниквам през цепката между вратите и що да видя? Навлизаме в голямо депо, където се виждат няколко ръждясали товарни вагона, фургони и разни отпадъци, понесени от ледения вятър.

— Това е гарата „Юнион“ — изяснява ми Дан. — Ремонтирали са я специално за нас.

В точно тоя момент влакът спира, после бавно дава на заден ход.

— Форест, сега е единственият ни шанс — виква Дан. — Отвори вратата и да ни няма!

Плъзнах вратите и подскочих навън. Милата Уанда си стои кротко, а зурлата ѝ наднича от вагона, а пък аз се затичах покрай влака, сграпчих я за ушите и я дръпнах. Тя яко изквича и тупна на земята. После хуквам към където стои лейтенант Дан, точно зад Уанда, хванал се за вратата на конския вагон, гепвам го за рамената и го пускам долу колкото е възможно по-нежно. Той си носи изкуствените крака, ама те са страшно очукани и мръсни.

— Давай да пропълим под хей онзи товарен вагон, докато не са ни видели — вика ми Дан.

Това и направихме. Май сме пристигнали в столицата на нашата нация.

Наоколо е кучешки студ, вятърът се вее в дрехите ни, във въздуха подхвъркват снежинки.

— Форест, съжалявам, че се налага да ти го кажа, но трябва да се поизчистиш, преди да излезем да разгледаме забележителностите —

обажда се лейтенант Дан. — Ей там видях доста голяма локва, ако се сещаш какво имам предвид.

И докато Дан си закачва изкуствените крака, отидох при гьола, съблякох се и се опитах да изплакна колкото е възможно повече лайна от себе си. Да ви кажа честно, хич не беше лесно, щото повечето от тях вече бяха изсъхнали, особено тези в косата ми, обаче все някак си се справям и после си изпрах дрехите и си ги навлякох. Не беше най-приятното преживяване в моята кариера. Като свърших, Уанда също се изкъпа, за да не остане по-назад от мене.

— Хайде да влезем в чакалнята на гарата — предположи Дан. — Там поне е топло и ще можеш да поизсъхнеш.

— Ами Уанда? — викам му аз.

— Помислил съм и за нея. Виж сега какво ще направим.

Докато се къпех, Дан бе изнамерил едно въже и като Уанда приключи с банята си, ѝ го върза около врата като каишка. Взел е освен това и една дълга пръчка и щом хваща свинята за каишката, тръгва след нея, като почуква с пръчката по тротвара, и да пукна, ама много прилича на слепец по улицата! Е, не изглежда досущ сляп, ама почти.

— А сега да проверим дали ще мине номерът — вика ми той. — Ако ни попитат нещо, ти си трай и остави говоренето на мен.

И така намъкваме се ние в очаквалнята на гара „Юнион“, която е препълнена с луксозно облечени хора, повече от които ни съблюдават.

Поглеждам към една празна скамейка и не щеш ли, виждам един смачкан „Уошингтън Поуст“, който, неизвестно как, е разгърнат на страница, където пише: „ИДИОТ ПРИЧИНЯВА ПАГУБНА ЕКСПЛОЗИЯ В ЗАПАДНА ВИРДЖИНИЯ“. Не мога да се удържа и се зачитам.

Сенатор Робърт Брайърд от Западна Вирджиния заяви: „през живота си съм виждал бая лайна“, но нищо не можело да се сравни с унизителното му преживяване вчера в миньорското градче Коулвил.

Брайърд, непоколебим поддръжник на малките и големите предприятия в родния си щат, стоеше на трибуната, редом с други известни личности, между които

представители на армията и на федералните власти, когато градът бе разтърсен от страхотна експлозия, вследствие на която всичко наоколо — включително хората — бе покрито с пласт свински тор.

Взривът очевидно е предизвикан от освидетелстван идиот, чието име, както по-късно научихме, е Форест Гъмп. Този човек без постоянно местожителство проявил престъпна небрежност при манипулиране с предпазен клапан в електроцентралата, построена с държавни субсидии, където се произвежда електричество от свински тор.

Шефът на полицията Харли Смадърс описва сцената по следния начин: „Всъщност просто не мога да опиша какво точно стана. Мисълта ми е, че на трибуната стояха все важни клечки. И като избухна експлозията, никой не продума за миг-два. Според мен бяха прекалено изплашени. После дамите взеха да пискат и да проклинат, а пък мъжете... те търчаха насам-натам и ругаеха — абе все едно сцена от филмите за чудовища. След малко обаче, изглежда, се усетиха кой е виновникът — оня тип Гъмп — и организираха нещо като лов, за да го хванат. Преследвахме го известно време, след което той нагази в блатото. Очевидно е имал съучастник — някакъв дебелак, маскиран като прасе или нещо такова. Така или иначе изгубихме следите им, когато се стъмни. Местните хора твърдят, че нощем никога не трябва да се влиза в блатото“.

— Имаш ли някакви пари? — разпитва ме Дан.

— Около десет-петнайсет долара. Ами ти?

— Двайсет и осем цента.

— Ами дай да закусим — предполагам аз.

— По дяволите — вика лейтенантът, — съжалявам, че нямаме достатъчно пари, че да закусим със стриди. Ах, приятелю, какво ли не бих дал за дузина стриди, поднесени върху натрошен лед, в допълнение с кристални купички с лимон, табаско и хрян.

— Слушай, хайде да го направим — предлагам му. Всъщност знам, че всичките ми пари ще хвъркнат за такава луксозна закуска, ама хич не ми пука. Спомням си как още във Виетнам Дан все разправяше колко си пада по сурови стриди. Викам си на ума, че и без това е доста западнал, защо да не му доставя малко удоволствие?

Милият Дан е толкова възбуден, та чак ще се пръсне по шеговете, и затупурква с дървените си крака по коридорите.

— Няма значение дали стридите са от Асатега или Чинкотега — мърмори си той. — Бих хапнал дори стридички от залива Чесапийк, макар че предпочитам онези, дето се въдят около тихоокеанския бряг — пикантните стриди от залива Пъджит или от отглежданите в щата Орегон. Ако няма такива, тогава може и стриди от Бон Секур или залива Херон, които се намират около твоя роден град, или от Апалачикола, Флорида, където едно време имаше великолепни молюски...

Имам предчувствието, че Дан почва леко да откача и че устата му се пълни с лиги. И вървим значи по големия мраморен коридор към където пише „Ресторант“ и „Бар за стриди“. Обаче точно преди да се вмъкнем вътре, идва един полицаи и ни вика „Стой!“.

— Абе, циркаджии, накъде сте се запътили? — питва ни той.

— Да закусим — отвърща Дан.

— Нима? А какво търси тук тази свиня?

— Това е лицензирана свиня-водач — поучава го лейтенантът. — Не виждаш ли, че съм сляп?

Ченгето го разглежда в лицето и накрая изявява:

— Абе вярно, че изглеждаш сляп, но не мога да допусна прасе в чакалнята на гарата, щото противоречи на правилника.

— Нали ти обясних, че това е свиня-водач и че всичко е напълно законно — отстоява Дан.

— Слушай, чувал съм за кучета-водачи, ама не и за прасета — чеше се по главата ченгето.

— Така ли? — сопва му се лейтенантът. — Погледни ме — аз съм живото доказателство, нали, Уанда? — Той се приведе и потупа свинята по главата, а пък тя гръмка изгрухтя.

— Така твърдиш ти — отвърща полицаят, — но аз никога не съм чувал за такова нещо. Я по-добре ми покажете шофьорските си книжки! И двамата ми изглеждате доста съмнителни.

— Шофьорски книжки? — възмутено кресва Дан. — Че кой ще даде книжка на слепец?

В продължение на цяла минута ченгето затъва в дълбок размисъл, после ме посочва с палеца си и вика:

— Е, може би имаш право, но какво ще кажеш за приятелчето ти?

— Тоя ли! — виква лейтенантът. — Ами той има удостоверение, че е идиот. Да не би да искаш да се движи с кола из вашия град?

— Добре де, добре, а защо е мокър като кокошка?

— Защото падна в огромната локва пред гарата. Питам се каква ви е управата, дето разрешава наличието на подобни гьолове! Чудя се дали да не заведе дело за морални щети!

Полицаят пак взе да се чеше по главата. Сигурно търсеше вдъхновение как да се справи с положението, без да излезе глупак.

— Да речем, че всичко, което ми каза, е вярно — обръща се той към лейтенанта, — но ако приятелят ти е идиот, то какво прави тук? Не трябва ли да е в лудницата или на друго такова място?

— Свинята е негова — търпеливо изяснява Дан. — Той е най-добрият треньор на свине-водачи на света. Може да не е от най-умните, но в занаята страшно го бива. Свинете са по-умни от кучетата, повечето от тях са дори по-интелигентни от хората. Ала им е необходим добър треньор.

Като чу тези му думи, Уанда пак изгрухтя гърмовито и се изпика на хубавия мраморен под.

— Е това вече минава всички граници! — изкрещя полицаят. — Хич не ми пука дали си сляп. Хайде, циркаджии, марш навън!

Награби ни с Дан за яките и ни повлече към вратите. В суматохата лейтенантът по случайност изпусна каишката на Уанда и когато ченгето се обръща да я види къде е, неидейно лицето му добива странно изражение. Свинята е изостанала десетина метра, визира се в ченгето с премрежените си жълти очички, рие с копита мрамора и така грухти и квичи, че пушек се вдига. После без никакво предупреждение се втурва право към нас, ама ние с Дан знаем кого има предвид, знае го и полицаят.

— Боже мой! Боже мой! — изкрещя той и си заплю на петите.

Оставих Уанда да го погони минута-две, после я повиках. Когато за последен път сезираме полицая, той тича право към паметника на

Вашингтон. Дан пак хваща Уанда за каишката и излязохме от гара „Юнион“ на улицата, като Дан все тупка по земята с пръчката си.

— Понякога човек трябва да отстоява правата си — изявява той.

Питвам го Дан какво ще правим сега, а той отвърща, че трябва да идем в парка „Лафайет“, намиращ се отсреща на Белия дом, щото това била най-хубавата общинска собственост в града и освен това главното място, дето позволяват на хора от нашата черга да лагеруват и да си гледат работата.

— Трябва само да набараме отнякъде плакат — поучва ме лейтенантът. — Тогава ставаме официални демонстранти и никой няма право да ни пипне. Можем да си живеем там колкото си искаме.

— Какъв плакат?

— Няма никакво значение, стига да е против онова, което се подкрепя от президента.

— И какво е то? — недоумявам.

— Все ще измислим нещо.

Така и направихме. Изнамерих голямо парче картон, изръсихме се два-сет и пет цента за червен молив и Дан ме подучи да напиша на плаката „Ветерани от Виетнам протестираат против войната“.

— Ама нали войната свърши?

— Не и за нас.

— Добре де, само че оттогава минаха десет години...

— Млъквай бе, Форест! Ще им кажем, че сме били тука през всичките тези години.

Речено — сторено. Отидохме в парка „Лафайет“ точно срещу Белия дом. Там е пълно с протестанти, както и със скитници и просяци. Всичките си имат плакати, някои крещят към отсрещния тротоар и мнозина си имат малки палатки и картонени къщички за живеене. По средата на парка има фонтан, откъдето се снабдяват с вода, а два-три пъти ежедневно се събират заедно и си обединяват парите, за да си купят евтини самбвичи и супа.

Ние с Дан се разполагаме в един ъгъл на парка и някой ни осведомява, че наблизо има магазин, откъдето днес следобед да вземем кашони от хладилници, които ще бъдат нашите домове. Един от тукашните хора вика, че сега, през зимата, в парка е много по-гот,

щото като се позатопли, пазачите пускат нарочно водопръскачките с цел да прогонят „квартирантите“. Паркът „Лафайет“ е някак си различен от последния път, като бях тук, или поне къщата на президента се различава. Сега наоколо ѝ има висока желязна ограда и бетонови кули на всеки няколко метра, а отпреде ѝ маршируват въоръжени пазачи, като че ли президентът не иска никой да му отива на гости.

Ние с Дан отпочнахме да просим от минувачите, ама на тях май хич не им пука за нас. Идва краят на деня, а ние сме изкарали едвам около три долара. Почвам да се безпокоя за Дан по причина на неговата кашлица, слабостта му и така нататък, и си припомних, че като се прибрахме от Виетнам Дан беше настъпил в болницата „Уолтър Рийд“, където го закърпиха.

— Не искам дори да чуя за това място, Форест! — сопва ми се лейтенантът. — Едно време там ми помогнаха да остана жив и виж го резултата.

— Дан, няма смисъл да страдаш. Още си млад.

— Дрън-дрън! Аз съм просто един жив труп, нима не разбираш, идиот такъв?

Опипвах как ли не, ама Дан се заинати, че няма да стъпи в болницата „Уолтър Рийд“. Тази нощ за първи път спяхме в нашите кашони и всичко е тъмно и тихо в парка. Възнамерявахме да вземем кашон и за Уанда, обаче реших, че е по-добре да спи при Дан, че да го топли.

— Форест — обажда се лейтенантът от неговата си къщичка, — сигурно си мислиш, че съм откраднал парите от скаридения бизнес?

— Не знам, Дан. Обаче някои други хора казват, че си ги откраднал.

— Обаче не е вярно. Когато си тръгнах, вече нямаше какво да се открадне.

— Тогава как така си отпътувал с голяма кола и едно момиче? — не можах да се въздържа да го попитам.

— Много просто — използвах последните си спестявания в банката. Знаеш ли... тогава си казах: „Щом съм разорен, поне да си тръгна така, че да ме запомнят“.

— Тогава как се е получило, Дан? Нали имахме много пари от шкаридения бизнес? Къде са отишли?

— Трибъл — отвръща той.

— Господин Трибъл?

— Ами да, кучият му син е избягал с тях. Почти съм сигурен, тъй като единствен е могъл да го стори. Всички банкови сметки бяха на негово име и след смъртта на майка ти той ръководеше цялото предприятие. Един ден вика на всички, че няма достатъчно пари за заплати тази седмица, но да останем по работните си места и да чакаме търпеливо, а следващата седмица вече се бе изпарил.

— Не мога да повярвам. Господин Трибъл беше безкрайно почетен човек.

— Да си виждал почтен шахматист? Слушай, Форест, може и да вярваш в честността му, но според мен той е мошеник. Знаеш ли, имаш някои хубави страни на характера, но най-големият ти проблем е, че си прекалено доверчив. Не искаш да повярваш, че има хора, готови да те прекарат при всяка предоставила им се възможност. Хвърлят ти един поглед и веднага те причисляват към леваците. А ти, дебел тъпанарино, не можеш да проумееш разликата. Отнасяш се с всички като с приятели. Ала действителността е съвсем различна, Форест. Много хора само се преструват на твои приятели. Гледат на тебе както банкерът гледа човек, дошъл да поиска заем, и си мислят: „Как да оскубя тоя тъпак?“. Така е устроен светът, Гъмп.

После пак отпочна да кашля и накрая заспа. Подадох си главата извън хладилниковия кашон; небето се е изчистило, наоколо е студено и притихнало и звездите греят. Точно да заспя, когато ме загръща нещо като топла мъгла и най-неидейно пред мене е Джени, която леко ми се усмихва и ме гледа.

— Този път здравата се оплеска, нали?

— Аха, така излиза.

— Богатството и славата ти бяха в кърпа вързани, а ти толкова се притесни от церемонията, че забрави за клапана за налягането — и виж какво се случи!

— Знам, знам...

— Помислил ли си за малкия Форест? Как ли ще приеме последните ти подвизи?

— Хабер си нямам.

— А пък аз съм сигурна, че ще бъде много, много разочарован. В края на краищата първоначалната идея беше негова.

— Аха.

— Не мислиш ли, че трябва да му обясниш всичко? Та нали той се готвеше да прекара Коледа заедно с тебе?

— Ще го направя още утре. Напоследък все съм много зает.

— Вярвам ти, но смятам, че трябва да го направиш.

Разбирам, че ми е много ядосана, пък и аз самият напоследък нещо не се харесвам.

— Май пак се изложих, а?

— Право да ти кажа, щях да пукна от смях, като те гледах как търчиш из ливадите, целият покрит със свински лайна, а след тебе цяла тълпа хора и прасета.

— На тебе ти е било смешно, ама на мене — хич. Все си мислех, че би могла малко да ме подпомогнеш — нали се сещаш за какво говоря?

— Форест — отвръща Джени, — тогава не беше моят ред да бдя над тебе.

После мъглата се разсейва и пак виждам небето, а някакъв голям сребърен облак изплува пред звездите и последното, дето си го спомням, е как Уанда изгрухтява откъм кашона на Дан.

На другата сутрин се излюпвам рано, откривам телефонен автомат и се обадох на номера на госпожа Къран. Малкият Форест вече е отишъл на училище, обаче разказвам на майката на Джени какво се е случило. Тя май е объркана от всичко, дето ѝ го наговорих, затуй ѝ викам, че ще се обадя пак довечера.

Връщам се аз в парка и заварвам лейтенант Дан да се джавка с някакъв мъж в морска униформа. Не чувам какво си говорят, ама е ясно като бял ден, че се карат, щото Дан показва на човека среден пръст и оня му отвръща със същото. Като се изближавам до нашите кашони, лейтенантът ме сезира и вика на човека:

— И ако не ти харесва, моят приятел Форест, който идва в момента, ще ти скъса задника от бой.

Морякът се повръща и ме оглежда нагоре и надолу и неидейно на лицето му цъфва мазна усмивка, а пък аз отбелязвам, че предните му зъби са редки като часови, поставени на разстояние, че е офицер и че носи дипломатско куфарче.

— Аз съм полковник Оливър Норт — предоставя ми се той, — а кой си ти, дето ще ми скъсаш задника?

— Казвам се Форест Гъмп и не разбирам много от задници, но щом лейтенантът го казва, значи е вярно.

Полковник Норт ме премерва с поглед и после лицето му светва досущ като че в главата му се е запалила електрическа крушка. Целият е излъскан — от обувките до фуражката — а върху униформата си е подредил цяла изложба от лентички на ордени.

— Гъмп ли? Слушай, да не би да си онзи Гъмп, който получи Почетния медал на Конгреса заради героизма си във Виетнам?

— Същият е — обажда се Дан, а пък Уанда изгруктява от кашона.

— По дяволите, това пък какво беше? — питва полковникът.

— Уанда — изяснявам аз.

— Хей, момчета, да не би да сте скрили момиче в кашона?

— Уанда е свиня — викам му.

— О, не се и съмнявам, щом се занимава с мърди като вас двамата. Я ми обяснете защо протестирате срещу войната?

— Щото е много по-лесно да се бунтуваш срещу нещо, което не съществува, тъпако — любезно отговаря Дан.

Полковник Норт си чеше брадичката за секунда, след което климва.

— Предполагам, че донякъде имаш право. Ами ти, Гъмп? Нали си награден с почетен медал? Какво правиш тук със скитниците?

Исках да му разкажа за свинеразвъдната ферма и всичко друго, обаче си мисля, че няма да ми повярва, затуй отвърщам:

— Залових се с предприятие, дето фалира.

— Трябваше да си останеш в армията — поучава ме той. — Та нали си прочут герой от войната! Би трябвало да проявиш малко разум.

Изведнъж погледът му става адски особен, той свива очи и цяла минута се визира в далечината, към Белия дом, после се извърща и ми вика:

— Слушай, Гъмп, трябва ми точно човек като тебе. Занимавам се с нещо, където способностите ти могат да се окажат много полезни. Имаш ли време да отидем хей там, отсреща, и да ме изслушаш?

Поглеждам към Дан, обаче той само ми климва. Тъй че така и направихме с полковника.

6.

Когато се издалечаваме така, че Дан да не ни чува, първите думи на полковник Норт са:

— Дрехите ти са отвратителни, трябва да те спретнем. — И ме отвежда в някаква казарма и нарежда да ми дадат чисто нова редническа униформа, после ме заведе на баня и при бръснаря за подстригване и обръсване. Като приключиха с мене, бях като нов и се чувствах като да съм обратно в армията, което си беше направо шантаво.

— Е, Гъмп, човек просто не може да те познае, повярвай ми — вика полковникът. — Слушай, от днес нататък искам да се поддържаш в изрядна чистота. Ако се наложи, ще си излъскваш дори задника, ясно?

— Тъй вярно, полковник.

— А сега те удостоявам със званието „специален помощник за секретни операции“. Обаче за нищо на света не бива да го споделяш с никого, ясно?

— Тъй вярно, полковник.

Като влизаме в Белия дом, полковник Норт ме инструктира:

— Ще се видим с президента на Съединените щати, тъй че искам да се държиш безупречно.

— Ама аз вече съм го виждал.

— Кога? Може би по телевизията?

— Точно тук. Беше преди осем или десет години.

— О, ясно... сега имаме нов президент. Този още не го познаваш... освен това не чува много добре, така че трябва да говориш по-високо, ако ти каже нещо. Освен това — добавя Норт, — той не умее и да слуша.

Влязохме в кръглата стаичка и вярно, че това не е нито един от старите президенти, с които съм се познавал, а някакъв нов. Старицък любезен господин с розови бузки, който изглеждаше като да е бил някога каубой или филмов артист.

— Господин Гъмп, горд съм да се запозная с вас — вика ми той.
— Полковник Норт ме информира, че сте носител на Почетния медал на Конгреса.

— Тъй вярно, сър.

— А за какво сте го получили?

— Ами... бягах.

— Моля?

— Каза, че бягал, сър — прекъсва ме полковникът, — но пропусна да спомене, че на гърба си носел петима-шестима ранени другари, за да ги спаси от вражеските куршуми.

— Полковник, ето че отново започвате да подсказвате на хората какво да говорят!

— Моля за извинение, сър. Просто се опитвах да внеса известна яснота по въпроса.

— Оставете това на мен — скастрия го президентът. — Не е ваша работа, а моя. Между другото, полковник Норт, познаваме ли се отпреди?

Така или иначе най-после стигнахме до целта на посвещението. В ъгъла на стаята има телевизор и когато одеде влязохме, президентът гледаше „Съсредоточаване“.

— Защо не изгасите тая глупост, полковник? — възкликва след малко президентът. — Пречи ми да се съсредоточа.

— Разбира се, сър. Лично аз предпочитам „Познай цената“.

— Последния път като бях тук — викам аз, опипвайки да се включа в разговора, — президентът понякога гледаше „Честно казано“. Обаче беше много отдавна.

— Не си падам по това предаване — намесва се Норт.

— Слушайте — строго изявява президентът, — не сме се събрали тука да коментираме телевизионни състезания. Кажи какво си намислил, Оли.

— Става дума за онзи мръсник, аятолаха на Иран — изяснява полковникът. — Планираме да го направим за посмешище и да си върнем заложниците, и докато изпълняваме тази задача, ще се справим с комунистическите чекиджии от Централна Америка. Подобна възможност се предоставя веднъж в живота, господин президент.

— И как смяташ да постигнеш всичко това, Оли?

— Необходими са само малко такт и дипломатичност. Ето плана ми...

През последвалите няколко часа полковникът изяснява своя план. Веднъж-дваж президентът задряма и се наложи Норт да прекъсва изясненията си и да го събужда, като го гъделичка по носа с перце, което държи в джоба на униформата си за тази цел. Честно да си призная, хич нищо не загрях от обясненията на полковника, щото, изглежда, че всичко зависи от нещо друго, и освен това се споменаваха сума имена, дето не мога да си изкълча езика да ги произнеса. Когато свърши, хабер си няхах какво ще правим, обаче си помислих, че президентът е наясно.

— Слушай, Оли, струва ми се доста умно това, дето го разправяше — всъщност за какво говореше? Но имам един въпрос — каква е ролята на аятолаха на Иран?

— А? — шашва се полковникът. — Нали ви обясних, той е в основата на всичко, той е самият план. Нима не разбирате — оръжия за заложници! А сетне използваме парите от продажбата на оръжия, за да финансираме герилите^[1], които се сражават в Никарагуа. Ювелирна операция, господин президент.

Аз пък се чудя защо им е притрябвало на горилите в Никарагуа да се сражават, което пък ми напомня за Сю.

Бедният Сю.

— Право да ти кажа, цялата тази работа ми изглежда малко съмнителна — обявява президентът, — но все пак съм готов да те подкрепя, Оли. Обаче запомни, никаква размяна на заложници срещу оръжие *per se*^[2] — нали ме разбираш?

Тази операция ще ви превърне в национален герой, сър — вика му в отговор полковникът.

— Има още нещо, което не ми е ясно — продължава президентът. — Каква е ролята на господин Гъмп в твоя план?

— Сър, смятам, че най-страшните врагове на всички американци са тъпотията и безразличието, а редник Гъмп е живото доказателство, че те могат да бъдат превъзможнати. Той ще ни бъде от голяма полза.

Президентът изглежда като смаян и се обръща към мене:

— Какво каза той? Май говореше нещо за тъпотия и безразличие, а?

— Не знам и хич не ми пука — отвърнах.

При тия ми думи старчокът с червените бузки се почесва по главата и пак пуска телевизията и заявява:

— Прави каквото искаш, Оли, обаче за нищо на света не искам да пропусна „Да сключим сделка“.

— Чудесно предаване, сър.

— Всъщност най-много ми харесваше „Кралица за един ден“, но вече не го дават — печално отбелязва президентът.

— Оставете всичко на мен и на редник Гъмпи, сър. Уверявам ви, че няма да ви изложим.

Обаче президентът май изобщо не го слуша, щото се е заяпал в „Да сключим сделка“.

Както и да е, след всичко това се връщаме с полковник Норт в парка и по пътя все се питвам какво ще правя с лейтенант Дан и с Уанда, щото не мога да ги изоставя сами. Норт е измислил план за Дан — ще го вкара в болницата „Уолтър Рийд“ за „наблюдение“. Докато се усетя какво става, ето че пристига една линейка и откарва лейтенанта.

За Уанда полковникът е уредил временен дом в националния зоопарк.

— Ще бъде в крило „Б“ в случай че ни арестуват — обяснява той.

— За какво да ни арестуват?

— Е, Гъмпи, човек никога не знае.

Междувременно му викам, че искам да посветя малкия Форест преди да хукна по света. И той ми урежда да се възползвам от президентския самолет, щото, както се изразява, „това копеле и без това напоследък не пътува никъде“.

Пристигането в Мобайл на президентски самолет не е като да пристигнеш с обикновен полет. Пригответе са оркестър духачи да ме посрещне и лимозина да ме вози насам-натам, а като стигам до къщата на госпожа Къран, дворот ѝ е напълнен с хора. Тя излиза да ме посрещне, обаче отбелязвам как малкият Форест се крие зад мрежестата врата, като че не иска да ме види. Като влязох в къщата, установих, че съм бил прав. Първите думи на дребния са:

— Нали ти казах, че поне два пъти дневно трябва да проверяваш предпазния клапан!

— Аха. И беше абсолютно прав.

— Така е, но ти провали всичко. Щяхме да станем милионери, а сега сигурно сме без пукната пара.

— Има нещо такова, синко.

— Да не си посмял да ме наричаш така! Не съм твой син.

— Исках само да кажа, че...

— Изобщо не ме интересува какво ще ми кажеш. Важното е, че не провери оня клапан, макар че беше най-лесното нещо на света. И виж какво се случи!

— Форесчо, адски съжалявам, но нищо не може да се поправи. Станалото — станало. Сега се занимавам с други работи.

— Какви например? Да не си постъпил в армията? Иначе откъде ще имаш тази униформа?

— Отнякъде си прав. Знаеш ли, едно време пак служех във войската.

— Вече си ми го казвал.

— А сега трябва да направя още нещо за полковник Норт. Човекът ме помоли и няма начин да му откажа.

— О, сигурно защото прецака всичко друго.

Дребният се обръща, а пък аз сезирам как свива юмрук и го поднася към очите си, като че ги бърше от сълзи. Изгледът беше много мъчителен, щото бях сигурен, че Форесчо се срамува от мен. Обаче смятам, че има право, по причина че този път беше върхът на оплескването ми.

— Ами Уанда? — обажда се той. — Сигурно си я продал на касапите.

— Не е вярно. Тя е в Националната зоологическа градина във Вашингтон.

— Искаш да кажеш, че ще я тикнат в клетка и всеки ще може да се гаври с нея?

— Не, не. Полковникът е подготвил нещо специално за нея.

— Имах си хас — вика малкият.

И така продължи през цялото ми пребиваване в Мобайл. Меко казано, на Форесчо не му беше приятно да бъде с мен и когато си тръгнах, се чувствах страшно натиснат. — Единственото, което ме

поукуражи, стана точно когато вече бях на прага на вратата. Форесчо извиква подир мене:

— Между другото, можеш ли да ми опишеш какво се случи, след като лайната експлодираха?

— Беше страхотна гледка.

— О, да, сигурно.

Престори ми се, че в този момент по лицето му заиграва лека усмивка, но може и да съм се заблудил.

И така, отидохме в Иран.

Това беше голям град с някакви неща като лектрически крушки или като обърнати репи по покривите на повечето сгради, а всичките му там жители са издокарани с черни роби и носят на главите си шапки във вид на преобърнати кошници, и се мъчат да изглеждат свирепи.

Най-свирепият обаче е аятолахът. Като ни гледа, само се чумери, и не е точно човекът, с когото изгарям от желание да се опозная.

Полковник Норт ми прошепва:

— Помни едно, Гъмп, такт и дипломация — това му е цаката. — После си изтяга ръката и се опитва да се ръкостиска с аятолаха, ама оня само си седи с кръстосани ръце, мръщи се на полковника и си трае.

Норт ме изглежда и вика:

— Тоя кучи син нещо не е наред, Форест. Досега всеки, с когото съм се запознавал, умира от радост, щом му подам ръка — нали се сещаш за какво говоря?

Зад аятолаха стоят двама типа, обути в нещо като смъкнати памперси, а в поясите им са натъкнати големи мечове, и единият се озъбва:

— Не наричай аятолаха „кучи син“. Може да се сети какво означава и ще се наложи да ви отсечем главите.

Сигурен съм, че е апсолютно прав.

Все пак искам да разчупя леда, тъй да се каже, и затуй питам аятолаха защо винаги е толкова начумерен и ядосан.

А той ми отвръща:

— Защото цели трийсет години се опитвам да стана председател на Световния църковен събор, а пък ония езически педерастии не ми дават да припаря до него. Та има ли на света по-религиозен човек от аятолаха?

— Що ти пука? — викам му, а той:

— Как да не ми пука, като съм човек с достойнство и не търпя обиди от никого, пък и в края на краищата кои са тия лайна, дето не ме допускат в Световния църковен събор? Нали все пак съм аятолахът на Иран, а не лукова глава, тъпак такъв!

— Хей, хей, почакайте — измесва се полковник Норт. — Моят човек Форест може да не е най-големият умник, но не бива да го обиждате.

— Аятолахът прави всичко, каквото си поиска. Ако не ти харесва, цуни ме по гъза!

— Ама... ама аз съм полковник от военноморския флот и не целувам задници.

Като чу това, аятолахът отпочна да се пляска по бедрата и прихна в смях.

— Браво, полковник, браво! Мисля, че ще успеем да се сработим.

Полковникът се залови да му изяснява смисъла на предлаганата сделка:

— Вижте, вашите хора в Ливан са взели част от нашите хора като заложници и това поставя в изключително неудобно положение президента на Съединените щати.

— Ами щом е така, защо не отидете там и не ги освободите?

— Не е толкова лесно — отговаря Норт.

Аятолахът се подхилва под мустак и вика:

— Не думай! Все пак ми обясни по-подробно. И аз имам известен опит в тази област. Нали си спомняш какво се случи, когато предишният ви тъп президент се опита да провали нашата инициатива за взимане на заложници. Между другото, как му беше името на тоя олигофрен?

— Няма значение, той вече не е в Белия дом — смотолевя полковникът.

— О, известно ми е! — Аятолахът пак се засмива и пак заплясва по бедрата си.

— Всичко това е много хубаво, но нека да се върнем към деловите въпроси — обажда се полковникът. — Нали знаете, времето е пари.

— Времето няма никакво значение за един аятолах — вика онзи и вдига длани във въздуха и точно по това време единият тип с торбестите гащи и с меча удря два пъти по огромен гонг, безподобен на онзи, който госпожа Хоупуел от кокаколата имаше в масажистката си стая.

— И като стана дума за време — продължава аятолахът, — вече е време за обяд. Вие, момчета, обядвали ли сте?

— Не, сър — бързам да го успокоя, а полковник Норт ме гледа мръсно.

— В такъв случай нека пиршеството започне — провиква се аятолахът.

Като го чуват, в стаята нахлуват поне сто арапи, които носят подноси и блюда, пълни с най-мистериозната храна, дето някога съм виждал. Има огромни купища от нещо, изглеждащо като салам, обвит в зеле, маслини, плодове и май някакво прясно сирене, поне на това приличаше, и не знам още какво. Сложиха всичко пред нас върху голям персийски килим и се отдръпнаха назад с ръце, кръстосани на гърдите.

— Е, господин Гъмп, какво ще обичате?

— Може би сандвич с шунка.

— О, Аллах! — изкрещява иранският поп. — Никога повече не споменавай тази дума тук! Нашият народ не е ял отвратителното свинско месо от цели три хиляди години! — И пак се смръщва и размахва ръце.

Полковник Норт ми хвърля злокобни погледи, а с края на окото си отбелязвам, че ония типове с торбестите гащи почват да изваждат мечовете си. Мама му стара, май пак сгазих лука. Затуй бързам да кажа:

— Ами тогава няколко маслини или нещо друго.

Един човек се захваща да ми пълни чинията, а пък аз си мисля, че нямам нищо против маслинената диета, понеже в свинската ферма съм изял толкова шунка, че да ми държи влага за цял живот.

Като сервираха храната на полковник Норт, той взе да я яде с пръсти и да охка и ахка от възторг, а пък аз взех една-две маслинки и

ги лапнах. Аятолахът извади от джоба си вилица и почна да се храни с нея, като учудено вдигна вежди към мене и Норт. Когато свършихме, арапите отнесоха кльопачката и полковникът реши да се върне към деловите въпроси.

— Слушайте — вика той, — притежаваме толкова самонаправляващи се ракети, че сме в състояние да взривим половината свят. Ако искате да получите и вие няколко, трябва да обещаете, че ще накарате ония кретени в Ливан да освободят нашите хора. Съгласен ли сте?

— Аятолахът не сключва сделки с Големия Сатана — отвръща той.

— Нима? Тогава защо не си конструирате собствени ракети?

— Нямаме време. Прекалено сме заети с молитвите си.

— О, разбирам — гадно се подхилва полковникът. — В такъв случай защо не помолите Всевишния да ви изпрати няколко ракети?

Аятолахът се начумерва все по-заstraшително и за мен е повече от ясно, че тактът и дипломатичността на полковника със сигурност ще ни забъркат в голяма каша. Затуй опитвам да разсея напрежението с един виц.

— Извинете, господин аятолах, знаете ли анекдота за пияния, дето го хванали да шофира по еднопосочена улица?

— Тц.

— Полицаят му вика: „Слушай, не видя ли стрелките?“. А пък мотаният отвръща: „Кви стрели, бе? Дори не видях индианци!“.

— За бога, Гъмп — просъсква полковникът, ама в тоя момент аятолахът пак избухва в смях, заплясква се по бедрата и затропва с крака.

— Не мога да отрека, че имате чувство за хумор, господин Гъмп. Какво ще кажете двамата с вас да се поразходим в градината?

Така и направихме. Като излизахме през вратата, се обърнах и Норт стоеше като ударен от гръм, а ченето му бе увиснало чак до пъпа.

— Слушайте, господин Гъмп — подема иранският поп, когато вече сме навън, — вашият полковник Норт не ми е симпатичен. Дипломатичността му е престорена и имам чувството, че се опитва да ми погоди някакъв номер.

— О, едва ли — отвръщам. — На мен ми се струва съкровен човек.

— Както и да е, обаче не разполагам с цял ден да му слушам глупостите. Време е отново да се отдам на молитвите си. Кажете ми откровено: какво мислите за неговото предложение?

— Не съм много наясно по въпроса, ама смятам, че ако е честна размяна, всичко е окей. Според президента това е така. Обаче както вече споменах, това е вън от моята атмосфера на влияние.

— А каква точно е вашата сфера, господин Гъмп?

— Ами преди тая работа бях свинеразглеждач...

— Пресвети Боже! — промърморва аятолахът, стисва си сам ръцете и повдига очи към небето. — Аллах ми е изпратил търговец на свине!

— ... обаче главно съм войник — запълвам аз.

— А, това е малко по-добре. Та от гледна точка на армията, как смятате, че тези ракети ще помогнат на един беден, стар аятолах във войната му срещу неверниците от Ирак?

— Да пукна, ако знам.

— Точно такива отговори ми допадат, а не тия дрънканици на вашия полковник Норт, който е мазен като търговец на автомобили. Връщайте се у дома и съобщете на началниците си, че приемам предложението им.

— Значи ще измъкнете заложниците ни?

— Естествено, това не мога да обещаю. Ония типове в Ливан са напълно откачени. Единственото, което аятолахът може да направи, е да опита. А пък от вас искам да подсигурите незабавната доставка на онез ракети.

Та така се развиха събитията. Като приключи да ме обругава задето съм му провалил дипломацията, полковникът беше щастлив като жаба в гьол, тъй да се каже.

— Боже мой, Гъмп — заявява той, докато летим обратно към дома, — такава сделка човек сключва веднъж в живота си! Най-сетне кандърдисахме оня дърт кретен да ни върне заложниците в замяна на няколко стари скапани ракети, дето не са изтрябвали дори на норвежците! Ах, какъв удар!

През целия път, чак докато се приземихме, полковникът се самопотупва по гърба и се фука колко е умен. А пък аз си мисля, че

може да има хляб в тая работа и да изпратя малко пари на Форесчо. Ама уви, и тоя път не било писано да се обогатя.

Долитаме значи във Вашингтон и се вдига адска патардия.

Междувременно опитах да си уредя несвършените работи. Отивам в болницата „Уолтър Рийд“ и ето ти го лейтенант Дан, разтегнал се в болничния креват — значи полковникът не е излъгал. Приятелят ми изглежда адски по-добре откогато го видях за последен път.

— Къде изчезна бе, тлъст задник такъв? — интересува се Дан.

— Бях на свърхсекретна мисия.

— Ами! И къде?

— В Иран.

— С каква цел?

— Да се срещна с аятолаха.

— За какво ти е притрябвало да се срещаш с този мръсник?

— Бяхме там, за да уредим размяната на заложници срещу оръжие.

— Нима?

— Апсолютно.

— Какви оръжия?

— Няколко стари ръждиви ракети.

— Срещу какви заложници?

— Ония от Ливан.

— Е, успяхте ли?

— Горе-долу.

— Какво искаш да кажеш?

— Че дадохме ракетите на аятолаха.

— А върнаха ли ви заложниците?

— Не още.

— И никога няма да ги върнат, тъпако! Ти не само че разкри пред мене, един цивилен, цялата свърхсекретна информация (която бих нарекъл по-скоро „дезинформация“) — престъпление, наказващо се с разстрел — ами по всичко личи, че отново са те извозили. Форест, почвам да се убеждавам, че вместо мозък в главата ти има лайна.

След като си обменихме любезности, закарах стария Дан с инвалидната му количка до кафенето и го почерпих със сладолед. Тъй като в болниците не сервират сурови стриди, лейтенантът се беше вострастил към сладоледа. Твърди, че може да го дъвче лесно като стридите. Обаче думите му ме накараха да си припомня как когато бях малък, седях на задната веранда в съботните следобеди, а мама прави къщен сладолед и после ми дава да оближа лъжицата, когато сладоледът е още мек и прекрасен.

— Дан, какво смяташ, че ще стане с нас?

— По дяволите, що за въпрос?

— Де да знам. Просто ми хрумна.

— Хрумнало му било! Пак си се опитвал да мислиш, което, общо взето, не ти се удава много добре.

— Май че си прав. Мислех си, че всичко, което докосна, се превръща в лайно. Щом се хвана на работа, моментално се провалям и даже когато всичко върви по мед и масло, пак успявам да сгафя. И все ми е мъчно за моята мама, за Джени, за Буба и за всички. А пък сега трябва да се грижа и за малкия Форест. Виж, знам, че не съм най-големият умник, обаче хората непрекъснато се отнасят с мене като с някой съвсем откачен. Струва ми се, че успявам в живота само в сънищата си. Питам се кога ще свърши всичко това?

— Може би никога — отговаря Дан. — Такава е съдбата понякога. Ние сме неудачници и нищо не може да ни помогне. Ако питаш мен, изобщо не ми пука какво ще стане с нас, тъй като още малко ще бъда на този свят и след това — много ми здраве.

— Не говори такива лоши работи, Дан. Ти си горе-долу единственият приятел, който ми е останал.

— Стига да искам, винаги казвам истината. Може да съм допуснал много грешки в живота си, но не могат да ме обвинят, че съм лъжец.

— Прав си, обаче сега грешиш. Никой не знае колко ще живее.

— Форест — вика ми лейтенантът, — имаш акъл колкото една кокошка.

Предполагам, че това ще ви създаде представа за настроението на Дан. Самият аз се усещам доста кофти. Почвам да съзнавам, че оня

ирански поп ни е прекарал двамата с полковника, и сега си има ракети, а от нашите заложници — ни вести, ни кости! Норт беше доста зает с изпращането на парите от ракетите на горилите в Централна Америка, тъй че не е имал време да се отдава на писимистични размишления като мен. Една сутрин ми вика:

— След един-два дни трябва да се явя пред Конгреса и да докладвам за дейността си пред някаква комисия. Не съм сигурен дали ще повикат и теб, но във всеки случай не знаеш за никаква размяна на заложници срещу оръжие, нали?

— А, за оръжието знам туй-онуй, ама още не съм видял да върнат заложниците.

— Не това имах предвид, овен такъв! Не разбираш ли, че извършеното от нас е незаконно? Има опасност и двамата да ни тикнат в затвора! Затова по-добре си дръж голямата уста затворена и прави каквото ти кажа, чуваш ли?

— Тъй вярно — отвърщам.

Във всеки случай си имах още куп неприятности, а именно, че полковникът Норт ме е разквартирувал в казармата на морските пехотинци и там се чувствам страшно зле. Морските войници са различни от другите войници. Непрекъснато крещят на всички, заяждат се и те карат да чистиш всичко до отблясък. Това, дето най го мразят, е някой прост армейски редник да им се мотае в казармата и, съкровено казано, така ми отровиха живота, че накрая се изнесох. Тъй като нямаше къде да отида, се връщам в парка „Лафайет“ да си потърся кашона, но се оказа, че някой вече живее в него, затуй отидох да се снабдя с нов. Като се устроих, взех автобуса за Националния зоопарк да потърся Уанда.

И наистина я разкрих. Беше точно до тюлените и до тигъра.

Сложили я в малка клетка с оскъдна слама по пода и Уанда изглежда доста опечална. На табелата, закачена върху клетката, пише „Swinus Americanus“.

Щом ме сезря, тя веднага ме опозна, а аз се пресегнах през оградата и я потупах по зурлата. Тя загрухтя тъжно, а на мене толкова ми домъчня за нея, че не знаех какво да направя. Стига да можех, бих счупил проклетата клетка, че да пусна Уанда на свобода. Ама вместо това отидох до павильона, купих пуканки и едно шоколадче и се върнах при нея. Хрумна ми да я почерпя с хотдог, обаче размислих и се

отказах. Дадох ѝ шоколадчето и тъкмо я храня с пуканките, някой зад гърба ми вика:

— Хей, ти, какво правиш?

Извърщам се лице в лице с огромен зоологически пазач.

— Храня Уанда.

— Така ли? Не видя ли табелата, на която пише „Строго забранено е да се дава храна на животните“!

— Бас държа, че не животните са я поставили.

— О, ама ти си бил голям умник! — възхищава се той и ме сграпчва за яката. — Я ела да проверим дали ще ти бъде толкова смешно в ареста!

Честно казано, в този момент чашата му се преля. Чувствам се по-нисък от тревата и всичко върви наопаки, и сега не съм направил нищо лошо, само дето се опитвам да изхраня прасето на Форесчо, а тая горилка ми създава неприятности... и взе, че ми кипна!

Сграпчих го охранителя и го дигнах във въздуха. После го развъртам няколко пъти, както едно време с Професора и Лайното в мачовете по кеч, и го пускам. Пазачът прелетя над оградата като фризби и цопна точно посред тюленското езеро. Всички тюлени наскочаха във водата и го зашамаросваха с перките си, а той вика, псува и си размахва юмрука. Излязох от зооградината и взех автобуса за центъра на града. Понякога човек трябва да се държи мъжки.

А оня мръсник да се благодари, че не го метнах в клетката на тигъра.

---

[1] От Guerrilla (исп.) — партизани. — Б.пр. ↑

[2] Самостоятелно, само по себе си (лат.). — Б.пр. ↑

7.

Не след дълго избухна големият скандал и пак се насадих на пачи яйца.

Изглежда, че хората от Капитола не са погледнали с добри очи на нашия бизнес с иранския поп и са постановили, че размяната на оръжия срещу заложници е тъпа идея, особено след като получените пари са връчени за подпомагане на горилите от Никарагуа. Онез ми ти конгресмени си наумили, че лично президентът е укрепил този план, тъй че ще направят всичко възможно да го докажат.

Първия път показанията на полковник Норт били толкова правилни, че пак го привикали в Конгреса и тоя път довели цяла шайка печени филаделфийски адвокати с цел да му подложат крак. Ама и полковникът не е вчерашен и когато използва такт и дипломатичност, никой не може да му направи „марка“.

— Господин полковник — интересува се един от адвокатите, — как бихте постъпили, ако президентът на Съединените щати ви заповяда да извършите престъпление?

— Аз съм морски офицер, сър. А моряците се подчиняват безпрекословно на своя главнокомандващ. Тъй че дори президентът да ми нареди да извърша престъпление, само ще козирувам и ще щурмувам хълма.

— Хълма ли? Какъв хълм? Върху който се намира Белият дом?

— Не, тъпако, който и да било хълм. Изразих се образно. Ние сме морски пехотинци! Работата ни е да превземаме хълмове.

— Добре, но ще обясните ли защо ви наричат празноглавци?

— Ей сега ще те утрепам, мръсно — ще ти откъсна главата и ще ти плюя в мозъка!

— Моля ви, полковник, спестете си вулгарните изрази. Това няма да ви помогне. Да се върнем на въпроса. Господин полковник, да разбирам ли, че сделката не е била предложена от президента?

— Нали точно това ти обяснявам, педераст такъв!

— В такъв случай чия е била идеята. Може би ваша?

— Разбира се, че не, чекиджия долен!
„Е, на това се вика истински такт и дипломатичност“ — мисля си аз.

— Тогава на кого?

— На много хора. После бе доразвита.

— Доразвита? Но все пак е имало инициатор, полковник. Подобни грандиозни операции не се „доразвиват“.

— Сър, всъщност имаше едно лице, което навярно е обмислило най-подробно плана.

— Следователно можем да го наречем инициатор на незаконните действия?

— Предполагам.

— И това лице е бил адмирал Пойндекстър, съветникът на президента по въпросите на сигурността?

— Тоя гъз, дето само си пуши лулата? Не, разбира се. Той не може да си намери оная работа като пикае, камо ли да бъде инициатор.

— Все пак знаете ли кое е било това лице?

— Тъй вярно, сър. Редник Форест Гъмп.

— Кой?

— Гъмп, сър. Редник Гъмп, който беше специален съветник на президента по тайните операции.

При тези му думи всичките адвокати и сенатори се скупчват, почват да шепнат, да махат с ръце и да климат с глави.

Ето как ме забъркаха в тази каша.

Докато загрея какво ще стане, двама охранващи, облечени с шлифери, се доближават посред нощ до кашона ми в парка и почват да блъскат отгоре. Изпъзлявам да порверя какво става, а единият ми натиква някаква хартийка в ръката, и там пише, че на сутринта трябва да се явя пред „специалната сенатска комисия, разследваща скандала с Иран и с контрареволюционерите“.

— И те съветвам преди това да си поизгладиш униформата — обажда се другият охранващ, — щото здравата си я загазил.

Ами сега какво да правя? Беше прекалено късно, че да телефонирам на полковник Норт, който сигурно ще ми помогне със своята тактичност и дипломатичност, тъй че забродих из града и най-накрая се отзовах пред паметника на Линкълн. Порожекторите го осветляват — висок човек, целият направен от мрамор, и изглежда

някак си тъжен. Мъглата приижда от река Потомак и задъждява леко. Стана ми страшно мъчно за мене си и изведнъж, що да видя? От мъглата излиза Джени и като че тръгва към мене, после най-неидейно ми казва:

— Изглежда, че пак си оплескал работата, Форест.

— Май че си права.

— Не ли ти стигаха неприятностите от последния път, когато беше в армията?

— Аха.

— Тогава защо го направи? Може би заради малкия Форест?

— Аха.

Тя приглади косата си назад и тръсна глава точно както правеше едно време, а пък аз стоях там и си кърших ръцете.

— Самосъжаляваш се, а?

— Аха.

— Май не ти се иска да застанеш пред комисията и да кажеш истината?

— Тц.

— Все пак те съветвам да го направиш, тъй като търговията с оръжия е сериозно обвинение, поне според онези клоуни.

— И аз така разбрах.

— Какво смяташ да правиш?

— Хабер си нямам.

— На твоє място бих казала цялата истина. И не се опитвай да прикриваш никого. Разбра ли?

— Да — отвърщам, след което откъм реката доплува още едно кълбо мъгла и Джени изчезна сред него. За момент ми се прииска да хукна след нея, някак си да я хвана и да я върна, ама даже идиот като мене знае, че това е невъзможно. Затуй само се обърнах и се упътих обратно към кашона. Ето че пак ме оставиха да се оправям сам. Оказа се, че това беше последният път, когато не послушах Джениния съвет да кажа истината.

— Моля ви, редник Гъмп, кажете ни кога за пръв път ви хрумна идеята за размяна на заложниците?

Седя си аз на една голяма маса в залата на Конгреса, лицево към всичките там сенатори, адвокати и прочие гадняри, телевизорните камери бръмчат и порожекторите светят право в лицето ми.

Един дребен младолиц и русокос адвокат ме пита разни работи.

— Кой казва, че ми е хрумнала?

— Тук аз задавам въпросите, редник Гъмп, а вие само отговаряте.

— Правичката да ви кажа, хабер си нямам как да ви отговоря. Ами че вие изобщо не ме питате дали ми е хрумнало, а кога...

— Точно така, редник Гъмп! И кога беше това?

Поглеждам към полковник Норт, който е целият покрит с медали, а той ме фиксира със страшен поглед и бавно климва с глава, като че очаква да отговоря.

— Ами сигурно е било когато за пръв път се опознах с президента — викам аз.

— Прекрасно. А не споменахте ли пред президента за плана си за размяна на заложиците?

— Не, сър.

— В такъв случай за какво разговаряхте?

— Казах му, че последния път, когато гостувах на един президент, той искаше да гледа „Честно казано“ по телевизора.

— Нима? И какво ви отговори той?

— Че предпочита „Да сключим сделка“.

— Редник Гъмп, напомням ви, че се заклехте да казвате истината.

— Ами всъщност той гледаше „Съсредоточи се“, обаче заяви, че предаването му пречело на съсредоточването.

— Редник Гъмп! Заобикаляте въпроса ми. Нима се опитвате да се подигравате със Сената на Съединените щати? Ще ви обвиня в неуважение към комисията!

— Комай вече го правите — отвърщам.

— По дяволите, сигурен съм, че прикривате всички — президента, полковник Норт, Пойндекстър и бог знае още кого! Но ви обещавам, че ще стигнем до дъното на историята, дори това да ни отнеме цяла година!

— Тъй вярно, сър.

— И така, Гъмп, полковник Норт ни съобщи, че вие сте измислили престъпния план да продадете на аятолаха оръжие в замяна на освобождаването на нашите заложници, след което да отклоните получените суми в полза на контрите от Централна Америка, вярно ли е това?

— Не знам нищо за тия контри. Мислех, че парите са за някакви горили.

— О, най-сетне признахте, че действително сте знаели за този ужасяващ план!

— Тъй вярно, сър. Разбрах, че на горилите им трябва пари. Поне така ми беше казано.

— Ха! Мисля, че лъжете, редник Гъмп! Мисля, че вие сте замислили цялата операция, а президентът е ваш съучастник. Не се преструвайте на глупак!

— Ама аз изобщо не се преструвам, сър.

— Господин председател — вика адвокатът, — очевидно е, че редник Гъмп, наричан още „специален съветник на президента на Съединените щати по секретните операции“, е измамник и мошеник и че напълно съзнателно се подиграва с членовете на Конгреса. Би трябвало да бъде наказан за обида на служебно лице!

Председателят се поизправя на стола си и ме поглежда отвисоко, като че съм някоя буболечка.

— Да, изглежда, че имате право. Тъ... редник Гъмп, знаете ли какво е наказанието за гавра с Конгреса на Съединените щати?

— Не, сър.

— Да затворим дебелия ти задник в пандиза — извинете за израза, господа конгресмени.

— О, нямам нищо против — викам му, имитирайки тактическата и дипломатическата стратегия на полковник Норт. — Затваряйте го.

И ето ме пак в затвора.

На другия ден на първата страница на „Уошингтън Поуст“ пише: „ОЛИГОФРЕН АРЕСТУВАН ЗАРАДИ ОСКЪРБЛЕНИЕ НА КОНГРЕСА“.

Един човек от Алабама, за когото наши сигурни източници твърдят, че е освидетелстван идиот, бе обвинен в оскърбяване на Конгреса по време на скандалния процес за Иран и контрите, който ние отразявахме с най-малки подробности.

Форест Гъмп, човек без постоянен адрес, вчера бе осъден да излежи неопределен срок, след като започна да се подиграва с членовете на сенатската комисия, занимаваща се с разследване на обвиненията, че ключови фигури от администрацията на Рейгън са планирали да измъкнат пари от аятолаха на Иран, като му предложили оръжие в замяна на освобождаването на американските заложници.

Гъмп, който очевидно е замесен в много нечисти сделки, подпомагани от правителството на Съединените щати, включително в програмата за изследване на космоса, според нашия източник е „един от ненормалните, използвани от американското разузнаване“. „Той е от хората, които винаги се замесват в мръсни сделки“ — допълва същият източник.

Сенатор, член на въпросната комисия и пожелал да остане анонимен, заяви пред наш репортер, че Гъмп „ще гние в затвора, докато се разкае, задето се е опитал да направи за смях Конгреса на Съединените щати. Единствено конгресмените, не някакъв товарач на фъшкии от Алабама, имат право на това“ — цитираме дословно думите на сенатора.

Раздадоха ми дрехи на черни и бели затворнически чертички и ме натикаха в една килия заедно с един фалшификатор на пари, един детски изнасилвач, един динамитен бомбаджия и някакъв откачен на име Хинкли, който непрекъснато бърбореше за арктрисата Джоди Фостър. Фалшификаторът беше най-готиният от цялата шайка.

След като ме разпитаха какво съм работил, ме сложиха на една машина, дето прави табелки с номера за автомобили, и животът ми започна да изтича в скука и единообразие.

Беше някъде по Коледа или по-точно — около Бъдни вечер, и навън снежеше, когато охранителят идва при килията и ми вика, че имам посветител. Питвам го кой е, обаче той ме отрязва:

— Слушай, Гъмп, радвай се, че изобщо ти се разрешават посещения, като се има предвид сериозността на престъплението ти. Хора, които се подиграват с Конгреса, заслужават да бъдат затворени в карцера, така че вземи си размърдай дебелия задник.

Опитвам се с него към стаята за посветители. Отвън коледен хор от Армията на спасението изпълнява „В яслата“ и чувам как Дядо Коледа бие звънеца си и моли за подаяния. Като се настанявам в зарешетената кабинка, направо изгубвам ума и дума. Срещу мене седи малкият Форест. Той мълчи, после изведнъж изтърсва:

— Сигурно трябва да ти кажа „честита Коледа“?

Хабер си нямам какво да отговоря, тъй че викам само едно „благодаря“.

Цяла минута седим и се гледаме с него. Всъщност Форесчо предимно гледа надолу, щото сигурно го е срам, задето татко му е в панделата.

— Е, как се сети да дойдеш? — питам го най-накрая.

— Баба ме накара. Всички вестници писаха за тебе, давах те и по телевизията. Баба каза, че посещението ми може би ще те разведри.

— Ами да! Много съм ти благодарен.

— Идеята не беше моя — заявява дребният и си мисля, че този коментар е напълно излишен. Все пак се мъча да съм любезен.

— Слушай, знам, че оплесках работата и точно сега не съм някой, с когото да се гордееш. Ама да знаеш, че опипвах.

— Какво си опитвал?

— Да не прецакам всичко.

Той удължава да се визира в ръцете си и след около минута-две вика:

— Днес ходих в зоологическата градина да видя Уанда.

— Как е тя?

— Отне ми два часа, докато я намеря. Стори ми се, че ѝ е студено. Опитах се да ѝ дам якето си, обаче се появи някакъв огромен пазач и ми се разкрещя.

— Да не се е държал грубо с тебе?

— Не. Обясних му, че това е моето прасе, а той ми каза: „Същото твърдеше и един друг откачен“, и си отиде.

— Как е училището?

— Горещо-долу. Момчетата ми се подиграват, задето са те прибрали на топло.

— Не им обръщай внимание. Вината не е твоя.

— Не съм толкова сигурен... Навярно ако непрекъснато ти набивах в главата да проверяваш клапаните и измервателните уреди в свинефермата, нямаше да последват всички тези нещастия.

— Не бива да гледаш в миналото — съветвам го. — Било каквото било.

Това беше отчаян опит да му подсказва, че посрещам мъжки положението.

— Какво ще правиш на Коледа?

— О, сигурно ще ни направят голямо празнуване — лъжа аз. — Може да има Дядо Коледа, подаръци, голяма пуйка и други подробности. Знаеш как е в затворите — управата иска квартирантите й да се забавляват. А ти какво смяташ да правиш?

— Сигурно ще взема автобуса за Мобайл. Май видях всичко, което си заслужава. След посещението на зоопарка минах покрай Белия дом, изкачих се по хълма на Капитолия, сетне разгледах паметника на Линкълн.

— Е, как ти се стори?

— Имах странно преживяване. Започна да вали сняг, наоколо падна мъгла и... и... — Той започна да разклаща глава и по гласа му си личи, че ей сега ще се разплаче.

— И какво?

— Просто ми е мъчно за мама, това е всичко...

— А тя беше ли... Да не би да си я видял?

— Не съвсем.

— Но почти?

— Да, почти, само за секунди. Ала това е било само сън, сигурен съм. Не съм толкова тъп, че да го помисля за истина.

— Майка ти каза ли нещо?

— Да, заръча ми да се грижа за тебе. Че имам само теб, освен баба, разбира се, и че в момента се нуждаеш от помощта ми.

— Не думай!

— Слушай, вече ти казах, че беше само сън. Сънищата не са действителност.

— Човек никога не знае — викам му. — Кога ти е автобусът?

— След около час. Май е време да тръгвам.

— Приятно пътуване, Форест. Мъчно ми е, че ме видя в това опечалено състояние, но може би наскоро ще изляза оттук.

— Ще те освободят ли?

— Възможно е. Тук идва един човек за благотелна работа със затворниците. Той е изповедник и вика, че се опипва да ни рехабилитира и че след няколко месеца ще ме измъкне от пандиза въз основа на правителствена програма, наречена „Работата освобождава“ или нещо такова. Вика още, че има свой развлекателен парк на религиозна тема в Каролина и че му трябва помощници.

— Как се казва?

— Безподобният Джим Бакър.

Ето как почнах работа при безподобния Джим Бакър.

Тоя безподобен беше някакъв изповедник и притежаваше развеселителен парк в Каролина и го беше кръстил „Божии гроб“. Най-големият тематичен парк, за който бях чувал. Джим Бакър притежаваше и съпруга на име Тами Фей, дето досущ мязаше на кукла, щото миглите ѝ бяха дълги като криле на водно конче, а бузите ѝ — целите в руж. Имаше и една по-млада жена, Джесика Хан, безподобният Бакър каза, че му била секретарка.

— Слушай, Гъмп — вика ми той, — щом оня неграмотник Уолт Дисни е успял да го направи, значи и аз мога. Това е най-грандиозният замисъл на всички времена. Ще привлечем любители на Библейските чудеса от целия шибан свят! Петдесет хиляди посетители дневно, дори повече! Всяка сцена от Библията, всяка притча, ще се разиграват на живо. При входна такса двамайсет долара на човек скоро ще бъдем милиардери!

В това отношение беше прав.

В парка му вече имаше повече от петдесет маршрута и атракции и той планираше да ги увеличи. Например групите си вървят през някаква гора и там има един човек, облечен като Мойсей, и като групата го доближи, той натиска един бутон, освобождава един клапан

и във въздуха се вдигат десетметрови пламъци — това е „Мойсей и горящата къпина“.

А щом газовият огън избухва, всички посетители отскачат и почват да охкат и да ахкат, щото са подплашени до смърт.

Има и един поток, където малкото бебе Мойсей, увито в пешкир, плува през тръстиките в пластмасова кошница.

Имаше и атракция, наречена „Червено море се разделя на две“. Безподобният Бакър бе измислил как с един бутон цяло езеро да се пресушава от двете страни и хората да минават по дъното му, също като израилтяните. Нещо повече, когато посетителите стигнеха до отсрещния бряг, господин Бакър им е приготвил цяла шайка бивши затворници, преоблечени като армията на фараона, които моментално ги погваха, ама щом разбойниците влезеха в езерото, помпите повръщаха водата и цялата фараонска армия се издавяше.

Беше помислил за всичко.

Имаше притчата за „Йосиф с шарената дреха“, както и цялата история на Йов, който ежедневно имаше страхотни изпитания. След като първата партида посетители минеше през разделеното Червено море, при езерото идваше втора група да съблюдава как Исус превръща самуни хляб в риби — безподобният се беше изхитрил да оставя рибите да изяждат хляба, докато се угоят, след което ги сервираха на посетителите в павилиона за пържена риба, по петнайсет долара порцията.

Имаше още „Даниил в рова на лъвовете“ и „Йона в търбуха на кита“. В понеделниците, когато „Божи гроб“ не работеше, безподобният даваше лъва и неговия укротител на заем на един местен бар срещу петдесетачка на вечер. Собственикът му устройваше облози, че никой не може да победи лъва на борба. Китът пък беше механизирани и всичко вървеше по ноти, докато безподобният не откри, че Йона си е скрил бутилка с уиски зад сливиците на млекопикаещото. Всеки път, когато китът го глътнеше, Йона надигал бутилката, а ние се чудим как така в края на деня е пиян-залян. Настъпи моментът, когато той взе да показва среден пръст на публиката точно преди да изчезне в отробата на кита. Безподобният беше принуден да се откаже от тая атракция по причина на оплакванията на няколко мами, че децата им също показвали среден пръст.

Обаче най-забележително беше инсценирането на възвисяването на Исус в рая.

Приличаше на ония скокове с ластичните въжета, само че в посока отдолу нагоре, и един човек с костюм на Исус го закачват на една кука и го вдигат на височина от двайсет и пет метра, сред облак от изкуствена мъгла — и право да ви кажа, изглеждаше много истински. Посетителите можеха да преживеят същото срещу десет долара.

— Гъмп — вика ми безподобният, — измислил съм чисто нова атракция и искам да участваш в нея. Наречена е „Битката между Давид и Голиат“.

Не бе необходимо да съм гений, за да се сетя чия роля ще играя.

Мислех си, че да играеш в „Давид и Голиат“ е фасулска работа, но естествено не беше.

Първо ме облякоха в голяма туника от леопардова кожа, връчиха ми щит и копие и ми залепиха гъста черна брада. От мен се искаше да се зъбя и да ръмжа и във всеобщи линии да се държа като пълен глупак. И тъкмо изглеждам най-освирепял, се появява оня тип Давид, облечен само в памперси, и почва да мята по мене камъни с прашка.

Ролята на Давид се играе от смахнатия Хинкли, който успя да се набута в програмата на безподобния поради твърденията си, че наистина е луд и мястото му не е в затвора. Когато не ме замерва с камъни, непрекъснато съчинява писма до Джоди Фостър, с която твърди, че си кореспондирва.

Проблемът е там, че камъните, дето ги мята, са истински и непрекъснато ме цапардосват и правичката да ви кажа, много ме боли. Изпълняваме си номера пет-шест пъти ежедневно и докато дойде време да затваряме панаира, сигурно съм халосан поне десет-петнайсет пъти с пустите му камъни. Цялата тая работа адски го кефи Хинкли, ама след една-две седмици взех, че се изплаках на шефа, че хич не е честно да съм целият покрит с рани и буци и двата ми предни зъби да са строшени от онова дребно копеле, след като никога не мога да му го върна.

Обаче безподобният вика, че точно така трябва да бъде, щото в Библията пише така, а хората нямат право да променят Светото писание. Мисля си, че бих го променил и още как, стига да ми се

престави възможност, ама, разбира се, не го казвам на глас, щото безподобният все ме изплашва, че ако нещо тук не ми харесва, ще ме върне в панделата. Адски ми липсва малкият Форест, и Джени също, и тоя път се чувствам апсолутно изоставен.

Обаче полека-лека взе да ми писва. И един ден значи паркът беше пълен с посетители. Когато тълпите се отзовават пред моята атракция, почнах да ръмжа, да гледам свирепо и да замахвам към Давид с копието. Той завъртя прашката и един камък ме фрасна по ръката, та си изпуснах щита. Като се наведох да го вдигна, оня ми ти дребен мръсник метна нов камък и ме уцели по задника. Е това вече не го очаквах! И на най-търпеливия търпението свършва!

Хвърлям се към Давид, който седи и ми се хили като кретен, а пък аз го гепвам за памперсите, завъртях го няколко пъти и го запратих към хоризонта. Той прелетя над дърветата и се приводни посред езерото, където фалшивият Исус правеше номерата с хлябовете и рибите.

Навярно пришествието на Давид е повредило главното табло, щото най-неидейно помпите се задействат и Червено море почва да се разделя. Без никакво предупреждение газовият гейзер в „Горящата къпина“ изригва и Мойсей, който се намира прекалено близо до огъня, се подпалва.

Горе-долу по същото време механичният кит изскача на брега и почва да хапе зрителите като бясно куче. Настъпва истинска паника: жените крещат, децата реват, мъжете си плюят на петите, за да си спасят живота. Всичко това обезпокоява лъва в рова на Даниил, той се измъква на свобода и се разбеснява. В тоя момент на сцената се появих аз, което май увеличи суматохата. Човекът, дето играеше извисяващия се Исус, си стоеше кротко, пиеше си кокаколата и чакаше номерът му да почне, когато най-неидейно ластичното въже го награби и го изпрати в небето. Тъй като не беше завързан за него, Исус се приземи в павилиона за пържена риба, точно в казана с нагорещено олио.

Някой беше повикал полицаите, които, щом се проявиха, незабавно взеха да налагат всички по главите с палките си. Междувременно лъвът се шумгува в тръстиката и изненадва благочестивия Бакър и Джесика Хан, които имат някакви взаимоотношения и са без дрехи. Двамата изскачат като попарени и попадат сред най-голямото меле, а лъвът ги преследва по петите. Щом

полицайте ги отбелязаха, първата им работа бе да арестуват безподобния Бакър за непристойно поведение и да го откарат в затвора. Последните му думи, преди да го хвърлят във фургона, бяха: „Гъмп, скапан идиот такъв, скъпо ще ми платиш за това!“.

8.

След този инцидент с безподобния Бакър беше свършено. Получи се нещо като верижена реакция и накрая самият той се отзова в пандиза, където сега ще има възможност изцяло да се просвети на рехабилитирането не само на затворниците, ами на собствения си набожен задник.

А пък аз смятах, че връщането в панделата ми е в кърпа вързано, ама това не се сбъдна.

Националните медии надушиха за размирниците в „Божия гроб“ и бог знае как снимката ми попадна във вестниците, давах я и по телевизора. Тъкмо очаквам автобусът да ни откара обратно в затвора, не щеш ли, появява се един човек с документ в ръка и вика, че това е моето „освобождение“. Издокаран е адски гиздаво в костюм и с тиранти, зъбите му са големи и лъснати като обувките му и изглежда малко нещо като борсов агент.

— Гъмп — извъръща се той към мене, — аз съм твоят ангел спасител. Казвам се Иван Бозовски.

Та тоя Иван Бозовски разправя, че опипвал да ме открие още откакто съм се явил пред комисията на Капитолийския хълм.

— Видя ли днешните вестници, Гъмп? — пита ме той.

— Не, сър.

— В такъв случай може би ще представляват интерес за тебе.

Подаде ми брой от „Уолстрийт Джърнал“, на чиято главна страница пише: „НЕНОРМАЛЕН СТАВА ПРИЧИНА ЗА ЗАТВАРЯНЕТО НА УВЕСЕЛИТЕЛЕН ПАРК, ДОПРИНАСЯЩ ЗА УКРЕПВАНЕТО НА РОДНАТА ИКОНОМИКА“.

Човек, наскоро освободен от вашингтонската болница за криминално проявени лица с психични увреждания, вилня вчера в градче в щата Каролина и лиши хиляди трудолюбиви американски граждани от

подобряване на икономическото им състояние, предизвиквайки поредица от събития, довели до провала на един от най-благочестивите и уважавани жители на Каролина.

Имаме сведения, че виновникът се казва Форест Гъмп, човек с неимоверно ниски умствени способности, който е участвал в подобни размирици в Атланта, в Западна Вирджиния и другаде.

Гъмп, излежаващ присъда заради нанесено оскърбление на Конгреса на Съединените щати, бил включен в програмата „Трудът освобождава“ и работел в библейския парк, основан от преподобния Джим Бакър, благочестив и горещ привърженик на американския начин на живот.

Вчера, изпълнявайки ролята на гиганта Голиат, Гъмп, за когото се твърди, че е огромен мъж, очевидно започнал да се държи „неприлично“, според думите на властите, като в един момент запратил другия библейски герой, Давид, отвъд горичката и право в езерото, обитавано от механичен кит, който, както твърдят от администрацията на „Божия гроб“, „бил ужасен от неканения гост“ и започнал да изхвърля водни фонтани, след което се нахвърлил срещу гостите и посетителите.

По време на настъпилата суматоха преподобният Бакър и неговата секретарка Джесика Хан, се заплели в библейските тръстики, които разкъсали дрехите им, и впоследствие били задържани от полицията, което, според говорителя на полицията, било „неприятно недоразумение“.

И така нататък — все подобни тъпотии. После Иван Бозовски си взе вестника и ми вика:

— Харесвам стила ти, Гъмп. Преди да се забъркаш в тази каша, имаше възможност да наклепаш полковник Норт и президента, но не го стори. Не издаде никого и пое вината върху собствените си плещи.

Ето това наричам чувство за отговорност! Сигурен съм, че в моето предприятие ще се намери място за човек като теб.

— Какво е това предприятие?

— Накратко казано, продаваме и купуваме разни неща — разбира се, само на хартия. Бонове, акции, предприятия — каквото се случи. Всъщност на практика не купуваме и не продаваме нищо, но като приключим с телефонните разговори и с преразпределението на разни книжа, джобовете ни са претърпкани с мангизи.

— И как го правите?

— О, това е направо фасулска работа. Чрез подлости, мръсни номера, шпиониране и обиране на хората. Гъмп, този свят е истинска джунгла и аз съм големият тигър.

— А какво ще трябва да правя?

Иван слага ръце на раменете ми.

— Гъмп, откривам в Ню Йорк клон на моята компания, наречен „Поверителна търговия“, и искам да бъдеш негов президент.

— Аз ли? Че защо?

— Защото си почтен. Само един честен човек би могъл да излъже Конгреса и да спаси този тъпанар Норт. Гъмп, трябва ми точно човек като тебе.

— Каква е заплатата?

— Няма горна граница, приятел. Нима ти трябва пари?

— А на кого не му трябва?

— Имах предвид *истински* пари. Суми с половин дузина нули отзад.

— Ами, трябва да изкарам нещичко за училищните такси на малкия Форест, да спестя някой и друг долар, за да го изпратя в колеж и така нататък.

— Кой е малкият Форест? Твоят син?

— Тъъ, нещо такова. Поверили са го на моите грижи.

— Боже господи, Гъмп — възкликва Иван Бозовски, — с парите, които ще получава, спокойно можеш да го запишеш едновременно в Чоут, Андовър, „Сейнт Пол“ и в Епископалната гимназия и като приключи с образованието си, ще бъде толкова богат, че ще изпраща мръсните си ризи да ги перат в Париж.

Ето как започнах кариерата си на служител в гигантска корпорация.

Никога не бях ходил в Ню Йорк и честно да си призная, гледката ме замая.

Хабер си нямах, че на света има толкова много хора, дето обикалят по улиците и по тротварите, влизат и излизат от небостъргачите и магазините. А шумът е направо нечовешки — свирят клаксони, трещят пневматични чукове, вият сирени, и какво ли още не. Първото ми впечатление беше, че се намирам в мравуняк, където всички мравки са полуоткачили.

Иван Бозовски първо ме заведе в офисите на своята компания. Те се помещават в огромен небостъргач близо до Уолстрийт и са пълни със стотици хора, дето работят на компютърите, и всички носят ризи, вратозавръзки и тиранти, а повечето имат кръгли очилца с рогови рамки и косите им са олизани назад. Всички до един разговарят по техните си телефони и така са задимили с пурите си, че поначало си помислих: „има пожар!“.

— Виж сега в какво се състои работата, Гъмп — поучва ме Иван. — Задачата на хората, които виждаш тук, е да се сприятеляват с шефовете на големи компании и когато се разбере, че последните дават големи дивиденди, отчитат добри приходи, искат да продадат компаниите си, да открият нови клонове или изобщо да направят нещо, което ще повиши цената на акциите им, ние започваме да купуваме въпросните акции преди вестниците да надушат новината и да позволят на всеки тъпанар от Уолстрийт да натрупа солидна печалба.

— А как става сприятеляването с онез хора? — интересувам се аз.

— Много просто. Кибичиш по клубовете, където се събират важните клечки, завършили Харвард или Йейл, или на други места, които тези олигофрени обичат да посещават. Черпиш ги няколко пътиета и се правиш на тъпак, водиш ги на вечеря, намираш им момичета, целуваш им задниците и всичко, каквото се наложи. Понякога ги изпращаме със самолет на ски в Аспен или в Палм Бийч, или на друго място. Обаче ти няма да се занимаваш с това, Гъмп, моите хора умеят да се справят с всичко. От теб се иска само да бъдеш президент и да докладваш лично на мен да речем... веднъж на шест месеца.

— Какво да докладвам?

— Ще измислим, когато му дойде времето. А сега ми позволи да ти покажа кабинета ти.

Повежда ме по един коридор към огромен кабинет с махигоново бюро, кожени кресла и дивани и с персийски килим на пода. Всичките порзорци гледат към града и към реката, по която се разхождат напред-назад лодки и пароходи, а в далечината сезирам Статуята на свободата, проблескаща под вечерното слънце.

— Е, Гъмп, какво ще кажеш?

— Хубав изглед — отвърщам.

— Кой ти гледа изгледа, глупчо! Това тук струва четиристотин долара квадратния метър — великолепна недвижима собственост, приятелю! Лична секретарка ще ти бъде госпожица Хъджинс. Жестока мадама! От тебе искам само да си седиш на бюрото и когато тя ти донесе някакви документи за подпис, да си слагаш парафа. Изобщо не е необходимо да ги четеш — и без това са пълни с досадни подробности. Винаги съм поддържал тезата, че администраторите не бива да знаят прекалено много за онова, което става в предприятията им — нали се сецаш какво имам предвид.

— Право да ви кажа, не знам — отвърщам. — Знаете ли, досега все се забърквах в големи каша, щото вършех неща, от които хабер си нямах.

— Не се притеснявай за това, Гъмп. Очакват ни само успехи. Подобен шанс едва ли отново ще се предостави на теб... и на твоя син.

— Иван ме прегърна през раменете и ми се озъби с чаровната си усмивка. — Имаш ли други въпроси?

— Да. Къде е тоалетната?

— Тоалетна? Твоята тоалетна? Ето я, зад онази врата. Питаш ме дали ще разполагаш с лична тоалетна, нали?

— Тц. Просто ми се пикае.

При тия ми думи Иван леко подскокна.

— О, бих казал, че се изразяваш много откровенно. Но моля, господин Гъмп, заповядай в личната си тоалетна.

Така и направих, ама все още се чудех дали постъпвам правилно като приемам предложението на тоя Иван Бозовски. Все ми се струваше, че и преди бях чувал хубави приказки като неговите.

Накрая Иван си отиде и ме изостави в моя нов кабинет. Върху бюрото ми се перчи голяма медена табела, на която пише „Форест Гъмп, президент“. Тъкмо се бях насадил в коженото кресло и си качих краката на бюрото, вратата се отваря и при мен влезе красива млада жена. Мисля си наум, че това сигурно е госпожица Хъджинс.

— О, господин Гъмп — вика ми тя, — добре дошли в отдел „Поверителна търговия“ на Корпорацията.

Тая госпожица Хъджинс е жестоко гадже — като я гледаш, чак зъбите ти тракат. Тя е висока, синеока брюнетка с разкошна усмивка, зад която се показват хубавите ѝ зъби, а полата ѝ е толкова къса, че се страхувам да не ѝ видя пликчетата, когато се наведе.

— Ще желаете ли кафе или нещо друго? — пипа ме тя.

— Не, но все пак благодаря.

— И все пак да ви донеса нещо? Например кока-кола или уиски с лимонов сок?

— Благодаря, обаче наистина не искам нищо.

— В такъв случай може би ще пожелаете да разгледате новия си апартамент?

— Какво?

— Апартамент. Господин Бозовски ви взе апартамент, тъй като сте президент на местния клон.

— Мислех, че ще спя на канапето... нали тук има баня и прочие...

— За бога, не, господин Гъмп. Шефът ми нареди да ви осигурия подобаващо жилище в района на Пето авеню, където да устройвате приеми, когато се наложи.

— Че кого ще приемам?

— Когото и да било — отвърща госпожица Хъджинс. — Ще бъдете ли готов да речем... след половин час?

— Да тръгваме още сега. А как ще стигнем дотам?

— С вашата лимузина, разбира се.

За нула време се отзоваваме на улицата и се възкачваме на голяма черна лимузина. Толкова е огромна, че се страхувам да не би да не успее да завие покрай ъгъла, ама шофьорът, който се казва Еди, е

толкова печен, че даже задминава и такситата, като кара направо по тротвара. И ето че след не много минути пристигаме в моя нов апартамент, след като сме разпилели пешеходците из цялото Медисън авеню. Госпойца Хъджинс ми изяснява, че вече се намираме в жилищната част на Ню Йорк.

Зданието, дето спираме, е голямо и от бял мрамор, над вратата му има балдахин, а пред нея — портиери, облечени като в старовремските филми. На табелката отпред пише „Хелмсли Палас“. Докато влизаме, отвътре се появява жена с кожено палто, повела да разхожда някакъв пудел. Тя ме съблюдава адски подозрително и ме премерва от глава до пети, сигурно щото още съм облечен с работните си дрехи от развеселителния парк.

Слязохме на осемнайсти етаж и моята лична секретарка отключи една врата. Брей да му се не види, като че ли влязох в истински дворец или нещо такова. От тавана висят кристаловидни полюлеи, стените са окичени с големи огледала с позлатени рамки и с много живопис. Сезирам камини, шикозни мебели и разни маси, по които има книги с картинки. Има и книготека, цялата в дърво, с елегантни килими по пода. Барът е в ъгъла.

— Желаете ли да видите спалнята?

Бях останал без думи, затуй само климнах.

Влизаме ние в спалнята и тогава вече напълно се шашнах: такова чудо никъде не бях виждал. Двойно легло, камина и телевизор, заграден в стената. Госпойцата ми каза, че хващал сто канала. Банята е още по-жестока — подът е мраморен, има душ със златни кранчета и устройства, дето пръскат струи във всички посоки. Има даже две тоалетни чинии, ама едната изглежда особена. Посочих я и попипах:

— Какво е това?

— Биде — отговаря госпойцата.

— Това пък за какво е? Защо няма тоалетна дъска отгоре?

— Ъъъ... засега използвайте другата — зачервява се госпойца Хъджинс. — По-късно ще поговорим за бидето.

„Абе истински дворец“ — мисля си аз, а секретарката Хъджинс ми прехъсва мисленето, понеже вика:

— Рано или късно ще се запознаете и със симпатичната собственичка на апартамента. Тя е приятелка на господин Бозовски и се каза Лиона.

После госпоицата настоява да излезем и да купим за мене нови дрехи, които да са „подходящи за президент на един от клоновете на компанията на господин Бозовски“. Отидохме в някакъв магазин, наречен „При господин Скуиджи“, и там ни посреща самият господин. Той е плешив, нисък шишко с хитлеровски мустачки. И щом ме вижда, възкликва:

— А, господин Гъмп, очаквах ви!

После взе да ми показва дюзини костюми, сака и панталони, и кройки и платове, и вратозавръзки и даже чорапи и долни гащи. Всеки път като си избира нещо, госпоицата Хъджинс протестирва:

— Не, не, не е подходящо.

А после ми пробутва друго. Накрая господин Скуиджи ме изтъпанчи пред огледалото и взе да ме измерва и да се възхищава:

— Ама че прекрасен екземпляр сте.

— Абсолютно сте прав — изчуруликва госпоицата.

— Между другото, господин Гъмп, как точно го слагате?

— Ами отпред, като всички — викам.

— Не ме разбрахте, господин Гъмп. Отляво или отдясно?

— А? — зяпнах аз. — Май няма особено значение. Обувам си гащите и туйто.

— Ами... ъъ... господин Гъмп...

— Ушийте ги така, че да може да си го слага и отляво, и отдясно — намеси се секретарката Хъджинс. — С човек като господин Гъмп никога не се знае на коя страна ще му хрумне да си го премести.

— Права сте — отговаря господин Скуиджи.

На другия ден Еди ме взе с лимозината и точно като влязох в кабинета си, ето ти го идва Иван Бозовски и ми вика:

— След малко отиваме на обяд. Искам да се срещнеш с един човек.

През цялата останала сутрин подписвах документите, дето ми ги носи госпоица Хъджинс. Сигурно парафирах дваисет или трийсет броя и макар да надникнах в някои от тях, бъкел не разбрах. След час-два

стомахът ми взе да ръмжи и почнах да си мисля за специалитета на мама „шкариди по креолски“. Добрата ми стара майка!

Хубаво, че Иван дойде и изяви, че е време за обяд. Друга лимозина ни поведе в ресторант на име „Четири сезона“ и ни водят на маса, където седи висок, кльощав и костюмиран човек, който в лицето досущ мяза на лошия вълк от приказките.

Иван Бозовски ни представя един на другиму:

— Господин Гъмп, запознайте се с един мой приятел.

Дългучът става и се ръкостиска с мене.

Казва се Майк Мълиган.

Майк Мълиган очевидно е борсов посредник, с когото господин Бозовски върши сделки. Този Майк търгува с нещо, което нарича рискови бонове, макар да се питам що му е изтрябвало да рискува. Все пак получавам впечатлението, че е някаква важна клечка.

Иван и Майк си поговорват за това-онова и стигат до същността на въпроса, която касае мене.

— Виж, господин Гъмп — вика ми господин Бозовски, — моят приятел Майк ще ти телефонира от време на време. Ще ти съобщава името на някоя компания, а ти ще го записваш. Майк ще ти го произнася буква по буква, така че да не сбъркаш. След като го запишеш, незабавно го съобщаваш на госпожица Хъджинс. Тя знае как да действа по-нататък.

— Така ли? — питвам го. — И за какво е всичко това?

— В твой интерес е да знаеш колкото е възможно по-малко, Гъмп — поучва ме Иван. — От време на време с господин Мълиган си правим взаимни услуги. Разменяме си тайни, нали се сещаш? — И той яко ми намига. Цялата тая работа нещо ми понамирисва и аха да го изкажа на глас, господин Бозовски „хвърля бомбата“:

— Гъмп, смятам, че трябва да получаваш прилична заплата, за да заплащаш училищните такси на сина си и да си осигуриш стабилно финансово положение. Предлагам ти около... ами, да кажем, двеста и петдесет хиляди годишно. Как ти се струва?

Седя и му се пуля като ударен от гръм. Навремето изкарвах доста добри пари, ама това, което ми се предлага, са адски много мангизи за

идиот като мене. Помислих в течение на няколко секунди и климнах безмълвено.

— Значи се споразумяхме — стиска ми ръката Иван Бозовски. А оня Мълиган се хили като пача.

С минаване на времето ставам все по-натоварен. Подписвам документи като смахнат, та чак ръката ме заболява: документи за сливане на предприятия, за покупки, за продажби и за какво ли още не. Един ден връхлитам в коридора на Иван Бозовски, който се подсмива под мустак и ми вика:

— Гъмп, луд съм по дни като днешния. Купихме четири авиокомпании. Промених имената на две, а другите три моментално закрих. Ония тъпанари, пътниците, дори не подозират какво им се случва. Натоварили са ги в стоманен цилиндър с дължината на жилищен блок и са ги изстреляли във въздуха със скорост хиляда километра в час, а като се приземят, се оказва, че са в самолет на друга авиокомпания.

— Ами сигурно ще са изненадани — обаждам се аз.

— О, не и наполовина, колкото кретените, дето пътуват със закритите аерокомпании! — кикоти се Иван. — Свързахме се по радиото с пилотите и им наредихме незабавно да кацнат на най-близкото летище и да свалят тъпите копелета. Представи си само, някой педераст си въобразява, че лети за Париж, а го изритват в Гренландия. А пък пасажерите за Лос Анджелис могат да се озоват в Монтана, в Уисконсин или някъде другаде!

— Няма ли да се разсърдят?

— Майната им! — вика Иван и размахва ръце. — Точно в това е същността на въпроса, Гъмп. Майната му на капитализма! Трябва да се обединим, да уволняваме наляво и надясно, да подплашим хората, а после, без да ни забележат, да бръкнем в джобовете им. Това е целта ни, моето момче!

И така си я караме, аз подписвам документи та пушек се вдига, а Иван и Майк Мълиган купуват и продават. Междувременно се включих в хайлайфния кръг на Ню Йорк. Посвещавах бродуейски премиери, частни клубове и благоволителни мероприятия. Абе, изглежда, че в тоя град хората не си готвят вкъщи, ами всяка вечер

обикалят ресторантите и се тъпчат с тайнствена на вид храна, дето струва колкото един костюм. Обаче си правя сметка, че мога да издържа на скъпотията, понеже изкарвам купища пари. Госпойца Хъджинс ме съпровожда на тези места. Казва, че Иван Бозовски е наредил да правя така, че да ме забележат, и вярно, че става така. Всяка седмица ме упоменават в клюкарските колони и много пъти ми показват и снимката. Секретарката Хъджинс твърди, че в Ню Йорк има три вестника: вестник за умни хора, вестник за тъпанари и вестник за глупаци. Ама тя вика, че всички, дето що-годе са важни клечки, четат и трите, та да не пропуснат, ако пише нещо за тях.

Една вечер, след като изтърпяхме голям благоволителен бал, госпойца Хъджинс трябва да ме остави в моя си дворец преди Еди да я закара у дома. Обаче тоя път ми вика, че иска да се качи в апартамента ми „за една чашка преди лягане“. „Това пък какво е?“ — бъхтам си мозъка, ама не е прилично да се отказва на дама, затуй се качихме.

Щом като влизаме, тя пуска стероуредбата, отива до бара и си налива питие. Чист скоч. После си изритва обувката и се плъосва на дивана в лежача поза, а после питва:

— Защо не ме целунеш?

Доближих я и леко я мляснах по бузата, ама оная ми ти госпойца ме награби и ме завлече върху себе си.

— Ето, Форест, смръкни това. — И изтърсва малко бял пращец от една стъкленица върху нокътя на палеца си.

— Защо? — пипам я.

— Защото ще те накара да се чувстваш прекрасно. Да се почувстваш могъщ!

— Ама защо да се чувствам така?

— Не питай, ами го направи. Само този път. Ако не ти хареса, няма да те принуждавам да повториш.

Хич не ми се щеше, но това нещо имаше вид на необидно — просто бял пращец. Затуй го шмръкнах и кихнах.

— Откога жадувам за този момент, Форест — пръхти секретарката ми. — Желая те!

— Госпожице Хъджинс — смотолевям аз, — мислех, че отношенията ни са служебни.

— Крайно време е да се хванеш на служба — задъхва се тя, взе да развързва вратозавръзката ми и да ме опипва навсякъде.

Мамка му, ами сега какво да правя? Бях чувал, че е грешка да вършиш любов с колежка („Не сери, където ядеш“ — викаше лейтенант Дан), но в настоящия момент съм в тотално невидение. Секретарката ми е много красива, а пък и аз от сума ти време не съм бил с жена — красива или напротив... в края на краищата не бива да се отказва на дама... и още куп оправдания, дето си ги помислих наум за краткото време, с което се разполагах, и после, докато се усетя какво става, се отзовах в леглото с госпоица Хъджинс.

Като свършихме, тя изпафка една цигара, набързо се облече и си отиде, оставяйки ме насаме. Беше подпалила огъня в камината, цепениците хвърляха оранжеви искри и аз не се чувствах добре, както би трябвало да се изчаква, а някак си самотен и изплашен и непрекъснато се чудех какво ще ми погоди животът в Ню Йорк. Докато лежа и се визирам в огъня, не щеш ли, виждам лицето на Джени сред пламъците.

— Е, глупако, сигурно се гордееш със себе си — промълвя тя.

— О, не, не, всъщност съжалявам. Поначало никога не съм искал да си лягам с госпоица Хъджинс.

— Не затова става въпрос, Форест. Не съм и очаквала никога повече да не спиш с жена. Та нали си човек, имаш потребности.

— Тогава защо ми се сърдиш?

— Заради живота, който водиш, дебелак такъв! Какво търсиш тук? Кога за последен път си бил заедно с малкия Форест?

— Ами... обадих му се преди няколко седмици. Изпратих му пари и...

— И смяташ, че си отбил номера, а? Просто изпращаш пари и няколко пъти телефонираш?

— Не... обаче какво друго да направя? Откъде да намеря пари? Кой друг ще ми даде работа? Иван ми плаща царски.

— Нима? И за какво? Имаш ли представа какви са тези документи, които подписваш всеки ден?

— Господин Бозовски каза, че не трябва да се интересувам.

— О, да. Не се съмнявам, че скоро ще откриеш, и то на свой гръб. Мисля, че нямаш абсолютно никаква представа в каква каша си се забъркал, нали?

— Всъщност не.

— Ама пак си се наkisнал, както винаги. Знаеш ли, Форест, винаги съм твърдяла, че може да не си най-умният човек на света, но все пак не си тъп, колкото изглеждаш и както действаш понякога. Познаваме се кажи-речи цял живот и ще ти кажа едно — най-големият ти проблем е в това, че не *мислиш*. Нали разбираш?

— Джени, все се надявах, че малко ще ме подпомогнеш.

— Вече ти казах, нямам възможност непрекъснато да бдя над тебе, Форест. Крайно време е да започнеш сам да се пазиш от неприятности, а междувременно няма да е зле да обърнеш внимание на малкия Форест. Мама започва да остарява и не може да се справи с всичко. Момчето има нужда от баща.

— Къде да го отглеждам? — разперих ръце. — Тука? Искаш да го доведе в този бардак? Може да съм глупав, но не съм толкова тъп и разбирам, че това не е подходящо място за възпитаване на едно момче — всички са или бедни, или богати, няма по средата. Тези хора се интересуват само от пари и дали пишат за тях във вестниците.

— Да, а ти си един от тях. Онова, което описваш, е едното лице на този град, и ти виждаш само него. Може би съществува друго. Хората навсякъде са еднакви, запомни това.

— Правя каквото ми нареждат — оправдавам се аз.

— Какво се случи с онзи Форест, който винаги искаше да бъде почтен и да постъпва по съвест?

На този въпрос нямах отговор и най-неидейно лицето на Джени почва да избледнява и да изчезва сред пламъците.

— Хей, почакай — викнах й, — тъкмо почнахме да се изясняваме... Не си отивай... Та нали дойде само преди няколко минути...

— Чао, Мао — прошепва Джени и вече я няма.

Седнах в леглото и от очите ми заструиха сълзи. Никой не разбира какво ми е, даже Джени. Идваше ми да се завия презглава и повече никога да не стана от леглото, обаче след малко взех, че се облякох и отидох в кантората. Върху бюрото си заварих куп писма за подписване.

Знам, че Джени е права за едно нещо: трябва да бъде повече време с малкия Форест, затуй уредих да дойде за неколцина дни в Ню Йорк. Малкият пристигна един петък и Еди го прибра от летището с моята лимозина, което си мислех, че ще впечатли дребния. Да, ама не.

Влиза той в кабинета, облечен в дочения си гащеризон и по тениска, разглежда се и отсича:

— Бих предпочел да съм в свинефермата.

— Защо?

— Какво му е хубавото на всичко това? Имаш чудесен изглед. И какво от това?

— Тук си изкарвам прехраната.

— И какво работиш?

— Подписвам документи.

— Това ли мислиш да правиш до края на живота си?

— Де да знам. Все пак нали плащам сметките...

Той разклаща глава и се доближава при порзореца, после ме пита:

— Какво е онова ей там? Статуята на свободата?

— Да — отговарям. — Точно тя. — Направо не ми се повярва колко е пораснал. Сигурно е над метър и шейсет и със сигурност е красив младеж, щото има русата коса и сините очи на Джени. — Искаш ли да я видиш?

— Коя?

— Статуята на свободата.

— Защо не?

— Добре, щото съм наредил да направим ескурзия из града през следващите няколко дни. Ще видим всички отбележителности.

Така и направихме. Отидохме на Пето авеню да прегледаме магазините, качихме се на Статуята на свободата и на Емпайър Стейт Билдинг, където малкият Форест изяви, че иска да хвърли нещо, за да провери за колко време ще стигне до земята. Ама не му позволих. Посветихме гроба на Грант и Бродуей, където един мъж се разхождаше, извадил навън оная си работа, също и Сентръл Парк, обаче за малко, щото присъстваха апаши. Взехме метрото и слязохме близо до хотел „Плаза“, където изпихме по една кокакола. Сметката дойде и беше дващест и пет долара.

— Това е пладнешки обир — изявява Форесчо.

— Не се притеснявай, мога да си го позволя — викам му. Ама той клима с глава и отиде да се качи на колата. Ясно е като бял ден, че не се забавлява, но съм безпомощен. Не иска да идем на театър, а в магазините за играчки му е скучно. Закарах го в музея на изкуствата „Метрополитен“ и отначало дребният май се заинтригува от нещо, дето досущ е като гробницата на цар Тут, обаче след малко вика, че това тук са куп вехтории и ето, пак трамбоваме по улиците.

Оставих го в апартамента и се върнах в кантората. Когато госпоица Хъджинс ми донася нова пратка документи за разписване, я питам какво да правя.

— Знаеш ли, може би ще му бъде интересно да види някои прочути хора.

— Къде да му ги намеря?

— Има само едно място в града за тази цел — ресторантът на Илейн.

— Това пък какво е?

— Трябва да го видиш, за да разбереш — каза секретарката Хъджинс.

Послушах я и отидохме в ресторанта на Илейн.

Отзовахме се там точно в пет часа, щото си направих сметка, че по това време повечето хора вечерят, обаче заведението беше напълно обезлюдено. Не беше това, което очаквах, и ми се видя, меко казано, съвсем обикновено. Из залата тук-таме щъкаха сервитьори, а в края на бара седи една якичка симпатична дама и пише в някакви сметководни книги. Реших, че това е лично Илейн.

Докато Форесчо се престраши да влезе, отидох при жената, представих ѝ се и изясних защо сме дошли.

— Много хубаво — вика Илейн, — но малко сте подранили. Повечето наши клиенти ще започнат да се появяват след четири-пет часа.

— Какво? Ядат някъде другаде и после идват тук?

— Не, глупчо. Те са на коктейли, на премиери или на нещо от този род. Посетителите на моето заведение са нощни птици.

— Ще имате ли нещо против ние да вечеряме?

— Моля, заповядайте.

— Имате ли представа какви знаменитости ще дойдат по-късно?

— Обичайните ни посетители, предполагам. Барбара Стрейзънд, Ууди Алън, Кърт Вонегът, Джордж Плимтън, Лорън Бакал — кой знае, възможно е Пол Нюман или Джек Никълсън да са в града.

— И всички те идват тук?

— Понякога. Но слушай, имаме един закон и не трябва да го нарушаваш — в никакъв случай не бива да се доближаваш до знаменитостите и да ги безпокоиш. Всякакви снимки и интервюта са строго забранени. А сега седнете двамата на онази голяма кръгла маса. Наричаме я „семейна“ и ако се появят прочути личности, които нямат други уговорени срещи, ще ги настаня при вас и ще си поговорите.

Така и направихме с Форесчо. Изядохме си вечерята и десерта, после по още един десерт, но до този момент бяха пристигнали само шепа хора. Виждам, че малкият е отегчен, но си викам, че това е последният ми шанс да го впечатля с Ню Йорк, и точно като го виждам как се кани да си тръгне, вратата се отваря и кой, мислите, влиза? Самата Елизабет Тейлър!

От този момент ресторантът взе бързо да се напълва. Ето ги Брус Уилис и Доналд Тръмп и Шер, филмовата звезда. След туй се проявяват Джордж Плимтън с приятеля си, някой си господин Спинели, както и писателят Уилям Стайрън.

Ууди Алън пристига с целия си антураж, идват и писателите Кърт Вонегът, Норман Мейлър и Робърт Лъдълм. Наоколо се напълни с красиви хора, облечени в скъпи дрехи и кожени палта. Бях чел за някои от тях по вестниците и се опипвах да обясня на Форесчо кои са.

За съжаление всички бяха с компании и си седят един с друг, не с нас. След малко дойде Илейн и се настани на нашата маса, сигурно за да не се чувстваме толкова усамотени.

— Май днес сме посетени само от знаменитости ергени — вика ни тя.

— Аха, така изглежда. Но като не може да контактуваме с тях, ще ни разкажете ли за какво си говорят, за да добие малкият Форест представа какви теми ги интересуват?

— Филмовите звезди говорят предимно за себе си — отвръща Илейн.

— Ами писателите?

— Писателите? Все едни и същи ги дрънкат — бейзбол, пари и фусты.

По това време вратата се отваря, влиза един човек и Илейн му махва да се доближи и да седне при нас.

— Господин Гъмп, запознайте се с Том Ханкс.

— Приятно ми е — викам му и го представявам на малкия Форест, който му казва:

— Виждал съм ви по телевизията.

— Артист ли сте? — питвам го.

— Да — отговаря Том Ханкс. — А вие?

Разправям му аз откъси от разнообразната си кариера, а той, като ме послуша неизвестно време, ми вика:

— Господин Гъмп, вие сте интересна личност. Някой би трябвало да заснеме филм по автобиографията ви.

— Ами! Кой ще интересува от толкова тъпа история?

— Не се знае — отвръща Том Ханкс. — Животът е като кутия шоколадови бонбони. Между другото, тъкмо ми се намират няколко кутии. С пълнеж. Искате ли да си купите?

— Не, съжалявам, не си падам по шоколада, но благодаря все пак.

Том Ханкс ме поглежда особено и промълвява:

— Винаги съм твърдял, че глупостта няма граници. — След което става и се измества на друга маса.

На другата сутрин в кантората на Иван Бозовски цари истинска паника.

— О, господи! О, господи! — пищи госпоица Хъджинс. — Арестуваха господин Бозовски!

— Кой? — питвам я.

— Полицията, олигофрен такъв. Кой друг арестува хората? Закараха го в затвора!

— Какво е направил?

— Издавал е и се е възползвал от поверителна информация — изкрещява тя.

— Но нали аз съм президент на този отдел? Защо не арестуват мен?

— Никога не е късно за това, господин президент — чувам в този момент. Гласът принадлежи на един страховит наглед детектив, застанал на вратата. Зад него се мержелеят две униформени ченгета. — А сега тръгваш с нас мирно и кротко, за да си нямаш неприятности.

Направих както той ми каза, ама последното му изречение се оказа пълна лъжа.

И ето ме пак в затвора. Трябваше да се досетя, че много хубаво не е на хубаво, ама не предразполагах, че ще се вдигне толкова голяма патардия. Арестували са не само Иван Бозовски. В панделата са натикани Майк Мълиган и разни други хора от кантората. Госпожица Хъджинс също е затворена като важна свидетелка по делото.

Позволиха ми само един телефон, затуй се обадох на малкия Форест в „Хелмсли“ и му казах, че няма да се прибера за вечеря. Нямах сърце да го известя, че баща му пак е в пандиза.

Като ме завеждат в килията, постановявам, че Иван ми е съсед и за безкрайно мое учудване има вид на бодряга. Като ме сезира, ми вика:

— Е, Гъмп, дойде моментът да покажеш колко добре дресиран мечок си.

— И какво трябва да направя?

— Същото, което направи за полковник Норт — да лъжеш, да прикриваш, да поемеш вината върху себе си.

— Чия вина?

— Моята, тъпако! Защо, мислиш, те направих президент на филиала? За да поемеш вината, ако се случи нещо подобно, затова!

— О, така ли? — викам му. — Трябваше да предположа, че тая работа не е чиста.

През следващите няколко дни ме изпитваха поне сто ченгета, адвокати и изследователи от най-различни финансови агенции. Ама аз не им казах нищичко. Държах си голямата уста затворена, което адски ги вбеси, обаче са безпомощни. Боже мили, толкова са много, че хабер си нямам кой представлява мен, господин Бозовски и Майк Мълиган и

кой е против нас. Ама това е без никакво значение, щото и без това мълча като риба.

Един ден идва затворническият пазач и ми съобщава, че имам посветител. Като отивам в стаята за посветители, що да видя — там е малкият Форест.

— Откъде разбра? — питвам го.

— Как да не разбера? Вестниците и телевизията не се занимават с нищо друго. Хората казват, че това е най-големият скандал след аферата „Уотъргейт“.

— След кое?

— Няма значение — промълвява малкият. — Между другото най-сетне се запознах с госпожа Хелмсли, за която ти твърдеше, че е много симпатична.

— Така ли? Надявам се, че добре се грижи за тебе.

— И още как — изхвърли ме!

— Какво?

— Изхвърли и мен, и багажа ми на улицата. Рече, че не позволява разни долни мошеници да живеят в хотела й.

— Ами ти как се оправяш?

— Намерих си работа като мияч на чинии.

— Слушай, имам малко пари в банката. Някъде из вещите ми има чекова книга. Изтегли пари, за да си намериш жилище, докато си заминеш обратно. Виж дали не е останал някой и друг долар повече, че да ми платиш гарантирането.

— Добре. Май този път здравата си се накиснал.

Относно това Форесчо изглежда абсолютно прав.

След като гаранцията беше платена, бях свободен временно, но ми забраниха да се отдалечавам от града.

С малкия Форест взехме назаем апартаментче в квартал, пълен с престъпници, просяци и проститутки.

Форесчо се интересува как ще постъпвам когато делото почне, ама право да си кажа и аз не знам. Викам си, че все пак са ме наели, за да взема вината, и почетният човек винаги изпълнява поетите издължения. От друга страна ми се струва, че хич не е почетно да

прекарам останките от живота си в панделата, а пък Иван Бозовски и Майк Мълиган да продължат да си живеят царски.

Един ден Форесчо ми казва:

— Слушай, защо не отидем още веднъж до Статуята на свободата? Миналия път беше много интересно.

Така и направихме.

Качихме се на екскурзивното корабче, а статуята се издигаше пред нас, красива и блестяща под следобедното слънце. Като слязохме, прочетохме надписа за „потиснатите маси, жадуващи да дишат свободно“, после се изкачихме най-отгоре на факлата и погледнахме отвъд пристанището към Ню Йорк, към всичките му там високи сгради, дето сякаш се забиват право в облаците.

— Ще ги наквасиш ли? — пипа ме малкият Форест.

— Кого да наквасвам бе, момче?

— Иван Бозовски и Майк Мълиган.

— Де да знам. Защо се интересуваш?

— Защото трябва добре да помислиш и да вземеш решение.

— Мислих и още как, ама просто не знам как да постъпя.

— Портенето е гадна работа — разсъждава дребният. — Не изпорти полковник Норт и...

— ... и виж докъде ме докара това — до затвора.

— В училище адски ми се подигравах заради тебе, но сигурно щяха да бъдат още по-злобни, ако го беше издал.

В това може би е прав. Стоях си на върха на Статуята на свободата, размишлявах (което хич не го мога) и се притеснявах (виж, по това много ме бива), накрая разклатих глава и изяхвих:

— Понякога се налага човек да прави онова, дето го смята за правилно.

Най-после дойде време за нашия процес. Подкарват ни като говеда в съдебната зала, където прокурор е някой си господин Гугулианти, дето изглежда като да е кмет или нещо подобно. Той е начумерен, неучтив и се обръща към нас като че сме убили майките си с брадви, или даже нещо по-лошо.

— Ваше Благородие, дами и господа съдебни заседатели — отпочва той, — тези трима мъже са най-изпечени престъпници!

Обвинени са в кражба на пари... на *ваши*те пари!

И от този момент нататък стана тя каквато стана!

Прокурорът продължи да ни вика мошеници, крадци, лъжци, фалшификатори и със сигурност щеше да ни нарече и педераста, ако не бяхме на официално място.

Накрая, като свърши да ни очерня, дойде нашият ред да се отбраняваме. Пръв заема свидетелското място Иван Бозовски.

— Господин Бозовски — пипа го адвокатът, — признавате ли се за виновен в търговия с поверителна информация?

Между другото нас ни представлява голямата и прочута нюйоркската адвокатска фирма „Дюи, Скруъм и Ноци“.

— Аз съм абсолютно стопроцентово *невинен* — запъва се господин Бозовски.

— Ако вие не сте извършили престъпното деяние, кой тогава? — интересува се защитникът.

— Господин Гъмп, който седи ей там. Назначих го за началник на отдела по продажба на информация с изричната заповед да сложи край на каквато и да е подобна дейност и да подобри репутацията на компанията ми, а той какво направи? Моментално става измамник...

Продължава още неизвестно време в този дух и ме изкарва почерен от бобърски задник. Бил съм „изцяло отговорен“ за всичките сделки и всъщност на практика съм ги пазел в тайна от него, за да се обогатя. Все повтаря, че не му е известно за нелегални деяния. Накрая изявява по адрес на моя милост:

— Дано Бог се смили над гузната му душа.

После е наред Майк Мълиган, който свидетелства, че съм му се обаждал и съм му помагал с информация, но нямал представа, че го правя незаконно, и така нататък и така нататък. Когато се изредиха всички, загрявам, че ми е спукана работата, а господин Гугулианти ме гледа злобно откъм масата си.

Най-накрая дойде и моят ред да взема свидетелското място.

— Господин Гъмп — интересува се прокурорът, — с какво се занимавахте преди Иван Бозовски да ви назначи за президент на филиала на компанията си?

— Бях Голиат — викам му.

— Какво?

— Голиат — нали се сещате, гигантът от Библията.

— Държа да ви напомня, господин Гъмп, че се намирате в съдебна зала. Не се подигравайте със закона, защото може да ви струва скъпо, бъдете абсолютно сигурен.

— Не се шегувам — изясних му. — Работех в „Божия гроб“.

— Господин Гъмп, да не сте побъркан?

В този момент нашият защитник скочи:

— Протестирам, Ваше Благородие, свидетелят е подложен на обиди!

А пък съдията тежко-тежко изявява:

— Ммм, даа, свидетелят действително изглежда малко ненормален, като твърди, че е бил Голиат и прочие. Ще наредя да му бъде направен психиатричен преглед.

Така и стана.

Откараха ме в нещо като болница за луди, пък като надойдоха доктори и взеха да ме фраскат по колената с гумените си чукчета, аз си помислих наум, че и преди ми се е случвало. После ми дадоха да монтирам някакви пъзъли, питаха ме сума въпроси, дадоха ми да се мъча с един тест и накрая, за капак, пак ме шибнаха няколко пъти с чукчетата си. След всичко това ме върнаха на свидетелското място.

— Господин Гъмп — извърща се към мен съдията, — психиатричната експертиза потвърди подозренията ми. Вие сте душевноболен и подлежите на освидетелстване. Отхвърлям възражението на защитата. Господин прокурор, продължете разпита на свидетеля.

И пак взеха да ме питат и разпитват каква е била ролята ми в организацията. От отсрещната страна на нашата маса Иван Бозовски и Майк Мълиган се хият предоволно.

Дадох признания, че съм парафирал всички документи и че от време на време съм си беседвал по телефона с Майк Мълиган, ама не съм му издавал никакви тайни, само малко съм му подсказвал. Накрая господин Гугулианти казва:

— По всичко личи, господин Гъмп, че сте готов изцяло да поемете вината и да спестите на съда необходимостта да я докаже — прав ли съм?

Седях като пън минута-две и се разглеждах из съдебната зала. Съдията ме зяпа изчаквателно, господата Бозовски и Мълиган се облягат по столовете с ръце, кръстени на гърдите, и се подхилкват

гадно, а нашите защитници ми климат да изплюя камъчето и веднъж завинаги да приключим тая история.

Издигнах поглед към галерията и ето го моя Форесчо, седи и ме съблюдава с огорчено изражение. Сигурно знае какво ще направя и по каква причина. Затуй издъхвам и викам:

— Може да сте прав — виновен съм. Виновен съм, че съм разписвал документи, но това е всичко.

— Възраждавам! — изцепва се нашият адвокат.

— На какво основание?

— Ъъ, нали току-що установихме, че този човек безсъмнено е идиот. В такъв случай в състояние ли е да прецени дали е виновен, или не?

— Възражението се отхвърля — обявява съдията. — Искам да изслушам обясненията му.

И аз им обясних.

Изказах им цялата история — как бях Голиат, и за безредиците в развеселителния парк, и как господин Бозовски ме спаси да не ме вкарат повторно в пандиза, и че ми даде конструкции да разписвам книжата, без да ги гледам, и че все пак съм само един беден идиот, който е абсолютно безхаберен какво става около него.

Изкратко казано, натопих господата Бозовски и Мълиган.

Като свърших, в залата избухна невъобразяема врява. Всички адвокати са на крака и се надвикват да дават възражения. Вестникарските репортери презглава хукнаха към телефоните. Иван Бозовски и Майк Мълиган подскачат нагоре-надолу и колкото им глас държи крещят, че съм некадърен, долен, двуличен, неблагодарен, лъжлив доносчик. Съдията удря ли, удря с чукчето си да възвари ред, ама никой пет пари не дава. Хвърлих око към малкия Форест и тутакси разбрах, че съм взел правилното решение. Освен това си обещах на себе си, че каквото и друго да стане, никога повече няма да се наемам с чужда вина и туйто!

Както вече казах, понякога човек трябва да постъпва правилно.

9.

Тъкмо си рекох, че съм се отървал, ама скоро се оказа, че не съм.

Малко след свидетелските ми излияния откараха Иван Бозовски и Майк Мълиган в затвора — така отсъди съдията. Обаче още на другия ден някой чука на вратата ми. Там стоят двама военни полицаи с лъснати черни шлемове, палки и превръзки на ръкавите.

— Вие ли сте редник Форест Гъмп? — вика единият.

— Така се казвам.

— Налага се да дойдете с нас. Обвинен сте, че сте отсъствали от армията на Съединените щати, без да ви е разрешена отпуската.

— Ама как така? Бях в затвора!

— Да, знаем всичко по въпроса, но имате да служите още две години според документа, който сте подписал за полковник Норт. Търсихме ви под дърво и камък, докато видяхме снимката ви във вестниците, поместена във връзка с делото на Бозовски.

Военният полицай ми връчи „Ню Йорк Поуст“, където пише: „ТЪПАК НАКИСВА ВИДНИ ФИНАНСИСТИ“.

Човек, чийто коефициент на интелигентност е под 70, вчера натопи двама души, чиито имена много често присъстваха на страниците на нашия вестник, в резултат на което те получиха дългосрочни присъди.

Форест Гъмп, който според наши доверени източници бил „по-тъп от галош“, заяви под клетва пред федерален съдия в Манхатън, че в качеството си на президент на филиала на компанията на Бозовски нямал абсолютно никаква представа за същността на работата си.

Гъмп — една съмнителна личност с още по-сомнителна кариера (бил е продавач на енциклопедии, рационализатор, изобретател на апаратура за получаване на електрическа енергия от животински изпражнения) — не

пожела да коментира случилото се. Той не беше осъден по време на процеса, който продължи няколко седмици.

— Какво ще ме правите? — пипам полицаите.

— Сигурно ще те бутнат в пандиза, докато измислят нещо — утеши ме полицаят. По това време малкият Форест се подаде иззад мене, опипвайки се да разбере какво става.

— Това твойт син ли е? — интересува се полицаят.

Не казах нито дума, също и малкият Форест, който само се чумери на военния полицаи.

— Ще ми позволите ли една минута с него? — обърнах се към тях. — Няма да избягам или нещо такова.

— Мисля, че в това няма нищо лошо. Ще те чакаме отвън. Само да не ни погодиш някой номер.

Обаче в момента хич не ми беше до номера. Затворих вратата и разположих Форесчо на дивана, и му викам:

— Слушай, тия хора са дошли да ме върнат в армията, тъй че се налага да ида с тях. Затова от теб искам да се прибереш вкъщи с автобуса и да тръгнеш на училище, щом почне. Разбра ли?

Хлапакът се визира в обущата си, не в мене, обаче все пак разклаща глава, а пък аз пак подкарвам:

— Съжалявам за тая каша, ама на всекиго може да се случи.

Той пак климва.

— Виж какво — продължавам, — ще се опипам да уредя нещо. Ще говоря с полковник Норт. Няма да ме държат вечно в карцера, я! Като оправя положението, двамата с теб ще измислим план.

— О, да, ти си извор на гениални планове.

— Е, пропускал съм и грешки. Обаче съм сигурен, че все нещо ще измъдрим. Мисля си, че много лошо не е на лошо. Крайно време е късметът ми да се преобърне.

Малкият стана от дивана и отиде в стаята да си прибира багажа. На прага се извърна и за първи път ме погледна, пък рече:

— Е, ако изобщо някога излезеш от затвора, обади ми се. И не се притеснявай за мен. Всичко ще бъде наред.

И ето че тръгвам с армейските полицаи и ми е страшно тъпо и самотно. Малкият Форест е пораснал и вече е хубав, умен младеж, а

пък аз пак го разочаровах.

Оня полицай излезе апсолутно прав, щото като се завърнахме във Вашингтон, моментално ме бутнаха в пандиза — ето че пак съм затворник. Обаче не след много време взеха, че ме пуснаха.

Като се отзовах зад решетките, изпратих бележка на полковник Норт, че не е честно това, дето го правят с мен. Минават няколко месеца и ето ти го полковника, дошъл е да ме посвети.

— Съжалявам, Гъмп — вика ми, — но не е по силите ми да ти помогна. Вече не съм в корпуса на морските пехотинци и напоследък главното ми занимание е да се пазя от приятелите на аятолаха, които са си наумили да ме убият. Освен това възнамерявам да се кандидатирам в Сената. Ще им покажа на ония мръсници какво е оскърбление!

— Господин полковник, всичко това е много хубаво, ама какво ще стане с мен?

— Това е наказанието за всички, които се подиграват с Конгреса. Скоро ще се видим в пандиза. — Той избухна от смях. — Загриваш ли за какво намеквам?

Живея няколко месеци само на хляб и вода, след което ме привикват в канцеларията на директора на заведението, който ми подрежда:

— Гъмп, мирно, докато прегледам досието ти. — След половин час ми вика „Свободно!“ и се обляга в стола си. — Прави ми впечатление, Гъмп, че характеристиката ти е много странна. Получаваш Почетния медал на Конгреса и дезертираш! Що за глупост е това?

— Не съм дезертирал, сър. Бях в затвора.

— Още по-лошо! Ако зависеше от мене, още днес бих те изритал за непристойно поведение. Но, изглежда, на началството не му допада идеята носител на Почетен медал да бъде изхвърлен от армията. Навярно ще изглежда зле в очите на цивилните. Ето защо се налага да измислим какво да правим с тебе. Имаш ли някакви предложения?

— Сър, ако ме пуснете от пандиза, може да ме назначите в кухнята.

— За нищо на света, Гъмп. В досието ти са описани всичките ти подвизи като готвач. Пише, че веднъж си взривил парен котел, докато

си варял в него задушено. Унищожил си и столовата, което е струвало на армията майка си и баща си. Не, господинчо, докато командвам тук, няма да припариш до кухня! — Поразтърка брадичката си и продължи: — Струва ми се, че измислих разрешение на проблема, Гъмп. Не желая в моя затвор несигурни елементи, тъй че ето какво ще направя: ще разкарам дебелия ти задник колкото е възможно по-далече и по-скоро. Точка по въпроса!

И ето че съм преместен. Командирът хич не се майтапеше, като ме изплаши, че ще ме премести на най-далечното място, което намери. Докато загрея какво става, набързо ме причислиха към военна метеорологична станция в Аляска и то, представете си, баш през януари. Ама поне пак взеха да ми плащат, та ще запратя някой и друг долар на Форесчо. Всъщност запращам вкъщи близо цялата си заплата, щото какво, по дяволите, може да си купи човек в Аляска? И то през януари.

— От досието ти личи, Гъмп, че имаш доста нечисто минало във войската — вика ми лейтенантът, дето е шеф на метеорологичната инстанция. — Гледай да не си набутах носа в нещо и всичко ще бъде наред.

Естествено се оказа, че греши.

В Аляска е такъв кучешки студ, че ако човек каже нещо навън, думите му замръзват във въздуха, а ако рече да пикае, от оная му работа увисва ледена шушулка.

Работата ми беше да разчитам метеорологични карти и други такива, ама след няколко седмици чатнаха, че съм тъп като галош, и ме назначиха да мия помещенията, да излъсквам клозетите и така нататък. В почивните дни ходя да ловя риба в дупки в леда и веднъж ме погна една полюсна мечка, а друг път един як тюлен, който излапа всичката ми изловена риба.

Бяхме в градче до океана и всичките хора там не правеха друго, освен по цял ден да къркат, включително екскимосите. Екскимосите са адски готини пичове, освен когато се напият и почват да организират изтезание по хвърляне на харпуни по улицата. Тогава ставаше опасно да излизаш и да се навираш между шамарите.

Веднъж след няколко месеца една събота вечер отидох с другите момчета в града. Не че много ми се ходеше, ама досега хич не бях излизал и ги придружих да им правя кампания, тъй да се каже.

Стигнахме някаква кръчма на име „Треска за злато“ и влязохме. А вътре — какво ли не щеш: хора, дето пият и се бият, и играят на комар, а на бара се кълчи стриптизьорка, което ми спомни за Уанда от Ню Орлийнс и си рекох, че някога трябва да ѝ пратя картичка. Размислих се и за свинята Уанда — любимката на малкия Форест — и какво ли прави сега. Ама тъй като много не ме бива по мисленето, реших да направя нещо и излязох на улицата да купя подарък на хлапето.

Часът е около седем вечерта, обаче слънцето свети, та се къса, както му е обичай тук, на Северния полюс, и всичко наоколо е отворено, ама предимно е кръчми. Не са направили универсален магазин, тъй че отидох в сувенирния, където пробутват главно буци самозародно злато и орлови перушини, ама все пак накрая видях нещо точно за малкия Форест. Истински тотемен стълб на индианците от Аляска!

Не беше от ония, триметровите, но все пак бе висок около деветдесет сантиметра, целият беше издялан с орлови човки и физиономии на строги индианци, с мечи лапи и други неща, и беше боядисан в много шарени цветове. Попипах продавача каква му е цената, а оня вика:

— За вас, мърморковците от войската, ще направя сезонно намаление — цената е хиляда двеста и шест долара.

— Мама му стара — викам му, — колко ли е струвал пустият му прът преди намалението?

— И аз не знам, остава ти да познаеш — беше отговорът.

Стърча си аз посред магазина и разсъждавам, че вече става късно и не знам кога пак ще дойда в града, а пък малкият Форест може би ще се зарадва да му пратя нещо, тъй че си претърсих джобовете за останки от заплатата ми и го купих тотемния стълб.

— Можете ли да го запратите в Мобайл, Алабама? — викам.

— Разбира се. Ръсиш се още четири стотачки и си готов.

По дяволите, кой съм аз, та да го оспорвам? В края на краищата се намираме на гъза на географията, тъй че пак си бръкнах в джоба и

му снесох парите, като се утешавах, че тука и без това няма за какво да ги харча. Попипах го може ли да изпратя и бележка, а той:

— Няма проблеми, бележката ще ти струва петдесетачка.

Викам си: „Майната им на парите. Все пак това е оригинален индиански прът и го взимам с намаление“. Седнах и написах следващата бележка:

Драги малки Форест,

Сигурно се чудиш какво е станало с мене тук, в Аляска. Уведомявам те, че работя много и вземам много важна служба в американската армия, поради които причини нямам много време за писма. Запращам ти един тотемен стълб да си играеш с него. Тукашните индийци викат, че тотемите са свещени, тъй че го сложи на важно за тебе място. Надявам се да си добър ученик и че слушаш своята баба.

С обич...

Почнах да пиша „с обич, татко“, ама се сетих, че малкият никога не ме изрича така, затуй само си написах името. Той просто ще трябва да се досети за останалото.

Като се възвърнах в кръчмата, постанових, че моите хора са продължили да се напиват. Седя си аз на бара и си отпивам по малко от бирата, когато отбелязах някакъв човек почти легнал върху една от масите. Виждах само половината му лице, ама някак си ми се изглеждаше познато, затуй станах и го наобиколих няколко пъти и о, чудо! — това е господин Макгивър от свинеразвъдната ферма!

Повдигнах главата му и я разтърсих, че да го пробудя. Пона начало той не ме позна, което си беше съвсем в реда на нещата, щото от почти празната бутилка на масата си личеше, че е изфиркал бая джин. Ама после в очите му се появи нещо като проблесък, той рипна от мястото си и ме сграпчи в мечешка прегръдка.

Мислех, че ще ми се сърди, задето взривих лайняната електростанция, обаче той не ми е ядосан и даже вика:

— Не се притеснявай, момчето ми. Всъщност може би беше за добро. Никога не бях подозирал, че бизнесът със свински фъшкии може да е толкова доходен, но когато се разрасна, бях под такова напрежение, че навярно ми е струвало години от живота. Може би дори си ми направил услуга.

Разбрах, че е загубил цялото си състояние. Когато лайнната юзина се взривила, хората от градчето и ония типове от околната среда затворили фабриката и го изгонили от Коулвил. После, по причина че бил взимал големи суми на заем за построяването на говняната флотилия, банките сложили имуществото му под напор и той вече нямал бизнес.

— Обаче това не ме тревожи, Форест — разяснява ми той. — И без това морето е първата ми любов и хич не ми трябваше да се правя на магнат. Знаеш ли, едва сега живея точно както съм мечтал.

Попипах го с какво се занимава, а господин Макгивър ми вика горделиво:

— Капитан съм. Корабът ми в момента е на пристанището. Искаш ли да го видиш?

— Ама нали няма да се забавим? След малко трябва да се връщам в метеорологичната станция.

— Ще отнеме съвсем малко време, момчето ми.

Само че изобщо не позна.

Отплувахме до кораба му с моторница. Отначало я помислих за самия парход, но като най-после стигнахме до него, не можех да вярвам на очите си. Корабът е толкова грамаден, че отдалеч може да го сбъркаш за планина. Дълъг е близо километър и е висок колкото двама етаж. Името му е „Ексон Валдес“.

— Качвай се на борда! — извика господин Макгивър.

Студът е кучешки, ама ние се изкатерваме горе и отиваме на мостика. Господин Макгивър вади голяма бутилка уиски и ми предлага да си глътна, ама му отказах, щото трябва да се връщам на работа. А пък той като зажули пиячката — чиста, без лед и вода — и взехме да преговаряме за старите времена.

— Знаеш ли, Форест — измърмори бившият ми началник от фермата, — бих дал куп пари (стига, разбира се, да ги имам), за да видя едно нещо.

— И какво е то?

— Изражението на всички ония дръвници, когато лайната са експлодирали.

— О, беше мила картинка.

— Между другото, какво стана със свинята, която подарих на малкия Форест — как я бяхте кръстили?

— Уанда.

— Да, беше прекрасна, интелигентна свиня.

— Сега е в националната зооградина във Вашингтон.

— Така ли? И какво прави там?

— Сложили са я в клетка и я показват на хората.

— Да му се не види и свинята! — възкликва той. — Паметник на всичките ни налудничави идеи!

След малко ми се изясни, че господин Макгивър пак се е натаралиял. Всъщност се е натряскал до козирката и се движи неориентирано. В един момент залита към командното табло на кораба и взе да върти някакви си копчета и да натиска бутони. Неидейно „Ексон Валдес“ почва да се тресе и да трепери, щото господин Макгивър е пуснал мотора.

— Искаш ли да се повозиш? — вика той.

— Тъъ... благодаря, но трябва да се завръщам в станцията. Смяната ми е след час.

— Дрън-дрън! — възкликва той. — Ще ни отнеме само няколко минути. Просто ще се поразходим до пролива.

После взе да се клатушка и препъва, докато се опипва да подкара кораба. Сграпчи волана и когато той се завъртя, господин Макгивър го последва и се плъосна на пода, след което взе да бълнува.

— Ту-тууу! — изсвирва като сирена той. — Май съм пиан като свиня! Ах, юначаги мои, сигурно сме на четирийсет левги от Портобело! Подгответе оръдията! Ти си едно малко животинче, млади Джим... казвам се Дългия Джон Силвър, а ти?...

И продължава да дрънка все такива щуротии. Все някак си успях да го надигна и в тоя момент дойде някакъв моряк — сигурно е чул топурдията на мостика.

— Мисля, че господин Макгивър е попрекалил с пиенето — викам му. — Май трябва да го занесем в кабината му.

— А, виждал съм го и по-фиркан — отвръща оня.

— Черният знак за теб, момченце! — изкрещява господин Макгивър. — Дъртият слепец Пю си знаеше работата. Вдигнете пиратското знаме! Всички ще ви хвърля в морето!

Ние с моряка го завлякохме до койката му и го сложихме да си легне. Последните му думи бяха:

— За наказание ще ви влача под кила!

— Слушай — питва ме морякът, — да знаеш защо капитанът е пуснал машините?

— Тц. Откъде да знам. Аз съм от метеорологичната станция.

— Какво?!! — шашва се оня. — Не си ли лоцманът, дето ще ни преведе през плитчините?

— От къде на къде? Аз съм просто редник от войската.

— Божичко! — изкрещя морякът. — На борда ни има десет милиона галона суров нефт! — И се затичва през вратата.

По всичко си личеше, че не мога да направя нищо за господин Макгивър по причина, че е заспал — ако на това се вика спане. Затуй се завърнах на мостика. Никой не е там, а корабът си плава с пълна скорост и около нас се мяркат шамандури и други отличителни знаци. Като не знаех какво друго да направя, сграпчих волана и се опипах да накарам парохода да се движи в права посока. Не сме плували дълго и не щеш ли, блъснахме се в нещо и се раздрусаме. Зарадвах се, щото „Ексон Валдес“ най-после е спрял. Обаче се оказа, че не е.

Най-нечакано ми се привижда, че по мостика се надбягват около сто души, всичките викат и крещят, някои даже псуват. Не след дълго на борда се възкачиха хора от бреговата охрана и взеха да се оплакват, че сме излели десет милиона галона мръсен нефт в пролива Принц Уилям. Птички, тюлени, риби, полюсни мечки, китове и екскимоси ще бъдат унищожени от нашето злобно деяние. А разходите по отстраняването на нефтеното леке ще бъдат невъобразяеми.

— Кой управляваше кораба? — разпитва един офицер от бреговата охрана.

— Ей тоя! — извиква всичко живо на мостика и ме сочи с пръст.

Веднага ми се изясни, че пак ме изчакват неприятности.

На главната страница на един вестник пише: „МАНИАК ОТ АРМИЯТА Е КОРМЧИЯ НА КОРАБ, ПРЕТЪРПЯЛ КРУШЕНИЕ“.

„ДУШЕВНОБОЛЕН УПРАВЛЯВА МОРСКИ СЪД, ИЗЛЯЛ В МОРЕТО ОГРОМНО КОЛИЧЕСТВО СУРОВ ПЕТРОЛ“ — тръбят заглавията в друг. „ПРИРОДНО БЕДСТВИЕ, ПРИЧИНЕНО ОТ ОПАСЕН ЛУД“ — така определят подвизите ми в трети. Сигурно ви се изясни какви обиди трябваше да понеса.

Тоя път от Вашингтон изпратиха коскоджами генерал, който да се занимае с мен и с проблемите от мен. Май имам късмет, щото на хората от армията хич няма да им се иска да вземат вината за стореното от „Ексон Валдес“ и единственото разрешение е да ме чупят оттук колкото се може по-бързо.

— Гъмп — вика ми генералът, — ако зависеше от мен, за тоя ти подвиг щях направо да те разстрелям, но след като нямам тази власт, единственото решение е да те преместя колкото е възможно по-далеч от Аляска, което в случая означава, че ще заминеш за Берлин в Германия. Ако имаме късмет, там може би никой не ще те открие, тъй че ще обвинят стария капитан Макгивър за тази екологическа катастрофа. Ясен ли съм?

— Тъй вярно, сър — викам му, — ама как да стигна дотам?

— Самолетът вече е на пистата, Гъмп. Двигателите му работят. Имаш на разположение пет минути да си събереш партакешите.

10.

Чувал съм да превъзнасят пътешествията, обаче летенето до Германия си беше направо скапано, щото ме качиха на самолета с белезници на ръцете и окови на краката. С мен пътуваха четирима военни полицаи, дето през пет минути ми напомняха, че са им наредили, ако почна да правя щуротии, моментално да ме хлопнат по китарата.

По всичко личи, че някой от височайшето командване е заповядал да ми бъде дадена най-гадната работа в цялата армия и заповедта се спазваше дословно. Зачислиха ме в танкова рота и бях задължен да изчегъртвам всичката кал от гъсениците на танковете, и чак тогава разбрах колко кал има през зимата по германските полета.

Отгоре на всичко май ми беше излязло лошо име или нещо подобно, щото никой не иска да ми приказва, освен сержантите, дето само ти крещят. Дните ми са студени и влажни, а нощите — отворителни, и никога не съм бил толкова самотен. Изпратих неколцина писма на малкия Форест, ама неговите отговори взеха да стават много къси и получих впечатлението, че е почнал да ме позабравя. Някога нощем се опипвам да сънувам Джени, обаче не мога. Май и тя изцяло ме е забравила.

Един ден ми известиха, че ми означават помощник по чегъртането на танковете и че трябва да му покажа как става тая работа. Отивам аз в хангара и отбелязвам един тип, дето мрачно се визира в танкова гъсеница с минимум петдесет кила кал по нея.

— Хей, ти ли си новият? — викам му.

А той се извърна и за малко да припадна от изненада. Ами че това е старият сержант Кранц от Виетнам и от армейската база, от която ние с господин Макгивър се снабдявахме с помия за нашите прасета! Ама веднага се впечатлявам, че не е старшина, а прост негърски редник.

— О, не! — Това са първите му думи.

Имам предчувството, че той ме обвинява мене, задето са го понишили от старшина в редник, обаче даже малоумен като мене ще разбере, че старият ми приятел малко превеличава.

Та той ми разказа как се случило всичко. След като ние с господин Макгивър по принуда се отказахме от свинеразглеждането, сержантът Кранц решил, че военните могат да *продават* боклуците си на свинеразвъдите в цялата околия и след неизвестно време струпали толкова нари, че не знаели какво да ги направят. По негово предположение решили да построят нов офицерски клуб и генералът толкова се изкефил, че назначил сержант Кранц за шеф на строителството.

В деня на разкриването устроили голямо тържество, с всичките му там оркестри и безплатни питиета, и като капак на вечерта повикали стриптизърка чак от Австралия да им танцува на сцената, щото била не най-добрата в Австралия, ами в *целия свят*.

Както можете да си представите, офицерският клуб бил натъпкан и стриптизърката почти не се виждала, поради която причина в един момент самият генерал рипнал на една маса, за да не пропусне нещо. Обаче за беля сержантът Кранц очигледно бил ремонтирал вентилаторите на тавана с трийсет сантима по-ниско от нормалното и щом генералът се отзовал на масата, перките го уцелили в главата и направо го скалпирали, като да били истински индианци.

Генералът се развилнял и все крещял: „Как сега да обясня на жена ми какво се е случило?“.

И естествено обвинява за всичко моя приятел Кранц, изхвърля го на секундата и го праща в Германия да върши най-мръсната работа.

— Бях един от първите чернокожи войници, достигнали чин сержант в армията на този човек — тръшка се Кранц, — но, изглежда, че всеки път щом те срещна, Гъмп, неприятностите са ми в кърпа вързани.

Викам му, че съжалявам, ама все пак не е честен да ме обвинява за всичко станало.

— Абе може и да си прав, Гъмп. Лошото е, че ми остават само две години до пенсиониране и трябва да ги изслужи като нищо и никакъв черноутрест редник. Има един железен принцип в армията — някой трябва да носи отговорност. Не мога да се похваля с подобно нещо, иначе как бих достигнал до този висок чин?

— Може просто да си извадил късмет — викам му. — Имам впредвид, че бая време си изкараш във вид на сержант. А пък аз все съм си бил последната дупка на кавала.

— Да бе, сигурно имаш право. А сега вече едва ли има значение. Все пак бих казал, че си заслужаваше.

— Кое си заслужаваше?

— Да видиш как вентилаторът превърна тиквата на дъртия мръсник в хеликоптерна площадка.

На нас с бившия сержант Кранц ни разкатаваха фамбилията от бачкане. Все някоя дивизия маневрира, а калта е дълбока повече от половин метър. Чегъртаме и мием кал от сутрин до вечер, а като се приберем в казармата сме мръсни като прасета и не ни пускат вътре и трябва да се поливаме с маркуч на студа.

Когато изобщо говори, сержант Кранц приказва все за Виетнам, който, незнайно защо, си го спомня с голямо умиление.

— Да, Гъмп, бяха хубави времена. Истинска война, не като сега, когато са ни превърнали в полицаи. Човече, имяхме танкове, гаубици и самолети, които ръсеха бомбите над врага.

— Май че и врагът понякога ни поръсваше — обадох се аз.

— Няма начин, приятел. По време на война хората ги убиват. Затова й викат война.

— А пък аз никога не съм убил никой.

— Какво? Откъде знаеш?

— Така си мисля. Само един-два пъти стрелях с оръжието си, и то се в храсти или нещо безподобно.

— Едва ли трябва да се фукаш с това, Гъмп. Всъщност би трябвало да се засрамиш.

— А какво ще кажеш за Буба?

— Какво? Кой беше този?

— Мой приятел. И го убиха.

— А, да, сега си спомних — оня, когото пренесе на гръб. Може би са го убили, защото е направил някоя глупост.

— Да — отговорих. — Беше се записал доброволно в армията.

И така си караме ден след ден. Не ми беше много интересно да си приказвам със сержанта Кранц, ама той все пак е по-добре от никой.

Вече почвах да си мисля, че никога няма да се спася от калната работа, когато един ден ме навестиха, че ме вика началникът на гарнизона. Изкъпаха ме с маркуча и отидох в щаба.

— Гъмп, вярно ли е, че едно време си играл футбол? — питва ме командирът.

— Ами да... може да се каже.

— Обясни ми по-подробно.

Така и направих, а като свърших, шефът вика:

— Боже господи!

Сега поне не ми се налага да чистя по цял ден танкове. Сега ги чегъртам *нощем*. Обаче през деня играя футбол за гарнизонния отбор, който, меко казано, хич го няма. Миналата година завършил с резултат 0:11, а до момента през този сезон сме 0:3. Нещо като „нулеваците“, за които играех едно време в Ню Орлийнс. Куотърбекът им е един ситен, но жилав тип на име Пит и е играл малко футбол в гимназията. Бърз е, умее да се изплъзва и мята топката добре, ама не е Снейк и туйто! Шефът на гарнизона хич не е доволен от достиженията и ни кара да тернираме като бесни, и то дванайсет часа всеки ден. А след това за капак трябва да чегъртам танкове до три посреднощ, обаче даже ми е гот — поне не ми остава време да обмислям разни неща. Хубавото е, че направиха сержант Кранц — пардон, *редник* Кранц — менажер на отбора.

Първият ни мач е срещу ротата парнаджии от гарнизона в Хамбург. Бяха апсолютни гадняри, не само това, ами и целите омазани и през цялата игра дращеха, хапеха и псуваха, ама все пак успях да ги укротя и завършихме 45:0 за нас. Същото стана и през следващите три мачове и сега за първи път в историята сме начело. Командирът ще се побърка от радост и всички направо се шашардисаха, когато ни пусна в неделна отпуска да отидем в града.

Градчето е симпатично, с вехти сгради и калдъръмени улички и гладиволи по первазите на прозорците. Всички тук говорят германски, от който ние бъкел не разбираме. Моят немски речник се състои от думата „ja“.

Както се очаква, момчетата бързо разкриха една бирария и ето че отпиват от халбите бира, дето ги сервират келнерки с германски дрехи.

Толкова ми беше кеф да съм навън от гарнизона и между цивилни, че чак си поръчах една бира, макар да не разбирам какво бръщолевят хората наоколо.

Престояхме в бирарията няколко часа и усетих, че положението се препича, щото една група германци взеха да ни гледат злобно откъм другия край на салона. Мърморят по наш адрес разни думи като „affenarschs“^[1] и „scheissbolles“^[2], ама ние не ги разбираме и не се нервираме, и си гледаме пиенето. После един от нашите хвана сервитьорката за гъза и тя май нямаше много против, обаче германците очигледно имаха. Двама се приближиха до нашата маса и взеха да крещят нещо.

— Du kannst mir mal en den Sac fassen!^[3] — вика единият.

— Кво? — питва Монго, десният ни прихващач.

Оня се повтаря и Монго — дългуч, висок близо три метра, седи в неведение. Най-накрая едно от момчетата, дето малко отбира от немски, вика на Монго:

— Абе не разбрах съвсем точно, но във всеки случай не беше хубаво.

Монго рипа срещу германеца и му изявява:

— Не знам точно каква ти е далаверата, приятелче, ама не ни интересува, така че чупката!

Обаче и германецът не пада по-долу и му вика:

— Scheisse!

— Това пък какво е?

— Нещо като нашенското „лайно“ — превежда моят човек.

Е това вече изля чашата. Монго награби германеца и го метна през порзореца. Всички други немци се хвърлиха върху нас и се завихри луд тупаник. Хората викат, удрят се, бъркат си в очите и в носовете и се хапят. Сервитьорки пицят, столове хвърчат. Мама му стара, беше досущ като в добрите стари времена в кръчмата на Уанда.

Един юначага тъкмо се канеше да ме хлопне по кратуната с бирена бутилка, но изведнъж усещам как някой ме сграпчва за китката и ме отдръпва назад. Беше една от келнерките, твърдо решена да ме измъкне оттук. Повлече ме към един заден изход и докато се усетя какво става, ето ни навън. На хоризонта прозвучава вой на полицейски сирени и ми идва през ум, че поне тоя път ще се измъкна в безопасност

и няма да се отзова в затвора. Сервитьорката представлява хубавичко немско момиче, а името ѝ е Гретхен.

Гретхен не знае много английския, но се сношаваме чрез знаци с ръце; аз ѝ се усмихвам и ѝ викам „ja“, а тя се опипва да ми обясни нещо на нейния си език. Ходихме дълго време, като излязохме от градчето и се покатерихме на симпатичните хълмове над него. Заобикаляха ни жълти цветенца, надалече се виждат закрити със сняг планински върхове, а пък оная ми ти долина под нас е цялата зелена и засипана с къщички. Стори ми се, че недалеч някой тинаника тиролска песен. Гретхен ме показва и ме пита как се казвам, и аз си признавам.

— Ja — вика тя. — Форест Гъмп е чудесно име.

След малко се отзовахме на красива ливада и седнахме да се полюбиме на гледката.

По ливадата щъкат овци и над долината слънцето почва да се скрива в Алпите. Като погледнеш надолу, сезираш река, която проблясва под късното слънце, и всичко е толкова тихо и разкрасно, че ти идва да останеш тук завинаги.

Полека-лека с Гретхен почваме да се разбираме по-лесно. Тя успява да ми съобщи, че е от Източна Германия, която била екипирана от руснаците, а пък те вдигнали висока стена, та да не могат хората да избягат. Ама Гретхен все пак успяла да се измъкне и от пет години работи в бирарията и се надява, че един ден ще спаси семейството си от Източна Германия и ще го доведе тук, където не заграждат хората с разни стени. Опипах се да ѝ разкажа откъс от моята история, ама не съм сигурен, че проумява какво ѝ говоря. Кое то всъщност хич не е толкова важно, щото май и така сме на пътя да се сприятелим. После Гретхен пак ми сграпчва ръката и я стиска, ама още преди това пуска глава на рамото ми и ние си седяхме там и съблюдавахме края на деня.

По време на следващите няколко месеца се скъсахме от футбол. Играхме с отбор от флотилията и с друг от военновъздушните сили, и с много от армията. Взимах с мен Гретхен, когато мачовете бяха в близост до градчето. Тя май много-много не разбираше какво става на терена и предимно вика „Ach“, ама това е без значение. Просто ми

беше хубаво с нея. Сигурно беше добре, че не говорим на еднакви езици, щото иначе щеше да проумее какъв съм тъпак и да ме зареже.

Един ден отивам в градчето и с Гретхен движим по улицата и тогава съподелих с нея, че искам да купя някакъв подарък на малкия Форест. Тя е възхитена и предразполага да ми помогне в избирането. Влязохме и излязохме от сума магазини и Гретхен все ми показва разни оловени войничета и дървени трактори — играчки, затуй се наложи да ѝ изясня, че малкият Форест всъщност вече не е толкова малък. Накрая мернах нещо, дето стопроцентово щеше да му хареса — огромна медена хорна, цялата лъскава и блестяща, също като онези, с които свирят в бирарията в събота вечер и дето правят „уум-па-па, уум-па-па“.

— О, Форест, това е прекалено скъпо! — възгласява Гретхен. — Не получаващ толкова пари като редник във вашата армия, знам го със сигурност.

— Мисля си, че парите са без значение — отвърщам ѝ. — Разбираш ли, все не мога да бъда при малкия Форест повече време, както ми се искаше. И си викам, че ако му купя някои хубави подаръци, няма съвсем да ме забрави.

— Ach, Форест, не е това начинът. Обзалагам се, че ако му прещаш хубави, дълги писма два-три пъти седмично, той ще бъде много по-доволен — по-доволен, отколкото от тази хорна.

— Може да си права, но разбираш ли, не ме бива много по съчленяването на писма. Знам какво искам да кажа, ама не мога да го сложа на хартия. Би могло да се каже, че съм за предпочитане „в натура“ — сещаш ли се какво имам предвид?

— Ja, Форест, но тази хорна струва осемстотин от твоите долари.

— Няма значение. Имам спестени пари.

Така че отидох и купих инструмента. До известна степен ми излезе евтино, щото продавачът не ми поиска пари за бележката, която изпратих. Тя и бележката не беше нещо кой знае какво. Пишех ги същите неща като преди, само дето казвах на малкия Форест, че ми липсва и че скоро ще се прибирам къщи. Обаче накрая излезе, че съм му съобщил кръгли лъжи.

До края на сезона общият резултат стана 10:3 за нас и ще участваме в общоармейския шампионат чак в Берлин. Ексержантът Кранц не е на себе си и вика, че най-после ще се отървем от чегъртането на веригите на танковете, стига да победим и в този мач. Ама аз не съм толкова сигурен.

Най-после дойде великият ден. Предишната вечер се измъкнах за малко и отидох да погледна Гретхен. Тя си услужва масите в бирарията, обаче като ме видя, разнесе голям поднос с халби, поиска почивка и ме хвана за ръката, а после ми пришушна:

— Толкова се радвам, че дойде тази вечер, Форест. Страхотно ми липсваше!

— И ти на мене — викам ѝ.

— Мислех си, че утре можем да отидем на пикник. Имам почивен ден.

— Абе... много ми се иска, ама трябва да играя футбол...

— Ach!

— ... и се пипах не можеш ли да дойдеш на мача. Той е в Берлин.

— В Берлин? Толкова далеч?

— Знам, че не е близо, ама нали имат автобус за пренасяне багажа и на съпругите. Ще гледам да уредя да се возиш на него.

— Ach! — пак възкликва Гретхен. — Тоя ваш американски футбол изобщо не го разбирам. Но щом искаш, ще дойда.

Така и направихме.

Играхме мача за общоармейския шампионат на голям стадион близо до Берлинската стена. Наши противници бяха висбаденските „Магьосници“ от разузнаваческия отдел на Трета бронирана дивизия и право да ви кажа, сечеше им пипето.

Ние бяхме по-едри и по-бързи, но ония ми ти разузнавачи ни биеха по хитрост. Още поначало ни приложиха стария номер, наречен „Статуя на свободата“. И тъй като нашите направо се шашардисаха, „Магьосниците“ без никаква магия отбелязаха тъчдаун.

После разиграха друга комбинация и много скоро резултатът стана 14:0 за тях. Всички, плюс ексержантът Кранц, изглеждат мрачни.

По време на третия период висбаденските „Магьосници“ устроиха блицнападение върху нашата защита и на четвъртия удар сме отблъснати до собствената ни двуметрова линия. Кое то е още по-лошо, нашият пънтър^[4] си измести капачката на коляното и излезе от игра.

Някой вика:

— Кой ще ритне топката?

— Хич не ме гледайте — заявих им, обаче те всички пак ме зяпат.

— Ама никога преди не съм ритал!

— Няма значение, Гъмп — обаждат се някой. — И без това ни бият като тъпани, и ако някой трябва да опере пешкира, най-добре да си ти. Така или иначе си в черните списъци на къораво и сакато.

Така и направихме. Отидох в нашата крайна зона и не щеш ли, ми центроват топката. Обаче по магия „Магьосниците“ са успели да се шмугнат под всичките маси и защитници и се появяват пред мен почти като приведения. Тъкмо да ритна топката, обаче искам да си отворя малко повече място, тъй че почвам да тичам назад-напред из крайната зона. Не знам колко съм тичал, ама накрая, преди висбаденските „Магьосници“ да ме докоснат, намерих малко свободно място и изритах топката с все сила. Стоях и я съблюдавах как се носи във въздуха. Понесе се толкова високо, че направо изчезна от очите ни. После всички разправяха, че никога не били виждали такъв ритник.

Обаче за съжаление топката излетя през Берлинската стена и се скри от другата страна. Ето ти сега проблем. Всички ме гледат с погнуса и ме ругаят.

— Няма как, Гъмп — вика ми някой, — сега ще трябва да вземеш топката.

— Какво? Да се прекатеря през стената?

— Как иначе ще я вземеш, кретен такъв?

Така и направих.

Неколцина души ме повдигнаха отдолу и се прехвърлих през стената. Тупнах от отвъдната ѝ страна и хвърлих око към кулите, където стоят източнонемски войници с картечници. Втурвам се аз покрай тях, а те стоят като препарирани, щото сигурно никога не са виждали някой да иска да *влезе* в тяхната страна — бяха ги качили тук да застрелват хората, дето се мъчат да *излязат*.

Неидейно дочух страхотни крясъци, също като че ли викат сто хиляди хора, дето идваха откъм където, по мои сметки, бе паднала топката. Постанови се, че съм направил голяма беля.

От тази страна на Берлинската стена се произвеждал финалният мач за Световната купа по европейски футбол. Оставаха само две минути до края на срещата между Източна Германия и Съветския съюз и хора от целия свят се бяха притекли да я гледат.

Странни хора са това европейците — взимат футбола си много на сериозно.

Като попаднах на стадиона, не можах незабавно да се ориентирам какво става, ама все пак загреях, че положението е мунти. Всъщност се бе случило следното: тъкмо източните шваби да набутат гол на руснаците, когато съм изритал моя футбол. Немският играч бил издриблирал с топката през целия терен и бил тъкмо пред вратата на руснаците, когато моят футбол тупнал пред него. Швабата направо се сацисал и в сбъркването си ритнал в руската врата моята топка, вместо неговата. Поначало всички немци пощурели от радост, понеже си представлявали, че са вкарали гол и са спечелили мача.

Обаче после реферът ги осведомил, че във вратата е изпаднала някаква вражеска топка и че голът не се отчита, после свирнал за последно и руснаците победили. Германците поначало били крайно изненадани, после взели да се бунтуват, а когато аз цъфнах на стадиона и си поисках топката, настъпи истински ад. Зрителите се изсипаха от трибуните на терена и взеха да крещят, че съм един-какъв си смотан и разни други работи, също толкова нелюбезни.

Сега не знам какво бихте направили вие, ако видите към вас да търчат сто хиляди озверени швабски зяпалянковци, ама аз се обърнах и си плюх на петите. Протичах пак покрай войниците, покачени на кулите, и тоя път те нададоха неколцина изстрели по мене, сигурно за по-голяма правоспособност. Тъкмо да се прехвърля през стената, зверската тълпа ме настигна. Като видяха хилядите хора, часовите по кулите сигурно се побъркаха и не знаеха как точно да реагират, затуй изобщо не реагираха — стояха си там горе с озадачени изрази. Таман да се отзова от другата страна, когато някой си сграпчи футболните ми гащи и взе да ме тегли надолу, обаче понеже почти съм се прехвърлил, смъкнаха само гащите ми.

Тупнах отвъд стената, ама неколцина гневни германци ме последваха и ме погнаха по нашето игрище. После по стената се покатериха още, а други, сигурно от желание да ме докопат, взеха да къртят парчета от нея. Скоро стана очевадно, че ще съборят цялата Берлинска стена, само и само да ме изловят.

Нашите хора са напълно изумени, като ме сезират да претичвам покрай гарнизонния командир без гащи, само по бандаж.

— Ах, Гъмпи, кретен такъв! — завиква той. — Предупреждавах те за тебе! Какво означава това? Причинил си международен скандал!

Прав си е човекът, ама в момента хич не ми е до това! Ексержантът Кранц се удря с юмрук по коляното, в лицето е бял като чаршаф и крещи, че тоя път ще ни направят щатни почиствачи на танковите гъсеници. В тоя момент отбелязах Гретхен на трибуната. Махна ми да отида при нея, хвана ме за ръката и ме завлече на улицата.

— Нямам представа какво си сторил, Форест, но ще ти кажа, че събарят Берлинската стена и за пръв път от трийсет години нашата родина няма да бъде разделена. Може би дори ще видя отново семейството си, ја?

И така ние с Гретхен се укрихме за малко в една алея, после тя ме отведе в къщата на нейни приятели, което бе малко терсене по причина на тоалета ми. Обаче те почти не ме отбелязаха, тъй като по телевизора показваха как източните шваби разбиват старата Берлинска стена и танкуват по улиците. Май са позабравили, че заради моя футбол са загубили Световната купа по футбол, щото са страхотно щастливи и се целуват и прегръщат взаимно.

Тази нощ ние с Гретхен за пръв път спяхме един с друг и не знам защо, ама после не се чувствах гузен. Даже изчаквах Джени да се появи и като отивах в тоалетната ми се стори, че ме съблюдава, но тъй или иначе не се появи.

---

[1] Маймунски задници (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Лайнени топки (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Заври си го отзад! (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Punter (англ.) — в американския футбол свободен играч, нещо подобно на „метач“. — Б.пр. ↑

11.

На сутринта двамата с Гретхен взехме обратния влак за градчето, дето живеехме, и като рапортувах в гарнизона, там ме изчакваше изненада. Командирът ме понижил в чин и сега от чегъртач на танкови вериги преминавам на длъжност „постоянен чистач на кенефи“, също като във филма „Няма време за сержанти“.

Той е бесен, щото според него съм го лишил от работа и ми крещи като луд:

— Ах, ти, олигофрен такъв! Осъзнаваш ли какъв е резултатът от безкрайните ти тъпотии? Германците събориха тяхната стена и сега навред се тръби, че е настъпил краят на комунизма! Само погледни какво пише „Ню Йорк Таймс“ по този въпрос — изгърмява той и ми връчва вестника. Заглавието на статията е следното: „МАЛОУМЕН СЛАГА КРАЙ НА СТУДЕНАТА ВОЙНА“.

Една случайна грешка на футболист доведе до онова, което според някои експерти е краят на близо петдесетгодишната вражда между Изтока и Запада.

Осведомени източници съобщиха на „Таймс“, че редник от армията на Съединените щати, на име Форест Гъмп, навярно ритнал в погрешна посока топката по време на мач реванш, играл се вчера в Берлин. Топката прелетяла над Берлинската стена и се озовала на източногерманска територия и по-конкретно, на стадиона, където изтичали последните секунди на финалния мач за Световната купа по футбол между отборите на Източна Германия и Съветския съюз.

Очевидци твърдят, че господин Гъмп се прехвърлил през стената, за да вземе топката, която вече била предизвикала объркване сред немските и съветските футболисти. В резултат разгневени запалняковци,

наброяващи между осемдесет и пет и сто хиляди души, подгонили господин Гъмп с очевидното намерение да му нанесат телесни повреди.

Редник Гъмп, за когото се говори, че е умствено изостанал, изтичал обратно до Стената и започнал да се катери по нея, за да се прехвърли на западногерманска територия. Очевидци разказват, че в старанието си да спрат господин Гъмп футболните запалянковци не се поколебали пред Стената и започнали да разрушават бариерата, която десетилетия наред бе символ на комунистическото потисничество.

Сетне ликуващи берлинчани с различни политически убеждения се обединили за събарянето на Стената, а накрая устроили „най-голямото улично увеселение в света“, както го определиха някои присъствали на него.

Благодарение на всеобщата суматоха редник Гъмп успял да се изплъзне невредим.

Мачът между отборите на Източна Германия и Съветския съюз завърши при резултат 3:3. За съжаление нямаме сведение какъв е бил резултатът на терена в Западен Берлин до прекъсването на срещата.

— Гъмп, тъпанарино — тръшна се командирът, — щом вече няма комунизъм, няма причина да оставаме тук! Дори проклетите руснаци се канят да се отказват от комунизма! По дяволите, ако ги няма комунистите, тогава срещу кого ще воюваме? Благодарение на теб нашето присъствие тук вече не е необходимо! Сега ще ни изпратят в някое забравено от бога място и ще загубим райската си служба в това китно градче в германските Алпи! Гъмп, ти унищожи мечтата на всеки войник! Започвам да мисля, че не си с всичкия си!

Продължава в същия дух още дълго време, блъска по бюрото си и беснее из щаба, ама все пак загрявам гледната му точка и си мисля, че няма смисъл да го оспорвам. Тъй или иначе отидох в клозета и се заех с новата си служба, която се състои непрекъснато да изчиствам всяка плочка с четка за зъби и почиствателен препарат. Поради съмнителните си връзки с мен, на сержант Кранц е заповядано да

бърше след мен с друг препарат и право да ви кажа, той все мрънка и вика, че чегъртането на танковите гъсеници било „цвете“ в сравнение със сегашната ни работа.

Един път на седмица, в неделя, получавам градски отпуск и отивам в града, обаче командирът е наредил на двамина военни полицаи да ме преследват неразлъчно и да не ме пускат от очи. Разбира се, това ме затруднява да имам нормални сношения с Гретхен, но я караме както можем. Сега вече е, общо взето, кофти за пикници по планините, по причина че през зимата в Алпите е много студено. Повечето пъти с нея отиваме в бирарията, сядаме на маса и си държим ръцете, докато полицаите неприветливо ни съблюдават.

Гретхен наистина е много свястно момиче и не иска да прекара целия си живот в сервиране на бири, обаче не знае да прави нищо друго. Много е красива, ама казва, че е пренебрегната от живота. Вика ми още:

— Прекалено стара съм за манекенка *und* прекалено млада, за да се откажа от всичко друго. Може би ще се запиша в университета. Искам да се издигна в живота.

— О, това ще бъде разкрасно — възклицавам. — И аз едно време бях студент.

— *Ja*, Форест? *Und* какво следваше?

— Футбол.

— *Ach so!*

„Много хубаво не е на хубаво“ — често казваше мама Гъмп и за последен път се убедих, че е била апсолютно права.

Не след дълго командирът ни построи на плаца и съобщи:

— Момчета, има една добра и една лоша новина.

От редиците ни се понесе глухо мърморене.

— Лошата новина — удължи той — се отнася за онези страхливци измежду вас, които само получават заплата и не изпълняват воинските си задължения.

Ново мърморене.

— Добрата новина ще зарадва онези, които искат да започнат да убиват и да умират, което, ако досега не сте знаели, е ваше задължение. Тази възможност ви се предоставя благодарение на един мръсник на

име Саддам Хюсеин, арапин, който управлява Ирак и който в момента воюва с нашия главнокомандващ, президента на Съединените щати Джордж Хърбърт Уокър Буш.

В този момент заплашителното мърморене се заменя от радостни възгласи, а командирът заключава:

— И всички ние отиваме в Ирак, за да съдерем задника на тоя простак!

Така и направихме.

В нощта преди да заминем ме пуснаха в отпуска да се видя с Гретхен за последен път. Тя е съхранила достатъчно пари, че да постъпи в унивирситета и вече посвещава първите си лекции. Почаках я пред класната ѝ стая, докато излезе. Като ме видя, се провикна:

— О, Форест, много съм щастлива! Уча английски!

Поддържахме се за ръце и се поразговорихме, и после ѝ казах новината. Тя не се разпищя и не вдигна нито джангър, нито нищо, само се впи още по-силно в ръката ми и рече, че е предчувствала как нещо безподобно ще се случи някой ден.

— Животът ме научи — вика ми — да не вярвам, че ще ми се случи нещо хубаво, но все пак се надявам това да стане. Един ден сигурно ще се върнеш, *ja*?

— *Ja* — отвръщам ѝ, ама не съм много сигурен. И моят живот не е бил много розов.

— Когато се върнеш, ще говоря английски не по-зле от тебе — продължи Гретхен.

— *Ja* — викам ѝ.

На другата сутрин изоставихме Германия.

Отначало си натоварихме всичките неща — разните му там танкове и оръжия, и полетяхме за Саудитска Арапия. Като стигнахме там, дивизията ни изчисляваше осемнайсет хиляди души. Прибавени към другата наша армия, ние сме общо милион срещу два пъти по толкова арапи, което, както настоява нашият гладнокомандващ генерал Норман Шайскопф^[1] означава, че силите ни са равни.

Саддам и неговите арапи са окупирали малката страна Кувейт, известна преди само поради нефтените си кладенци. Всъщност в тоя Кувейт има толкова много нефт, че да стигне за десет години на всичките Съединени американски щати, по която причина сигурно сме тук. Ще изхвърлим нашесвениците от Ирак, за да си запазим нефта за нас си.

В ума ми са подпечатани две неща за Саудитска Арапия: пясъкът и прахът. Накъдето и да се обърнеш, все пясък и прах. Влизат в очите ти, в ушите и в дрехите ти и тъкмо щом се изкъпеш, хайде пак пясък и прах. Един човек каза, че мозъците от армията сигурно нарочно са стоварили тук цели планини пясък и прах, че да не се размекнем преди битката със Саддам Хюсеин.

По причина, че тук няма клозети, а само дупки в земята, на нас със сержанта Кранц пак ни натресоха разчистването на танковите вериги, само че тоя път от пясък и прах, не от кал. Всекидневно двамата с него ги изтръскваме и естествено след десет минути те са мръсни както преди.

Един ден ни пускат в отпуска и отидохме в града.

Момчетата са нещастни, щото в Саудитска Арапия на практика няма ни уиски, ни жени. Всъщност тия две неща са забранени със закон — по-точно уискито, ама същото може спокойно да важи и за жените, понеже те се движат увити в пелерини и носят забуло, от което се подават само очите им. Мъжете арапи също носят мантии и от ония обувки, дето са извити отпред на пръстите. Един от нашите разправяше, че като арапите искат да се изкензат посред пустинята, като клекнат, се хващат за предниците на обувката си и така не падат по задник. Шантава работа, а?

Като се отзовах на пазара ми хрумна на ума, че щом тъй и тъй съм тука, да взема да изпратя още един подарък на малкия Форест, та да не си помисли, че съм умрял. Влизам в един магазин и се заоглеждах по стоката, а търговецът ме пита какво искам. Викам му, че търся подарък за сина ми, и той целият грейва. Скри се зад една завеса в дъното на магазина и се прояви с прашна дървесна кутия и я положи на тезгяха. Като я отвори, вътре сезирам голям, лъскав нож. После много предпазно прокара пръсти по дръжката му, която е от някакво черно дърво с вградени скъпоценни камъни. Острието е извито и дебело и по него е написано нещо на арапски.

— Това е камата на нашия прочут освободител Саладин Великолепни, която е носил по време на успешните си походи през дванайсети век срещу европейските кръстоносци — поучава ме търговецът. — Тя е безценна!

— Така ли? — викам му. — Тогава как да разбере колко струва?

— За вас — само деветнайсет и деветдесет и девет — бързо отвърща той.

Взех че я купих тая кама и непрекъснато си мисля, че тук има някакъв номер, щом ми я дават толкова евтино — може би бележката, дето ще я пратя с нея, ще ми струва хилядарка, ама се излъгах. Човекът даже обеща да я изпрати безплатно до Съединените щати. Мислех си, че никога не съм изпращал на малкия Форест толкова жесток подарък, затуй му написах в бележката историята на ножа, дето ми я разправи търговецът, и му писах още да внимава да не се пореже, че ножът е натоварен като бръснач. Знаех, че страшно ще се изкефи, когато го получи.

И така вървим си ние с момчетата по улиците и, общо взето, скучаем, щото няма какво да се прави, освен да се купуват сувенири и да се пие кафе. Забутахме се по едни тъмни алеи, където се продава всичко — от банани до лейкопласт, и изведнъж сезирам нещо, дето ме накарва да спра като ударен от гръм. В земята са забити четири пръта с навес отгоре, а отдолу седи някакъв си човек, надига голяма бутилка и свири на латерна. Откъдето стоя, не виждам лицето му, ама на връвчицата, която държи, е завързал огромен орангутанг, дето май го познавам отнякъде. Маймуната танцува, а човекът е сложил едно тенекиено канче пред себе си и излиза, че основната му професия е просяк.

Взех че отидох по-наблизо и орангутангът ме гледа особено за секунда, после рипна в ръцете ми. Беше толкова тежък, че се плъоснах на земята, а като повдигнах очи, що да видя? — визирам се в лицето на Сю, мой познат от добрите стари времена, когато бях космонавт в Нова Гвинея. Сю трака със зъби и целия ме олигавя с целувки, и непрекъснато бърбори и скимти.

— Я не пипай маймуната! — скарва се някой и знаете ли какво? Прониквам под малкия навес и там седи не друг, ами лейтенант Дан.

Толкова бях почуден, че направо щях да падна.

— Божичко! — откликва лейтенант Дан. — Ти ли си, Гъмп?

— Тъй вярно — викам му. — Поне така смятам.

— По дяволите, какво правиш тук?

— Мисля, че мога да ви попитам същия въпрос — рекох. — И двамата.

Лейтенант Дан изглежда много по-здравословен, отколкото последния път, когато го видях, след като полковник Норт го вкара в болницата. Някак си бяха успели да му премахнат кашлицата, беше сложил някое и друго кило, очите му вече не бяха мътни.

— Е, Гъмп, четох във вестниците за подвизите ти. Май не си си губил времето — измамил си аятолаха, попаднал си в затвора заради нанесена обида на Конгреса, предизвикал си избухване на безредици в увеселителен парк, бил си арестуван и съден за крупни финансови измами, причинил си най-голямата екологична катастрофа в света и кой знае как си успял да сложиш край на комунизма в Европа. Може да се каже, че добре си се позабавлявал.

— Аха — викам му. — Прав си.

Откакто не сме се виждали, лейтенантът малко се е позавзел. Като постъпил в болницата „Уолтър Рийд“, бил почти загубил надеждата си, обаче докторите все пак успели да го набедят, че му остават още дълги години живот. Оправил си проблема с армейската пенсия и вече не трябвало да потъва в мизерия. Неизвестно време пътувал, главно с военни самолети, както му полага по закон, и така се отзовал в Саудитска Арапия.

Един път, преди много време, прескочил до Ню Орлийнс просто да си спомни времето, когато живеехме там, и да си хапне пресни сурови стриди. Вика ми, че за разлика от други места, това не се било изменило много. Един ден си седял на Джексън Скуеър, дето аз се правех на човека-оркестър, и не щеш ли — срещу него идва маймуна, в която той разпознава Сю. А пък орангутангът си заработвал прехраната като се влачел подир хората, дето пеят и танцуват за пари по улиците, и от тях се понаучил да танцува. После, като всички свършили да хвърлят пари в тенекиеното канче, Сю си взимал неговия пай и изчезвал.

Като се срещнали, двамата се обединили и Сю го возел в малка количка за зеленчуци, понеже изкуствените крака много го мъчат

лейтенанта. Носи си ги, ама не си ги слага. А на мен изяснява:

— Ако ми потрѣбват, ще си ги сложа, но честно казано, много по-лесно е само да си седя.

— Пак не разбрах защо си тук? — питвам го.

— Защото тук има война, Гъмп. От девет поколения семейството ми не е пропускало нито една война и не искам да правя изключение.

Обяснява ми, че технически е негодѣй за военна служба, но при все това стои тук и изчаква шанса си да извърши нещо полезно.

Щом откри, че съм в танкова рота, умря от радост.

— Точно това ми трябва — превозно средство! Със или без крака все още мога да изтрепвам арапи.

После отиваме в казбата или както там ѝ викат, и купихме на Сю банан, а ние с лейтенанта ядохме супа от жабешки лаври.

— Знаеш ли — въздишва Дан. — Сигурен съм, че тия ми ти араби имат стриди, но се обзалагам, че не се намират в радиус от хиляда и петстотин километра.

— Какво не се намира? Арапи ли?

— Не бе, глупчо — стриди!

Във всеки случай до края на следобѣда Дан успя да ме навие да го заведа в моята рота. Преди да го вкарам в лагера, взех от гладния интендант две униформи за Дан и за Сю. Мисля си, че не знам как да обясня присъствието на Сю, ама все пак ще опипам.

Излезе, че на никой не му пука, че лейтенант Дан се е съединил към нас. Всъщност няколко от момчетата се радват да го имат подръка, щото освен екссержант Кранц и мен, той единствен от нашата рота е участвал в истинска война. Сега на общинско място Дан си слага краката и стиска зъби, когато почнат да го убиват. Казва, че не е подходящо за един войник да пълзи или да го превозват като зеленчук. Освен това повечето момчета имат слабост към Сю, който се е преобърнал в изпечен крадец. Наложил се да свием нещо отнякъде, пращаме маймуна.

Ежевечерно седим пред нашата палатка и изучаваме ракетите „Скъд“, дето Саддам Хюсеин ги стреля по нас. Повечето пъти нашите си ракети ги взривяват още във въздуха и всичко прилича на фойерверки с тук-таме по някой нещастен случай.

Веднъж дойде батальонният командир и ни събра заедно на едно място, после ни вика:

— И така, момчета, утре атакуваме. Призори всички реактивни самолети, ракети, артилерия и прочие ще открият огън по арабите. После ще ги ударим с танковете така, че ще им се стори, че сам дъртият им Аллах е дошъл да ги прибере. Затова гледайте да се насипите, щото през следващите дни няма да мигнете.

Същата нощ се раздалечих от лагера и стигнах до ръба на пустинята. Никога не бях виждал толкова ясно небе — имах впечатлението, че всяка звезда свети по-жарко отпреди. После казах къса молитва да не ми се случи нищо в битката, по причина че за първи път в живота си имам за кого да се грижа.

Този ден бях получил писмо от госпожа Къран и тя ми пише, че вече е станала прекалено стара и болна, че да се грижи за малкия Форест. Пише още, че скоро ще трябва да отиде в старопиталище и ще си продаде къщата, щото нямало да я приемат там, ако не е напълно разорана. Малкият Форест „ще живее в някой държавен приют, докато измисля какво друго да направя — обяснява тя. — Вече почва да става тийнейджър и е много хубаво момче, но понякога е много непослушен“. Пише, че през уикендовете Форесчо си докарвал допълнителни средства, като отивал да стои до казината в Мисисипи и играел на блекджак, ама вече го изритали от повечето, понеже е толкова умен, че успява да ги изработи. „Много ми е мъчно, че се налага да го изоставя — продължава посланието си госпожа Къран, — но нямам друг изход. Сигурна съм, че скоро ще се завърнеш у дома, Форест, и всичко ще бъде наред.“

И на мене ми е много мъчно за Дженината майка. Знам, че е направила всичко невъзможно. Обаче се усещам адски кофти, задето не мога да помогна с нищо, даже ако се прибера невредим. Защо ли? Ами вижте какви съм ги вършил досега! Обсъждам умствено всичко това и съвсем непредвидено откъм пустинята към мен се понесе нещо като върхушка. Тя се върти в кръг и неочаквано пред мен застава Джени, трептяща под звездите и сред пясъците. Толкова бях щастлив, че ми се обажда след безкрайно дълго време, та ми идваше да се пръсна от радост.

— Е, Форест — вика ми тя, — по всичко личи, че пак си го направил.

— Какво?

— Здравата си се накуснал, толкова! Ще се биеш ли с арабите утре?

— Аха, такива са заповедите.

— Ами ако ти се случи нещо?

— Ще стане както ми е написано.

— А малкият Форест?

— Тъкмо си блъсках акъла по тоя въпрос.

— Да, знам. Но нямаш никакъв план, нали?

— Не още. Първо трябва да се измъкна от сегашната каша.

— И това знам. Няма да ти съобща какво ще се случи, тъй като противоречи на правилата, но все пак ще те посъветвам нещо. Дръж се за лейтенант Дан. И го слушай. Слушай го много внимателно.

— Непременно. Той е най-добрият боец тук.

— Повтарям — слушай добре какво ти говори.

Клюмнах, а Джени взе да изчезва посред върхушката. Искаше ми се да я повикам обратно, обаче лицето ѝ като че почна да се разтопява, тя вика още нещо, много тихо, обаче го чух.

— Онова момиче от Германия... харесва ми. — Гласът ѝ почти не се чува. — Има силен характер и добро сърце...

Опипах се да кажа нещо, но думите ми преседнаха, върхушката продължи по пътя си, а аз останах самотен под пустинното небе.

Никога не съм виждал нищо като онова, дето стана призори на другия ден, и се надявам повече да не ми се случи.

Докъдето поглед достига, навътре в пустинята, от хоризонт до хоризонт са строени нашите танкове и бронетранспортьори. Всички мотори работят и звукът от половин милион хора и машини подсеца на непрекъснатото ръмжене на огромен тигър. На обезумял огромен тигър.

Преди изгрев дадох заповед да атакуваме и да изритаем арапите на Саддам Хюсеин от Кувейт. Така и направихме.

Ние със сержант Кранц, който сега е извисен в ефрейтор, както и лейтенант Дан, сме екипажът на един танк. И Сю беше с нас като талисман, да ни носи късмет. Сега, тия танкове хич не са като онези във Виетнам, които се управляваха фасулски като трактор. Ама оная война

беше преди двајсет и пет години. А в модните танкове вътре е като в космически кораб, с разните му там компютъри, калкулатори и електрически уреди, дето все святкат и бибипкат. Имат си даже климатична инсталация.

Ние сме в първата линия на атаката и не след дълго отбелязваме пред нас войниците на Саддам, обаче те се връщат. За всеки случай екссержантът Кранц нададе няколко изстрела с голямото оръдие, а лейтенант Дан подкара танка с пълна пара. Все едно че летим над пустинята. Около нас всеки танк откри огън и скоро цялата земя се покрива с експлозии.

Джангърът е оглушаващ и старият Сю затъква ушите си с пръсти.

— Яхууу! — извиква се лейтенант Дан. — Тия копелета май бягат!

Така си и беше. Нашият танк пътува преди всички други. Войниците на Саддам летят като огромно ято яребици и оставят по дирята си автомобили, дрехи, откраднати мебели, дето ги влачат чак от Кувейт. По едно време подкарахме по един предълъг мост и преди да го минем, един от нашите реактивни самолети се спусна надолу и го взриви на две половини. Трябваше за нула време да стигнем до края му, преди целият да се стовари в пропастта.

Поглеждам през огледалото за обратно виждане и постановявам, че бая сме изпреварили всички други, и тъкмо да се обадя на радиото за инструкции, когато в пустинята избухна голяма пясъчна буря и за нула време бяхме погълнати от нея. После радиовръзката се скъса.

— Смяташ ли, че трябва да спрем и да чакаме някой да ни каже какво да правим? — питвам аз.

— Не, по дяволите! — виква Дан. — Накарахме тия гадове да побягнат, сега ще ги гоним до дупка.

Така и правиме. Бяхме в пясъчната буря цял ден и повечето от нощта. Не виждахме по-далече от половин метър във всички посоки, не знаехме дали е нощ или ден, обаче продължавахме напред. Няколко пъти минахме покрай изоставени Саддамхюсеинови танкове и източихме бензин от техните авоари.

— Да знаете, че според мен сме изминали близо петстотин километра — вика ни лейтенант Дан.

Сержант Кранц огледа картата и изяви:

— Ами че в такъв случай сигурно сме дяволски близо до Багдад. Разбира се, точно в тоя момент пясъчната буря затихна и грейна ярко слънце. И ето ти на пътя табела с надпис „Багдад — 10 км“.

Спряхме за малко, отворихме танка и надникнахме навън. Ами да, ето го там Багдад в далечината — голям, наглед бял град със златни кули по сградите. Обаче наоколо е съвсем празно.

— Сигурно сме преминали фронтовата линия — обажда се сержант Кранц.

— Мисля, че трябва да изчакаме нашите — обявява лейтенант Дан.

Неизчаквано старият Сю, на който очите са същински бинокъли, взе да бърбори, да маха с ръце и да посочва зад нас.

— Какво е това? — шашва се Кранц.

На хоризонта едва се отличават няколко танка, наредени в линия, които идват иззаде ни.

— Най-сетне нашите ни настигнаха — облекчено вика лейтенант Дан.

— Друг път са нашите! — изкрещява сержантът Кранц. Взел е дългоглед и се взира в доближаващите машини, след което се провиква: — Това е цялата проклета арапска армия — задминали сме и нея!

— Ама че беля! — пъшка лейтенант Дан. — Значи сме заклещени между пословичните чук и наковалня.

Викам си на акъла, че това е меко казано. Положението е следното — зад нас напредва цялата арапска армия, а пред нас е мястото, където живее лично Саддам Хюсеин.

— И без това ни трябва гориво — продължи Дан. — Най-добре да влезем в града и да намерим някоя бензиностанция.

— Какво? Да не си откачил? — крясва сержант Кранц.

— Какво друго предлагаш? — питва го Дан. — Щом свършим бензина, ще трябва да вървим пеша. Какво предпочиташ — да ходиш или да се возиш с танк?

Правя си сметка, че е прав. Във всеки случай едва ли има значение по какъв начин ще изгинем, така че по-добре да ни убият, докато си се возим на танка.

— Гъмп, ти какво ще кажеш? — питва ме сержант Кранц.

— Пет пари не давам — отвърщам, и това си е чистата истина.

— В такъв случай напред към Багдад! Поне ще разгледаме забележителностите му.

Така и направихме.

---

[1] Букв. „говняна глава“ (нем.). — Б.пр. ↑

12.

Ще ви откряна нещо: появяването ни в Багдад бе равностойно на появяването на един куп незаконородени копелета на семейно тържество.

Като ни видяха, хората търтиха да бягат, крещяха и пищяха, и някои почнаха да ни замерват с камъни. Изминахме по няколко улици в търсене на бензинова станция, обаче в един момент Дан вика, че най-добре да спрем и да измислим как да се замаскираме, иначе здравата ще загазим. Излизаме от танка и се разгледахме наоколо. Машината ни е толкова запрашена, че не можеш да разбереш точно какво представлява, но малко се вижда само американският флаг, нарисуван встрани. Сержантът Кранц мъдро забелязва, че за съжаление сега нямаме кал по веригите, та да покрием пустия му флаг. Дан моментално вика, че идеята е разкрасна и ме прати до една канавка на улицата за вода, та да си направим собствена кал. Излиза обаче, че това не е канавка, а отходен канал, което прави задачата ми съвсем не толкова приятна.

Като се върнах с кофата, двамата си запушват носовете и махат с ръце във въздуха, ама все пак забъркахме малко земя с лайняната вода и я наплескахме върху американското знаме, а пък Дан забелязва, че ако ни изловят, може би ще ни помислят за шпиони и ще ни застрелят. После се качихме на танка и сержантът даде на Сю кофата, дето пак я напълних с лайняна вода, за в случай че калта се изтрие и трябва да повторим процедурата.

И ето че тръгваме пак. Покарахме из улиците още неизвестно време и маскировката ни май действа. Като минаваме, хората ни поглеждат, ама общо взето, не ни обръщат внимание. Най-накрая открихме бензинова станция, обаче изглежда, че няма никой въщи. Дан ме изкомандва мен и сержанта Кранц да проверим дали имат дизелов бензин. Излизаме ние и още не сме направили три крачки, почва страшна тупурдия. Непредвидено по улицата заръмжават джипове и бронетранспортьори, които идват от всичките насоки и

рязко бият спирачки точно срещу нас. Ние със сержанта Кранц залегнахме зад една боклукчийска кофа и заочаквахме какво ще стане.

След малко от една бронирана кола излиза човек с рунтави мустаци, зелена маскарадна униформа и червена баретка. Всички му се запокланяха до земята.

— Мамка му и късмет! — нашепва Кранц. — Това е самият Саддам Хюсеин!

Загледах се по-подробно — и вярно, че човекът е като на всички снимки, дето съм ги виждал.

Поначали той май не отбелязва нищо и се запъти да влезе в някаква сграда, обаче после изневиделица се преобръща кръгом и се опулва към нашия танк. Всичките арапи около него взеха да размахват автоматичните си оръжия и окръжават танка. Един от тях се покатери отгоре и почука по лука. Сигурно Сю и Дан си помислиха, че сме ние, щото му отвориха и какво да видят — две дузини дула, насочени към тях.

После арапите ги измъкнаха от танка и ги накараха да застанат до една стена с ръцете нагоре. Тъй като Дан си е свалил изкуствените крака, той, разбира се, трябва да седне.

Саддам Хюсеин се изтъпанчи пред тях с ръце на кръста, захили се и подвикна на охранителите си:

— Виждате ли? Казах ви, че не бива да се страхувате от американските войници. Ето какъв е екипажът на един от най-добрите им танкове! Единият от тях е сакат, а другият е толкова грозен, че прилича на маймуна!

При тия му думи лицето на Сю се изкриви от мъка.

А Саддам се обръща към моите хора:

— Танкът ви е без опознавателни знаци, следователно сте шпиони. Хей, момчета — вика той на неговите си арапи, — дайте им по една цигара и да кажат последното си желание.

Положението почва да ми се струва трагично и ние със сержанта Кранц хабер си нямаме какво да правим нататък. Безмисловно е да се опипваме да нападнем охранителите, щото са толкова много, че тутакси ще ни застрелят. Ама не можем да се вмъкнем обратно в танка по причина, че те охраняват и него. Нито пък можем да побегнем, понеже ще се покажем страхливци, освен това къде ли може да избягаме?

В този момент Дан пуши последната си цигара, а Сю взе да къса неговата цигара и да я яде. Сигурно си мисли, че това е последният му обяд. Обаче Саддам нечакано прави кръгом, отива до нашия танк и влиза вътре. Минават минути, след които той си подава главата през лука и крещи на хората си да му доведат Дан и Сю. Докато се усетим какво става, тримата се шмугват в танка.

Излезе, че Саддам никога досега не е припарвал до моден танк и се чуди и се мае как работят тия чудеса вътре, затуй е решил временно да помилва Сю и Дан, поне докато му светнат как да го кара.

Слязоха те вътре и никакви ги няма. После изведнъж моторът на танка проработва, куличката почна да се върти, а дулото на голямото оръдие да се снишава, докато се насочва право в лицата на охранителите, които се сдобиват с особени изображения и почват да си говорят сами. В този момент гласът на Саддам прозвучава по танковите високоговорители и изповядва на стражите да хвърлят оръжията си и да вдигнат ръце. Те се покоряват и веднага след това старият Сю изскача до половината от лука и ни махва със сержанта да се качваме. Щом се озовахме на сигурно място, маймунът грабва кофата и лисва всичките лайна във физиономииите на охраната, след което потегляме с най-голяма скорост, вдигайки облак прах. Сред пушилката виждаме как охранителите драйфат, размахват ръце или си стискат носовете.

Дан шофира танка с една ръка, а с другата държи пистолет, натиснат до главата на Саддам Хюсеин. После ми дава пистолета и ми вика:

— Форест, дръж това и дръж на мушка тоя мръсник. Застреляй го, ако реши да хитрее.

Горкият Саддам Хюсеин, много е нещастлив, ругае, плаче и вика неговия Аллах.

— Трябва непременно да заредим с гориво, иначе целият план ще пропадне! — тръшка се Дан.

— Какъв план? — интересувам се.

— Да предадем това копеле на генерал Шайскопф, та да го опандизи или, още по-добре, да го изправи до стената, както направи той с нас.

Саддам Хюсеин си сграпчва двете си ръце и се опипва да падне по колене на пода, и бърбори молитви, моли ни за милост и други

такива.

— Накарай го да млъкне — нарежда ми Дан. — Пречи ми да мисля. Освен това мръсното копеле е адски стиснато. Помолих за последния ми обяд да ми донесат малко пържени стриди, а тоя черньо ми вика, че нямат. Да си чувал за човек, който да управлява цяла страна и да не може да си набави малко стриди, когато поиска? — После неидейно удря спирачки. — Ето я проклетата бензиностанция!

Като даде на заден ход към една от колонките, отвътре изскочи някакъв арап да провери какво става, а сержант Кранц наднича от лука и му прави знак да напълни танка. Човекът бурно си разклаща главата, бърбори нещо и се опипва да ни изгони, ама аз гепвам Саддам Хюсеин и подавам главата му през лука, с пистолета, насочен към нея.

Арапинът зяпва и по лицето му се написва смаяно изображение. Сега държавният глава хем се хили, хем моли за милост, и този път арапинът бърза да ни зареди, щом сержант Кранц втори път му означава да изпълни резервоара.

По едно време лейтенантът Дан вика, че трябва да измислим по-добра маска за танка, щото се налага на връщане да минем през цялата арапска армия, тръгнала насам. Предложи да си намерим иракско знаме и да го вържем на антената, което си е фасулска работа по причина, че из Багдад висят най-малко няколко милиона национални флагове.

Така и направихме. Всички ние — аз, лейтенант Дан, Сю, сержант Кранц и Саддам Хюсеин, скътани в танка, потеглихме обратно към дома, така да се каже.

Хубавото на пустинята е това, че е плоска. Но също е гореща и когато в танка са наблъскани цели пет души, жегата е нетърпима, което пък ни кара да мрънкаме. Обаче съвсем скоро имаме истински повод за оплакване, а именно, че целокупната арапска армия цъфна на хоризонта, устремила се към нас.

— Какво ще правим сега? — питва сержант Кранц.

— Ще симулираме.

— Ама как? — поинтересувах се.

— Само гледай и се възхищавай — отговаря лейтенант Дан.

После насочи танка право към шибаната арапска армия, докато се шубелисах, че иска да се блъсне в нея и да ни убие. Ама не това е планът му. Точно когато вече ще се сблъскаме с враждебните танкове, лейтенантът удря спирачки и обръща нашата машина, като че ли да се съедини с арапите на Хюсеин. Тия типове са така шубелисани от онова, дето им е направил генерал Шайскопф, че хич не ни обръщат внимание. Щом се равнихме с тях, Дан снижи скоростта, така че те ни отминават и най-после сме сами сред пустинята. После той насочи пръст към Саддам и вика:

— А сега е време да закараме този кувейтски окупатор в щаба.

Оттук нататък пътувахме безпроблемно, поне докато се доближихме до нашите линии. Тогава Дан рече, че е време „да се разбулим“. Спря танка и нареди на мене и на сержанта Кранц да излезем навън, да махнем иракското знаме и да изчегъртаме калта от нашето, нарисувано отстрани на танка. Така и направихме. И да ви кажа, след като бях изчегъртал тонове кал, сега за първи път усещах, че съм постигнал нещо. Оказа се, че е и за последен.

И така, благодарение на американското знаме, блеснало отстрани на танка ни, безаварийно преминахме нашата линия. По пътя срещяхме огромни черни облаци от дим откъм местата, където Саддам беше изповядал на хората си да гръмнат всички петролови кладенци на Кувейт. Може да съм тъп, ама си помислих, че гроздето му се е видяло кисело.

Като се отзовахме на безопасност, попитахме един военен полицаи как да стигнем до щаба на генерал Шайскопф. Намерихме го едва след петчасово изобикаляне в кръг, при което сержантът Кранц отбеляза, че полицаите хич не ги бива по даване на пътни указания, за сметка на което са факири, когато им се налага да арестуват някого, на което Дан отвърна, че аз, Гъмпи, съм бил живото доказателство за това.

Със сержанта Кранц влизаме в гладната квартира на генерала, та да го зарадваме с подаръка, който сме му докарали с танка. Обаче той дава голяма преференция за бойните действия през деня, наоколо бръмчат камери и лъскат фотосветкавици. Генералът показва на рапортерите видеоматериал, на който един изстребител се гмурка към един мост и пуска бомба, за да го взриви. Точно пред мястото, дето

избухва бомбата, се вижда как един танк минава по моста и на косъм се отзовава на другия бряг преди всичко под него да се стовари в пропастта.

— Както виждате — генералът посочва танка с линията си, — този човек, който наблюдава огледалото за обратно виждане, е най-големият щастливец в цялата шибана арабска армия!

При тези му излияния всички налични хора избухнаха в смях, с изключение на мен и сержанта, които сме ужасени, щото на филма показват *нас*, когато минаваме по моста.

Ама не го поверихме на никой, с цел да не провалиме преференцията на генерала, поради което го почакахме да свърши, после сержант Кранц го доближи и му зашепна в ухото. Генерал Шайскопф, който е един едър симпатяга, доби озадачено изображение, сержантът пак му прошепна нещо, при което генералът се опули, стисна Кранц за ръката и го изведе навънка, а пък аз ги последвах.

Като стигнахме до танка, гладнокомандващият се покатери горе и провря глава през лука. След минута я измъкна, извика „Мили боже!“ и скочи на земята.

Своевременно с помощта на ръцете си Дан се изтласка през лука и седна върху предницата на танка, Сю също се показа. Докато ние сме били в гладната квартира, двамата овързали Саддам като салам и да не им дрънка на главите, запушили устата му с парцал.

Генералът ни се озъби:

— Не знам какво се е случило, момчета, но сте направили страхотен гаф.

— А? — питва сержант Кранц, за миг забравяйки благовъзпитанието.

— Нима не разбирате, че нямам заповед за залавянето на Саддам Хюсеин?

— Какво искате да кажете, сър? — обажда се лейтенант Дан. — Та това е най-големият ни враг. Той е причината за сегашната война, нали?

— Хмм... да. Но аз получавам заповедите си директно от президента на Съединените щати Джордж Хърбърт Уокър Буш.

— Ама, сър... — понечва да каже нещо сержант Кранц.

— Изрично ми бе заповядано — продължава генералът и се озвърта да провери дали не ни съблюдават, — да не пленявам тоя гъз,

дето ми го водите. Знаете ли какво сте направили? Знаете ли, че заради вас президентът ще ми разкатае фамилията?

Дан се намеси:

— Съжаляваме, господин генерал. Не сме знаели. Обаче вече сме го хванали. Въпросът ми е какво ще го направим?

— Ще го върнете! — отсича генералът.

— ДА ГО ВЪРНЕМ! — провикваме се хорowo и четиримата.

Генерал Шайскопф започва да ни шътка и ни прави знаци с ръце да не викаме толкова силно.

— Но, сър — осмелява се сержантът, — разберете, че за малко щяхме да загубим животите си, за да го доведем тук. Никак не е лесно да си единственият американски танк в Багдад в разгара на войната.

— Да — допълва Дан. — И което е още по-лошо, в момента цялата иракска армия е в Багдад и само чака да се върнем.

— Няма как, момчета — вика гладнокомандващият. — Разбирам как се чувствате, но заповедите трябва да се изпълняват, тъй че ви заповядам да го откарате обратно в Багдад.

Реших и аз да кажа нещо.

— Сър, не е ли по-добре да го изоставим в пустинята и той сам да си се прибере у дома?

— Повярвайте, че и на мен ми се иска същото, но ще бъде нечовешко — благочестиво изявява генерал Шайскопф. — Но съм готов на компромис — разрешавам ви да го оставите на пет-шест километра от Багдад, тъй че да му е в полезрението.

— ПЕТ-ШЕСТ КИЛОМЕТРА! — с ужас се провикнахме ние. Обаче както каза човекът, заповедите са затова, че да се изпълняват.

Напълнихме резервоара с дизелов бензин, а коремите си — с храна, после яхнахме танка и потеглихме обратно. По това време вече спадаше нощ, ама си викахме, че поне няма да е толкова жежко. Сержант Кранц донесе на Саддам Хюсеин голяма чиния с тлъсти свински пържоли, обаче оня му отказа, тъй че гладен или не, потеглихме.

Пустинята представляше страхотна гледка — беше осветлена като стадион от горящите огньове. Напредвахме с прилична скорост, като се има изпредвид, че се налагаше да избикаляме всички неща, зарязани

от проклетите иракци. Изглежда, че като окупирали Кувейт, окупирали и някои от вещите на местните хора — например техните мебелировки и техните мерцедеси и други подобни — обаче като си плюли на петите да бягат, не си направили труда да ги вземат.

Обратното пътуване до Багдад всъщност беше доста скучно и за разнообразие измъкнах парцала от устата на Саддам да проверя какво е мнението му по въпроса. Когато го навестих, че го връщаме у дома, той пак взе да циври, да крещи и да чете молитви, щото сигурно си изобразява, че го лъжа и ще го очистим. Най-изкрая го накарахме да миряса и той почна да ни вярва, макар да не му е ясно защо го правим. Лейтенант Дан му каза, че било „жест на добра неволя“.

Да не остана по-назад, осведомих Саддам, че съм другарче на аятолах Хомейни и навремето съм имал делови сношения с него.

А пък Саддам избухва:

— Тоя дърт пръдльо ми е причинил куп неприятности. Дано вечно да се пече в ада и да го хранят само с карантии и свинска пача!

— Прави ми впечатление, че в теб е добре изразено християнското милосърдие — обажда се лейтенант Дан, на които му думи Саддам не благоволи да отговори.

Прекалено скоро отбелязахме багдадските светлини в далечината. Дан забави скоростта, че да не вдига танкът толкова джангър, после вика:

— Според мен оттук до града са около осем километра.

— Друг път! — озъбва му се Саддам. — Сигурно са повече от десет.

— Такъв ти е късметът, простако. Имаме си и друга работа, тъй че те стоварваме тук и туйто.

Като чухме това, ние със сержант Кранц изритахме Саддам от танка, после сержантът го изнуди да свали всичките си дрехи освен ботушите и баретката и го обърна по посока Багдад. Изрита го по задника и му вика:

— Марш оттук, дегенератско лайно такова!

Когато за последен път видяхме иракския гладнокомандващ, той препускаше през пустинята, опипвайки да си прикрие срамотите отпред и отзад.

И ето че се возим обратно към Кувейт и горе-долу всичко върви без засечки. Малкият Форест ми липсва, но поне съм пак заедно с

лейтенант Дан и със Сю, освен това си правя аритметика, че почти съм си отбил номера в армията и скоро ще ме уволняват.

Във вътрешността на танка е тъмно като в негърски задник, не се чува друго освен шума на двигателя, червените светлилки на таблото светят като очи.

— Е, Форест, мисля, че това е последната ни война — вика ми Дан.

— Дано.

— Войната е голямо зло — продължава той, — но когато избухне, ние сме хората, които остават да се бият. Ние сме професионални бойци. В мирно време ставаме само да прием лайна, но после бързат да ни изпеят: „Томи, грабвай пушката, щом гръмнат барабаните“... Наричат ни „спасители на Отечеството“ и още какви ли не тъпотии.

— Може вие със сержанта да сте професионални войни, ама ние със Сю сме миролюбиви хора — викам му.

— Да, но когато бозата започне, ти винаги си на първа линия. И не мисли, че не се възхищавам от това.

— Много ще се радвам, когато се приберем у дома.

— Тъъ... ооо — казва Дан.

— Какво?

— Казах „тъъ-ооо“. — Той се визира в екрана на команденото табло.

— Какво става? — тревожно пита сержант Кранц.

— Хванаха ни в радара.

— Какво?! Кой?

— Мисля, че е самолет. Сигурно е от нашите.

— От нашите?

— Ами от кои? Нали унищожихме цялата военновъздушна флота на Ирак.

— Ама защо? — питвам.

Дан пак измучава нещо нечленесторазделно.

— Какво?

— Изстреляха ракета!

— По нас?

— По кого другиго? — вика Дан и се мъчи да обърне танка, обаче в тоя момент избухва силна експлозия и буквално взривява

машината. Ние се разхвърчаваме по всички посоки, а кабината се пълни с дим и огън.

— Бягайте навън! — крещи Дан и аз се измъкнах през лука и посегнах да извадя сержанта, който е след мене. Той излиза и искам да помогна на Сю, но маймунът лежи в дъното на кабината, ранен и притиснат от нещо. Затуй се наведнах да сграпча Дан, обаче лейтенантът не може да достигне ръката ми. За секунда се вгледахме в очите си и Дан промълви:

— По дяволите, Форест, за малко да успеем...

— Хайде, Дан! — извиках като ненормален. Пламъците вече са загърнали цялата кабина и димът става все по-гъст. Все се пресягам надолу да хвана ръката на Дан, обаче напразно. Той се поусмихна и вдигна поглед към мене.

— Е, Форест, страхотна война беше, нали?

— Бързо, Дан, хвани се за ръката ми! — изкрещях истерично.

Лейтенантът отвърща само „До скоро, приятел“, след което резервоарът избухва.

Изхвърчах във въздуха бая поопърлен, обаче иначе ми нямаше нищо. Не можех да повярвам, че това се е случило. Изправих се и застанах неподвижен, докато танкът гореше пред очите ми. Искях да се върна и да опипам да спася приятелите си, обаче знаех, че няма смисъл.

Със сержанта почакахме малко, докато танкът догоря съвсем, после той ми вика:

— Да вървим, Гъмп. Очаква ни дълъг поход до дома.

По целия обратен път през пустинната нощ се чувствах толкова ужасно, че даже не можех да заплача. Имах двама приятели, каквито рядко се срещат, а сега вече ги няма и тях. Самотата ми е толкова печална, че е трудна за вярване.

Устроиха скромна погребална церемония за лейтенант Дан и за Сю във въздухната база, където са нашите изстребители. Все си мислех, че някой от тия пилоти е виновен за случилото се, ама че сигурно и на него не му е много хубаво. Все пак няхаме работа в оная ми ти пустиня, обаче никой не знаеше, че са ни пратили да върнем Саддам в Багдад.

На полигона бяха сложили два ковчега, покрити със знамена, и те като че ли проблясваха в утринната мараня. Само че вътре нямаше нищо. С онова, дето бе останало от Дан и Сю, не можеше да се изпълни и консервирана кутия.

Сред малката група бяхме заедно със сержант Кранц и по едно време той се обърна към мене:

— Знаеш ли, Гъмп, тези двамата бяха добри войници. Дори маймунът не се страхуваше от нищо.

— Може да е бил прекалено тъп и да не е загревал какво става — промърморих.

— Може би. Като тебе, а?

— Нещо такова.

— Да знаеш, че ще ми липсват. Забавлявахме се чудесно.

— Тъхъ — викам му.

Един свещеник каза къса молитва, оркестърът засвири сигнала за вечерна проверка, а строената рота изстреля салют. После всичко свърши.

След церемонията генерал Шайскопф ме доближи и ме прегръща през рамо. Сигурно е отбелязал, че в очите ми почват да избиват сълзи.

— Съжалявам за случилото се, редник Гъмп — вика ми.

— Всички съжаляват — отговарям.

— Разбирам, че двамата загинали са били твои приятели. Не можахме да открием имената им в нашите списъци.

— Бяха доброволци.

— Все пак може би ще искаш да вземеш това. — Един от идъотантите му се доближава с две кутийки като от консерви с лепнати на капациите пластмасови американски флагчета.

— Хората от нашата погребална служба сметнаха, че е редно ти да ги получиш — обяснява генералът.

Взех кутиите и му благодарих, без да знам за какво, после отидох да си търся снаряжението. Като се върнах, писарят на ротата ме търси под дърво и камък.

— Къде беше, Гъмп? Имам важни новини за тебе.

— Какво да ти обяснявам... дълга история.

— Хей, познай каква е новината. Вече не си в армията.

— Така ли?

— Абсолютно сигурно. Някой се досетил, че имаш досие в полицията. По дяволите, дори не би трябвало да те допускат в тази армия!

— И какво трябва да направя?

— Да си събираш партакешите и дим да те няма — вика той.

Така и направих. Осведомиха ме, че още тази нощ трябва да се кача на самолета за Щатите. Даже нямах време да си променя дрехите. Сложих в раницата си кутийките с праховете на Дан и Сю и си сложих парафа за последен път върху армейски документ. Като взех самолета, видях, че е само до половината пълен. Сгуших се на по-задна седалка, като огледах да съм сам поради дрехите ми — към тях бе прилепнала вонята на смъртта и се усещах неудобно от миризмата. Летяхме високо над пустинята, луната беше пълна, а облаците по хоризонта — истински сребърни. Вътре в самолета беше тъмно и взех да се чувствам адски сам и разрушен, когато непредвидено погледнах към седалката отвъд пътеката и там седи Джени и ме съблюдава. Лицето ѝ е тъжно и тоя път не ми казва нищо, само седи и се взира в мене и се усмихва.

Не можах да ѝ устоя и посегнах с ръка към нея, ама тя ми направи знак да не се доближавам. Обаче остана на оная седалка през цялото пътуване, сигурно за да ми прави компания.

13.

Беше заоблачен сив ден, когато се върнах в Мобайл. Отивам аз в къщата на госпожа Къран, а тя седи в клатещия се стол и плете покривчица или нещо такова. И се зарадва най-после да ме види. Вика ми:

— Добре че си дойде. Не знам колко още бих могла да издържа сама. Животът ми е много тежък.

— Да, сигурно.

— Форест — извърща се тя към мене, — както вече ти писах, налага се да продам къщата, за да постъпя в старческият приют „Сестричките на бедните“. След това те ще се грижат за мене до края на живота ми, тъй че парите от къщата не ще ми бъдат необходими и ще ти ги дам, за да ти помогна за отглеждането на малкия Форест.

— О, не, госпожо Къран — възразих ѝ, — това са ваши пари. Не мога да ги възприема.

— Трябва да ги вземеш, Форест. Знаеш, че „Сестричките“ няма да ме вземат, ако не съм напълно разорена. А малкият Форест е единственият ми внук и единството „семейство“, което ми е останало. Освен това ще ти е необходим всеки долар — та ти дори нямаш работа!

— Да, тук сте права.

По това време входящата врата се отвори и в стаята врхлетя едър младеж и извика:

— Бабо, прибрах се.

Поначало изобщо не го разпознах. За последен път го бях виждал преди близо три години. Сега беше пораснал почти мъж, хубав и висок. Само ме притесни обичата на ухото му и взех да се пипам дали не носи и дамски бикини под панталоните.

— Върна се значи, а? — вика той.

— Така изглежда.

— Колко ще останеш този път?

— Ами... смятам да бъда завинаги.

— И какво ще правиш?

— Това още не съм го решил.

— Така си и мислех — казва той и се прибира в стаята си.

Няма нищо по-хубаво от радушното посрещане, нали?

На другата сутрин почвам да си търся работа. За съжаление не съм много учен, тъй че изборът ми е разграничен. Например мога да копая ями или нещо подобно. Ама даже и това е трудно. Изглежда, че в момента тая професия не е на мода, пък и един от шефовете ми изясни, че съм прекалено стар за такава работа. Вика ми:

— Необходими са ни перспективни млади хора, които искат да направят кариера в този занаят, не някакъв дърт пръдльо, дето иска да изкара някой и друг долар за бутилка евтино вино.

След три-четири дни станах доста обезвреден, а след три-четири седмици положението стана направо унизяващо. Накрая взех да ментосвам госпожа Къран и малкия Форест. Рекох им, че съм си открил работа, ама истината беше, че почнах да плащам сметките от военната си пенсия и по цели дни киснех по сладкарниците, наливах се с кокакола и се тъпчех с бонбонки — поне така правех през дните, когато не трамбовах улиците в търсене на работа.

Един ден ми хрумна на ума да отида в Ла Батр и да порверя има ли нещичко подходящо за мене. Все пак нали едно време бях най-големият фабрикант в този град.

Онова, дето заварих там, беше потискащо. Фабриката за шкариди беше в опечалено състояние — сградите и кейовете отнемарени и рухващи, порзорците — изпотрошени, а паркингът израснал в плевели. Беше ясно като бял ден, че този откъс от живота ми е приключил.

Отидох на пристанището и вярно, че там стоят завързани няколко шкаридени корабчета, но никой не ги наема.

— Свършено е с този бизнес, Гъмп — жалва се един от капитаните. — Още преди години изловиха всички скариди. Сега трябва да имаш голям кораб, че да стигнеш чак до Мексико, ако искаш да спечелиш нещо.

Тъкмо се канех да се изкача на обратния автобус за Мобайл, когато неочаквано ми хрумна на акъла да посветя горкичкия татко на

Буба. Не го бях виждал цели десет години. Отидох докъдето живееше и, разбира се, старата къща си е все там, а бащата на Буба седи на верандата и пие чай с лед.

— Проклет да съм! — извиква той, като ме огледа. — Чух, че си в затвора.

— Възможно е. Зависи кога си го чул — викам му, след което го попитах как му върви шкариденият бизнес. И неговата картина беше мрачна като на всички други.

— Никой не ги лови и никой не ги развъжда. Прекалено малко останаха за улов и е прекалено студено, за да се отглеждат. Когато твоята фабрика работеше, нашият край беше в разцвет. Оттогава настанаха трудни времена.

— Съжалявам, че е станало така — отвърнах, а таткото на Буба ми наля чай, после ме пита:

— Успя ли да заловиш хората, които те обраха?

— Кои хора?

— Онзи лейтенант Дан и стария господин Трибъл... и оная маймуна, как ѝ беше името?

— Сю.

— Да. Те бяха виновни за всичко.

— Мисля, че Дан и Сю не са. Освен това сега това май няма значение, щото са мъртви.

— Нима? Какво се случи?

— Дълга история — отговорих, а таткото на Буба не ме изпитва повече, за което му бях благодарен.

— И какво смяташ да правиш сега? — пита ме най-накрая.

— Де да знам. Ама все пак трябва да се захвана с нещо.

— Защо не опиташ със стридите?

— Стриди?

— Да. Ловенето им не е доходно колкото това на скаридите, но все още се намират. Проблемът е в това, че напоследък хората се страхуват да ги ядат сурови — водите са прекалено замърсени и така нататък. Човек спокойно може да се натрови.

— Възможно ли е да си изкарваш прехраната с лов на стриди?

— И да, и не. Зависи от много неща. Ако замърсяването се увеличи, властите моментално забраняват улова им. Да не забравяме бурите, ураганите и, разбира се, конкурентите.

— Конкуренти? Какво е това?

— Всички други хора, занимаващи се с ловене на стриди — изяснява ми той. — Не приемат радушно новодошлите, които искат да им вземат хляба. Освен това с тях шега не бива, както навярно си спомняш.

— Да, май че бяха доста грубички — викам му.

Таткото на Буба има право — тези стридаджии не са лесни хора, поне не бяха едно време. После го попипах:

— Все пак как да почна?

— Фасулска работа. Взимаш малка лодка и щипци за стриди и си готов. Дори не е необходимо да купуваш извънбордов мотор — просто грабваш веслата и гребеш, както правеха в младостта ми.

— И това е всичко?

— Общо взето, да. Мога да ти покажа къде има повече стриди, но преди това ти е необходимо разрешително. Това май е най-скъпата принадлежност за този занаят.

— Знаеш ли откъде мога да си купя лодка?

— Всъщност имам една — завързана е зад къщата. Трябва само да си намериш гребла. Моите се счупиха преди десет-петнайсет години.

Така и направих.

Право да ви кажа, струва ми се много иронично да съм в стридения бизнес, след като старият лейтенант Дан все бълнуваше за сурови миди. Господи, колко съжалявам, че сега не е тук. Щеше да бъде на седмото небе.

Почнах рано на следващата сутрин. Предишния ден похарчих остатъка от военната си пенсия, за да се сдобия с весла и със стридено разрешително. Купих си и гащен комбенизон и няколко кошници за събиране на стридите. Слънцето тъкмо се появяваше над пролива Мисисипи, когато натиснах греблата по посока на мястото, където бащата на Буба ми каза, че се въдели най-много от тия животинки. Каза ми още да гребя докъдето шамандура 6 се изравнява с водната кула на брега и южния край на остров Пти Боа. Там били най-повечето стриди.

Около час се лутах, докато разкрия шамандура 6, но след това за нула време — до обяд, бях заловил четири големи кошници стриди, колкото се събираха в лодката ми, поради което загребах обратно към брега.

В Ла Батр има фабрика за изработка на стриди и занесох моите там, и там ги преброиха и ми ги платиха. Дадоха ми всичко на всичко четирийсет и два долара и шестнайсет цента, което ми се видя доста мизерно за над 400 стриди, дето ги продават в ресторантите по един долар парчето. Ама за съжаление не бях в положение да споря.

Вървя си аз по улицата да хвана автобуса за Мобайл, четирийсетте и два долара и шестнайсетте цента още парят в джоба ми, и изведнъж иззад ъгъла подскочиха шестима души и ми запречиха пътя по тротоара.

— Май си отскоро по нашите места? — питва ме един дебелак.

— Горедолу. Защо?

— Защото ловиш нашите стриди — обажда се друг.

— Откога пък са станали *ваши*? Мислех, че щом са в езерото, значи са на всички.

— Брей колко си умен! Да, прав си — те са на всекиго, стига да е роден тук. Мразим пришълците, които се опитват да ни отнемат хляба.

— Казвам се Форест Гъмп и едно време имах компания за шкариди „Гъмп“, значи съм нещо като изместен жител.

— О, така ли? Аз пък се казвам Милър, Смити Милър. Много добре си я спомням твоята компания. Измъкна от морето всичките ни скариди и остави всички ни безработни.

— Вижте, господин Милър, не искам неприятности. Трябва да изхранвам семейството си, затуй искам да си наловя малко стриди и да си отида по живо, по здраво.

— Слушай ме внимателно, Гъмп. Ще те държим под око. Говори се, че дружиш с оня дърт мошеник, дето сина му го убиха във Виетнам.

— Той се казваше Буба и ми беше приятел.

— Нима? Един съвет от мен, Гъмп — не се занимавай с такива хора. Ако искаш да поостанеш в този град, първо трябва да научиш правилата.

— Кой ги е измислил тез правила?

— Ние.

Казвам ви право, така си беше. Смити не ми забрани директно да ловя стриди, обаче имах чувството, че ме очакват неприятности. Все пак като се върнах вкъщи, известих госпожа Къран и малкия Форест, че съм си намерил истинска работа, и те изглеждаха доволни. Мисля си, че даже мога да изкарам достатъчно, че да не се наложи госпожа Къран да си продава къщата и да отива в беден приют. Вярно, че парите не са много, обаче все пак е някакво начало.

Стриденият бизнес се отказа моето спасение поне засега. Всяка сутрин отивам с автобуса до Ла Батр и налавям достатъчно стриди, че да имам пари за един ден, ама какво ще стане, ако забранят лова заради омърсяването и когато дойде зима? Много съм пристеснен.

На втория ден отидох на кея, където ми е лодката, обаче нея я няма. Не щеш ли, погледнах във водата, а лодката ми седи на дъното. Докато я измъкна, мина цял час, после видях, че някой е пробил дупка в дъното. Цели три часа си играх да я запушвам и тоя ден излових стриди само за дваисет долара. Мисля си, че това е нещо като предубеждение от Смити и приятелчетата му, но нямам доказателство.

Другия път са зачезнали веслата ми и трябваше да купувам нови. След няколко дни счупили кошниците ми, обаче въпреки това се опипвам да се справя с всички проблеми.

Не с всички, щото най-големите си ги имам с малкия Форест, който се занимава с типични за тийнейджърите неща, например непрекъснато да се забърква в някоя каша. Първо, една вечер се прибра пиян. Разбрах го щото на два пъти падна, докато се опипваше да се изкачи по стълбите. Ама на другата сутрин не му казах нито дума — истината е там, че не съм сигурен какво ще последва, и още, дали ме смята за негов баща или напротив. Попипах госпожа Къран, а тя разклати глава и вика, че също не е сигурна. Вика още, че Форесчо не е лошо момче, обаче е много непослушен.

После го залових да пуши цигари в тоалетната. Този път реагирах и му съобщих колко неблагоприятен е този навик. Той слуша, слуша намусено и като си свърших лекцията, не обеща да престане, а измарширува навън.

Ами проблемът с комара? Тъй като имаше брилянтен мозък, малкият Форест можеше да победи когото си иска на карти и на други

игри и редовно го практикуваше. По този случай получихме строга бележка от директора на училището, че с комарджийските си уклонности Форесчо обира всички деца в училището.

Накрая една вечер изобщо не се прибра у дома. Госпожа Къран стоя будна до среднощ, ама накрая все пак си легна. Аз обаче стоях чак до призори, когато той се опипа да се вмъкне през порзореца на спалнята. Реших, че е дошло време да го сложа на мястото му и да си поговорим на сериозно.

— Слушай — викам му, — трябва да престанеш с тия щуротии. Знам, че си млад и ти се живее, ама взе да прекаляваш!

— Нима? И в какво, ако не е тайна?

— Например в това, че ми се прибираш посред нощ и пафкаш цигари в клозета.

— Кво ти пука? Шпионирал си ме, а?

— Не съм, просто забелязвам.

— Не ми излизай с този номер. „Забелязвам“ е друга дума за „шпионирам“.

— Слушай — викам му, — не е там въпросът, а за моите отговорности. Предполага се, че трябва да се загрижа за тебе.

— Не се притеснявай, сам мога да се грижа за себе си.

— Очевидно. Сигурно заради това си скътал шест бири в клозетното казанче, а?

— Значи все пак си ме шпионирал!

— Не съм. Водата в клозета не щеше да спре и като отидох да порверя, видях, че една кутия бира се е изтърколила на дупката. Как да не го забележа?

— Можеше да си траеш.

— Бре, да му се не види! Ако не можеш да пазиш поведение, мое задължение е да те усмирявам и точно това ще направя.

— Ти ли, дете даже не можеш да говориш като хората, нито да си намериш прилична работа? Откъде ти хрумна, че имаш някаква власт над мен? Кой си ти, че да ми заповядваш какво да правя? Сигурно заради евтините боклуци, които ми изпращаше от всички краища на света? Някакъв фалшив тотемен стълб от Аляска! Или оная смотана хорна, дете, ако я надуя, ще приличам на пълен глупак? А върхът беше прекрасният античен кинжал от Саудитска Арабия — когато го получих, стъкълцата, за които ми пишеше, че били скъпоценни

камъни, бяха изпопадали. Освен това с него не можеш да мажеш и масло, камо ли да нарежеш нещо! Да знаеш, че ги изхвърлих всичките! Много ми е любопитно да науча каква власт имаш над мене и онова, което правя?

Е това вече беше върхът и взех, че го научих. Награбих го, метнах го на скута си и преди да повдигна ръка, казах единственото, дето ми дойде на ума:

— От това ще ме заболи много повече, отколкото ще заболи тебе.

И яко го натупах. Не съм самоуверен, че онова, дето току-що казах, е истина, ама всеки път, когато го удрях, като че удрях мене си. Обаче не знаех какво друго да направя. Форесчо е толкова умен, че не мога да споря с него, щото много не ме бива по мисленето. Но все пак някой трябваше да упражни някаква власт в тая къща и да вкара нещата по релси.

През всичкото време малкият Форест не продума и не се развива, нито зациври, а щом свърших, се изправи, с лице, зачервено като домати, и си отиде в стаята. Не си показва носа навън цял ден, а на вечеря не говореше много, освен неща като „Ако обичаш, подай ми соса“.

Обаче през последвалите дни и седмици отбелязах значително подобрене в поведението му. И се надявам да е разбрал, че съм го отбелязал.

Много пъти, когато не съм на улов на стриди и не се занимавам с нещо друго, на ум ми идва Гретхен. Обаче съм непосилен да направя нещо по въпроса. Ами че аз живея почти като просяк, а пък тя един ден ще бъде вишиска. Често ми хрумва да ѝ пратя писмо, ама не мога да измисля какво да ѝ пиша. Шубе ме е да не оплескам нещата. Затуй съжителствах със спомените и си гледах работата.

Веднъж, като се прибра от даскалото, малкият Форест идва в кухнята, дето се опипвам да си почистя дрехите и да си измия ръцете след цял ден общуване със стридите. Порязал си бях пръста на една черупка и макар да не ме болеше кой знае колко, изтичаше бая кръв и това бе първото, дето Форесчо го отбеляза.

— Какво се е случило? — питва той.

Изясних му, а той вика:

— Искаш ли да ти сложа лейкопласт?

Отиде и го донесе, ама преди да го сложи на пръста ми, първо го подми с нещо като водородна вода, дето щипеше адски, и през цялото време ме поучава:

— Трябва да внимаваш с порязванията от стридени черупки. Знаеш ли, че може да получиш много сериозна инфекция?

— Защо?

— Защото най-подходящата среда за стридите са най-замърсените води. Нима не ти е известно?

— Тц. А ти откъде знаеш?

— Защото съм прочел доста литература по въпроса. Ако стридите можеха да говорят и ги попитах къде искат да живеят, със сигурност ще отговорят: „В помийна яма“.

— По каква причина си чел тези книги?

— Защото си помислих, че е крайно време да бъда полезен. Ти всеки ден ходиш да ловиш стриди, а единственото, което правя аз, е да ходя на училище.

— Това е твоята работа. Трябва да се образуваш, за да не те настигне моята участ.

— Смятам, че вече съм научил достатъчно. Честно казано, само си клатя краката в училището. Толкова съм напреднал в сравнение с моите съученици, че даскалите ми разрешават да си стоя в библиотеката и да чета каквото ми падне.

— Вярно ли?

— Абсолютно. Така че си мисля, че не е необходимо да ходя на училище всеки ден, а може би понякога да идвам с теб в Ла Батр и да ти помагам при ловенето на стриди.

— Ами... много ще се радвам... обаче... тъъ...

— Стига да искаш, разбира се. Може би си мислиш, че ще ти преча?

— Не, не е това, ами училището. Знам, че майка ти би искала...

— Е, нея я няма и значи няма думата. А пък аз съм сигурен, че ти трябва помощник. Знам, че събирането на стриди е трудна работа и мога да ти бъда полезен.

— О, разбира се. Само че...

— В такъв случай всичко е решено. Какво ще кажеш да започна от утре?

Не знам дали постъпих правилно, или не, но така и направихме.

На другата сутрин призори станах, спретнах закуска за двамата ни, после изникнах в стаята на Форест младши да видя дали е буден. Не беше, затуй престъпих на пръсти и го загледах как спи несъбудно в леглото на Джени. Донякъде толкова си прилича с нея, че чак ми се приплака, ама успях да се завладея, щото ни чака много работа. Наведох се да го събудя и кракът ми се закачи в нещо под леглото. Надникнах отдолу и да пукна, ако това не е главата върху тотемния стълб от Аляска. Наведох се още по-ниско и, разбира се, там са и другите подаръци — хорната и ножа, още в кутията му. Излиза, че въобще не ги е изхвърлил, ами ги крие под леглото. Може да не си играе с тях, обаче са му скъпи, и неидейно в този момент почнах да разбирам какво става в главите на децата. За секунда ми се поиска да целуна малкия Форест по бузата, ама не го направих, макар да изгарях от желание.

След закуската тръгнахме към Ла Батр. Най-сетне бях смогнал да платя първата вноска за един разбрицан камион, тъй че вече не възползвах автобуса, ама всеки ден треперя дали старата таратайка няма да се разложи по пътя натам и обратно. Кръстил я бях „Уанда“ в чест на... ами на всички Уанди, които съм познавал.

— Какво ли е станало с нея? — издиша малкият Форест.

— С коя? — питвам го.

Движехме се в мрака по стар, стеснен път, покрай порутени къщи и ниви, към океана. Зелените светлини на таблото на камиона — шевролет, модел 1954 — огряваха лицето на малкия Форест.

— С Уанда — отвръща той.

— Твоята свиня? Ами сигурно още живее в зооложката градина.

— Наистина ли мислиш така?

— Да. Защо пък да не е там?

— Не знам. Оттогава мина много време. Може би е умряла. Или пък са я продали.

— Искаш ли да проверя?

— Може би трябва да отидем заедно — вика той.

— Аха. Може.

— Виж — промълвя той след малко, — искам да ти кажа, че искрено съжалявам за случилото се със Сю и лейтенант Дан, повярвай ми.

— Благодаря.

— Бяха ти много верни приятели, нали?

— Аха.

— И все пак в името на какво загинаха?

— Де да знам. Сигурно защото изпълняваха каквото им бе наредено. Много отдавна таткото на Буба ме попипа същия въпрос. Може би са били в неподходящо време на неподходящо място.

— Чувал съм вече подобни обяснения, но все пак защо се водеше тази война?

— Изясниха ни, че е заради Саддам Хюсеин, щото приел агресия срещу народа на Кувейт.

— Вярно ли е?

— Така ни казаха.

— А ти какво мислиш?

— Много хора говореха, че е заради нафтата.

— Заради нефта — поправя ме той. — Аз също съм запознат с тези твърдения.

— Сигурно Дан и Сю са загинали по причина на нафтата — беше моят последен коментар.

Като стигнахме в Ла Батр, сложихме кошниците в лодката и аз я изгребах до леговището на стридите. Слънцето се надигаше от Мексиканския залив, а по утринното небе се лутаха розови пухести облачета. Океанът беше порзрачен и плосък като тепсия и единственият шум беше от веслата ни. Стигнахме до стридонаходищата и показах на малкия Форест как да забучи греблото в калта, за да задържи лодката на едно място, докато аз порових по дъното и след това извадих с щипките цял грозд стриди. През тази сутрин уловът беше добър и скоро Форесчо ми поиска щипките. Изглеждаше адски щастлив, все едно събира перли вместо миди, макар в някои наистина да се намираха бисери, които обаче не струваха нищо особено. Стридите, дето се въдят тук, не са бисерни.

Като напълнихме кошниците си до границите на лимита им, почнах да гребя обратно към преработващата фабрика, ама някъде по средата на пътя малкият Форест поиска да ме замести. Отместих се и той налегна веслата и след половин час му хвана цаката на гребането. А после ме питва:

— Защо не купиш мотор за лодката?

— Де да знам. Някога ми харесва да гребя. Толкова е успокоително и приятно и имам време за мислене.

— За какво мислиш?

— О, нищо особено. Нали знаеш, че хич не ме бива по тия работи.

— Моторът ще спести време и ще увеличи производителността — настоява той.

— Сигурно.

Доплувахме до кея пред завода за опакетирване на стриди и разтоварихме кошниците си. Днес цената е малко по-висока, щото според човека, дето мери мидите, властите затворили много стридонаходища заради полюциите, тъй че нашите били много по-ценни от вчера, което според мен е много хубаво. Казах му на малкия Форест да донесе сандвичите ни от камиона и да закусим на кея — нещо като крайбрежен пикник.

Тъкмо си уредих сметките с касиера, ето ти го Форесчо с нещастливо изражение на лицето.

— Познаваш ли някакъв Смити? — питва ме той.

— Тъхъ. Защо?

— Ами някой е разрязал и двете предни гуми на „Уанда“. А оня тип стоеше от другата страна на улицата и ми се хилеше гадно, а когато го попитах дали е видял кой е продупчил гумите, ми вика: „Не, обаче кажи на приятелчето ти, че Смити му изпраща много здраве“.

Като чух това, само успях да изпъшкам.

— Кой е този човек? — пита Форесчо.

— Един познат — викам.

— Знаеш ли, стори ми се, че му е много смешно задето гумите ни са спукани.

— Той и неговите приятели не ми позволяват да ловя стриди.

— Държеше остър нож. Смяташ ли, че той го е направил?

— Възможно е. Работата е там, че нямаме доказателства.

— Тогава отиди и го попитай.

— Мисля, че е по-безопасно да си нямаме работа с тия хора — промълвявам аз. — Така ще си икономисаме неприятности.

— Ей, да не би да се страхуваш?

— Не е там работата. Знаеш ли, всички те са местени жители. Бесни са, щото им ловя техните стриди.

— *Техните* ли! Мидите в океана принадлежат на всички.

— Абе, знам го това, ама те не са съгласни.

— Значи ще им позволиш да ни разиграват?

— Ще си гледам работата и няма да се занимавам с тях.

Малкият Форест се обърна кръгом, върна се при камиона и взе да се занимава с пукнатата гума. Откъм улицата го съблюдавам как ругае и си говори със себе си. Знаех как се чувства, ама сега не мога да си позволя провали, щото имам да се грижа за семейство.

14.

После един ден всичко отиде на кино. Забраниха улова.

Отиваме сутринта с малкия Форест на кея, а там на всяка крачка са поставени надписи: „ПОРАДИ СИЛНО ЗАМЪРСЯВАНЕ НА ВОДАТА ДО ВТОРО НАРЕЖДАНЕ СТРОГО СЕ ЗАБРАНЯВА ЛОВЪТ НА СТРИДИ“.

Това наистина беше голям удар, щото и без това работата ни виси на косъм, ама какво да се прави — тръгнахме си обратно. Изкарах адска нощ и на сутринта бях кисел като лимон. Седях на масата и пиех кафе и в този момент малкият Форест влезе в кухнята и ми вика, че имал идея.

— Какво си измислил?

— Начин отново да ловим стриди.

— И какъв е той?

— Както вече ти споменах, изчел съм доста литература по въпроса. Ще убедим щатските инспектори, че нашите стриди не са засегнати от замърсяването?

— Но как?

— Ще ги преместим.

— Кого ще преметнем?

— Стридите. Разбираш ли, те процъфтяват в мръсните води, но не стават за ядене, тъй като предизвикват повръщане. Но според извършените от мен проучвания стридата сама се пречиства на всеки два-сет и четири часа.

— И какво от това?

— Представи си, че ловим стридите в замърсени води, после ги пренасяме в залива, където е съвсем чисто. Необходимо е само ден-два да ги покиснем там и ще станат чисти и свежи като краставички.

— Ще можем ли да го направим?

— Да, абсолютно съм сигурен. Само трябва да привържем още една лодка към нашата, да отплуваме до някой от островите, където водата е чиста, и да накиснем стридите за около два-сет и четири часа.

Те изцяло ще се пречистят от всякакви отрови и се обзалагам, че ще бъдат по-вкусни, тъй като ще попият солта от водите на залива.

— Слушай, вижда ми се, че планът ти може да проработи — възкличавам аз.

— Разбира се. Вярно, че ще имаме малко повече работа, защото ще се наложи да разхождаме стридите напред-назад, но все пак е по-добре от нищо.

Така и направихме.

Някак успяхме да агитираме щатските инспектори, че нашите стриди не представляват уплаха за никого. Почнахме да ги преместваме с лодката от леговищата им до залива, ама скоро работата толкова се възвеличи, че се наложи да си купим шлеп. Също и цената на нашите стриди хвъркна до небето, щото бяхме единствените в града.

С изтичане на седмиците и месеците добавяхме все нови и нови шлепове, освен това се наложи да вземем повече хора да ни помагат в стриденения бизнес.

На малкия Форест пак му скимна генийска идея и всъщност тя ни направи богати.

— Слушай — вика ми един ден, след като пренесохме огромен товар стриди, — мислех си... къде най-добре се развъждат стриди?

— В лайна — отвръщам.

— Точно така. А къде в целия залив има най-много лайна?

— Сигурно покрай инстанцията за пречистване на отходните води.

— Абсолютно си прав. Значи ето какво ще направим — отиваме там и „зарибяваме“ със стриди! С хиляди, милиони стриди! Може да използваме планктон за храна на новоизлюпените стриди, да организираме работата така, че с лодки да се ловят стридите и да се прехвърлят на шлеповете ни в залива. Имам дори идея за шлеп-подводница, така че го потопяваме със замърсените миди, сетне след ден-два изпомпваме водата и ето ти голяма партида чисти, пресни стриди!

Така че направихме и това.

След година почнахме да ловим безбожно много стриди покрай пречиствателната инстанция, затуй се сдобихме със стридоразработвателна фабрика, с цяла флота кораби и шлепове, както и с отдел по маркетинг.

Сега се наричаме „Гъмп и син“ и снабдяваме с първокласни стриди всичките Съединени щати.

Всичко това така разбодри майката на Джени, че се съгласи да ни стане секретарка. Вика, че се чувствала напълно подмладена и вече и дума не обелва за бедняшкия приют. Даже си купи нов кадилак с гюрук, който почти никога не вдига, и го кара по улиците, издокарана с плажна рокля и шапка.

С течение на месеците бизнесът толкова се разрасна, че за нула време трябваше да назнача сума хора. Открих Иван Бозовски и Майк Мълиган и ги направих шефове на сметководния отдел, като си викам, че сигурно са понаучили нещичко от пребиваването си в затвора.

Старият Слим от циклопедичните ми дни назначих за началник на търговията и той възвеличи продажбите с петстотин процента! Къртис и Снейк, чиято футболна кариера беше пресъхнала, станаха шефове на охраната.

Издирих и Алфред Хоупуел, дето ме караше да правя нова кокакола, и му подарих научноследователската работа. Съпругата му, госпожа Хоупуел, била доста натясно след размириците в Атланта, обаче в момента е директорка на отдела за връзки с правителството и ще ви кажа честно, че откакто тя е на тази служба, не сме си имали ядове с инспекторите. Всеки път, щом има среща с тях в кабинета си, я чувам да удря китайския гонг и знам, че всичко е вред.

След катастрофата с „Ексон Валдес“ господин Макгивър от свинеразвъдната ферма брал много ядове, докато изобщо си намери работа, а пък аз го направих командир на шлеповата флота. Отказал е пиенето и откакто е при мене, по шлеповете ни няма и драскотина. Ама още обича да бърбори като пират и според мен това му помага да държи хората си в подчинение.

Старият полковник Норт също си имал свои трудности. Назначих го за командващ нашите секретни операции и работата му, общо взето, се състои в това да осигури стридите да бъдат пресни и неопетнени. А той все ми вика:

— Гъмп, един ден ще се кандидатирам за Сената и ще покажа на ония копелета какво означава елементарна почтеност.

— Добре, полковник — отвръщам му, — но междувременно гледай нашите стриди да не се оплескат — сещаш ли се какво намеквам?

Сетих се и за аятолаха — беше идеален за нашия отдел по морални и духовни връзки, ама той взе, че умря, затуй го заместих с безподобния Джим Бакър. Той се справя доста добре и ръси благословии наляво и надясно, ама жена му Тами Фей нещо не се спогоди с госпожа Хоупуел и с китайския й гонг, та съм се виждал в чудо с тях двете.

За улова и преработката на стридите отговаря целият персонал от развеселителния парк на безподобния Бакър: Мойсей от горящата къпина, Йона от сцената с кита, Йосиф с шарената дреха и всички войници на фараона са заангажирани с отваряне на черупките. Човекът, дето играеше Исус, и Даниил с лъва му хвърлят хайвера в нашата морска стридена ферма. Лъвът, който вече е стар и доста досаден, лежи пред вратата на кабинета ми и чат-пат надава по някой рев. Повечето му зъби са изпадали, ама за сметка на това се е вострастил към суровите стриди, така че всяко зло за добро.

Госпойца Хъджинс, която ми беше секретарка, когато бях служител на Иван Бозовски, сега е главна корабна диспечерка, а Илейн от ресторанта в Ню Йорк — постоянна наша клиентка. Многоуважаваната и многопочтена адвокатска фирма „Дюи, Скруъм и Хоу“ ни представят легално, а прокурорът Гугулианти, който вече си е намерил по-подходяща работа, понякога е наш съветник по криминалните проблеми — разбира се, ако възникнат такива.

Осигурих работа и на всичките военни футболисти от Германия. А Еди, лимозиновият ми шофьор от времето, когато бях голям нюйоркски магнит, направих началник на транспорта. Не пропуснах да предложа работа на Саддам Хюсеин и на генерал Шайскопф, ама двамата ми изпратиха учтиви писма, че сега си имали по-важна работа. Обаче Саддам допълва, че ще има предвид предложението ми и може би по-нататък ще се свърже с мен.

Накрая назначих сержант Кранц за директор на фабриката — приятно ми е да го видя пак и да слушам как ме полива с поток от ругатни.

Ама все пак най-хубавото го оставих за накрая. След като станяхме успешни бизнесмени, събрах кураж и писах на Гретхен. И не щеш ли, след седмица получавам от нея разкрасно писмо, в което ми разказва за себе си и как върви ученето в унивирситета, и пустото му писмо е на толкова правилен английски, че чак не го разбирам.

„Скъпи Форест (пише ми тя), страдам за теб всеки ден, откакто замина да воюваш, и много се боях да не ти се е случило нещо. Стигнах дотам, че проверих за теб във вашето посолство и след известно проучване ми отговориха, че си се уволнил от армията и че си жив и здрав. Това ми стигаше...”

Пише и още, че освен да учи английски, кара и бизнес курс, тъй като един ден се надявала да открие ресторант, но много искала да ме види. Желанието ѝ се изпълни. След две седмици вече седи във фабриката ни в Ла Батр и завежда отдела за международна търговия. Вечер продължително се разхождаме по брега и се държим за ръцете като едно време и едва сега почвам полека-лека да се чувствам щастлив. Вече имам цел в живота, ама не бързам да я настигна.

Бащата на Буба също си търсеше работа, тъй че го направих надзирател на преработката и ще ви кажа, че той управлява с желязна ръка отварялите на стриди.

И ето че развъждаме, ловим, превозваме, отваряме, преработваме, консервираме и експортираме стриди. И парите текат като река. Над бюрото ми виси цитат, изработен от малкия Форест лично за мен. Върху черно кадифе с букви от чисто злато е написал изречение от един стар писател на име Джонатан Суифт, казал навремето: „Храбрец е бил онзи, който за пръв път е вкусил стрида“. И това си е апсолутно вярно.

Единственият проблем е там, че Смити и другарчетата му хич не са щастливи от нашите успехи. И на тях им предложих служби, ама оня Смити вика, че хората му не работели за такива като мене, тъй че сега сме във враждебно примирие. От време на време нощем някой изрязва въжетата, с които корабите се привързани към кея, сипва захар в резервоарите ни или ни прави други левашки номера, но аз се опипвам да не им обръщам внимание. Така или иначе бизнесът ни процветява, тъй че не искам да разваля всичко, пускайки се в лични вражди.

До един момент месеците си минават сравнително кротко, обаче една вечер Форест ме питва какво ли прави старата Уанда. Викам му, че със сигурност в зооложката градина се отнасят с уважение към нея, ама той някак си е недоволен от отговора ми и предполага:

— Хайде да им пишем и да проверим дали няма да ни я изпратят. Така и направихме.

След няколко месеца идва отговор: „Националният зоопарк не връща животни, които по право му принадлежат“ — общо взето, това бе съдържанието.

— Не е честно — отбелязва малкият Форест. — Все пак ние я отгледахме от прасенце и направихме от нея свиня.

— Така си е — отвърщам. — Просто я дадохме на заем на зоопарка, докато бях при аятолаха.

Отидохме при полковник Норт, който ръководеше тайния си отдел от къщичката на мазача, и му изяснихме ситуацията.

— Мръсници такива! — изяви той, проявявайки обичайните си такт и дипломация. — Очевидно се налага да проведем секретна операция за освобождаването на Уанда.

И го направихме.

Полковник Норт прекара цели месеци в подготовка на тайнствената операция. Купи разни замаскиращи дрехи, гримове за лицата ни, въжена стълба, резачка за метал, ножове, компаси и други неща. Когато го попипах какъв му е планът, той отвърща, че ще го намислим като отидем там.

Ето че дойде денят да пристигнем във Вашингтон, след което се доближихме до зооложката градина и се прикрихме в парка, докато се стъмни. В полунощ от зоологоградината се чува само ръмженето на мечки, лъвове и тигри, от време на време изревава по някой и друг слон.

— Време е да започваме — обявява полковникът и тримата взехме да се прокрадваме в зоопарка. Точно сме се хвърлили през стената, когато най-неочаквано апсолютно всички светлини се запалват, почват да вият сирени и да дрънчат звънци и за нула време сме наобиколени от петдесет полицаи.

— Мислех, че си спец по потайните операции — поршепнах на полковника.

— И аз така си мислех — поршепва в отговор той. — Може би просто съм позабравил как ставаха тия работи.

После той се опипа да ни измъкне от кашата: обясни на полицията, че сме шпиони, терниращи за строго секретна потайна операция в иракската зооложка градина с цел излавянето на животните на Саддам Хюсеин за заложници, надрънка им още куп глупости и главният полицай и останалите се попикаха от смях, което даде възможност на малкия Форест да се измъкне в суматохата. Тъкмо почнаха да ни натоварват в полицейския фургон, вик продра нощта, последван от квичене.

Бяха на малкия Форест и на Уанда, която той бе измъкнал от клетката ѝ, срязвайки с ножовка решетките. Те пробягаха покрай нас толкова мълниеносно, че полицаите зарязаха всичко и ги погнаха, което пък даде на мен и полковника шанс да се спасим. Ченгетата май не знаят, че едно от малкото неща, дето Форесчо е наследил от мене, е моята скорост, и сега търчи с пълна пара. Ние с полковника хукваме в обратни посоки и накрая се срещаме в потайното си скривалище в парка, както се бяхме наговорили. Малкият Форесчо и Уанда вече ни чакат там.

— Мама му стара, Гъм! — провиква се полковникът. — Наистина успяхме! Проведох ювелирна тайна операция, нали?

— Да, полковник, всичко беше като по часовник — отвърщам аз.

Някъде около призори се промъкнахме извън парка и се отзовахме на железнопътната линия и не щеш ли, там стои товарен вагон, пълен със свине.

— Жестоко съвпадение — откликва старият Норт. — Какво по-добро прикритие от това?

А пък аз му викам:

— Добро за Уанда, ама не съм сигурен, че и за нас.

— Нямаме друг избор, Гъм. Хайде, качвай се.

Така и направихме и, честно да ви кажа, това беше най-дългото и гадно пътуване до дома — особено след като се изясни, че вагонът отива чак в Орегон — ама все пак го издържахме, а полковникът се самохвалства през целия път.

Важното е, че сме успели да освободим от плен Уанда и няма пощастливо момче от малкия Форест, чиято любимка вече е при него. Всеки ден тя се разполага пред вратата на кабинета ми, срещу лъва,

който, за нейно щастие, вече няма зъби. Обаче през цялото време я съблюдава с копнеж, като че иска да се ожени за нея или нещо такова.

Един ден малкият Форест идва и ми вика, че трябва да поговорим. Отиваме на кея и той изказва каквото му е на ума.

— Слушай, напоследък здравата поработихме, нали?

— Аха.

— Ето защо си мислех... може би е време да отидем на почивка?

— Какво имаш наум?

— Например временно да заминем оттук. Може да се изкачим в планината или да се спуснем със сал по някоя река, или пък нещо друго, а?

— Съгласен — викам му. — Има ли някое специално място, дето да ти се ходи?

— Четох доста брошури и ми се струва, че открих нещо подходящо в Арканзас.

— Какво?

— Нарича се река Уайтуош.

Така и направихме — отидохме там.

Преди да тръгнем, дръпнах настрана стария сержант Кранц и му дадох инструкции какво да прави като директор на завода.

— Занимавай се само с работата си, придвижвай нещата и не се забърквай в скандали с оня Смити и приятелчетата му. Не забравяй, че си имаме други отговорности.

— Разбира се, Гъмп — отвърща той. — Знаеш ли, отдавна се каня да ти го кажа: много съм ти задължен, че ме взе при себе си. Искам да кажа, че просто не знаех какво ще правя след трийсетгодишна служба в армията. Ти ми даде първата ми истинска работа. Да знаеш, че съм ти много благодарен.

— Няма нищо, сержант. Оправяш се чудесно. Освен това се радвам да си до мен. Та нали сме заедно повече или по-малко от онези дни във Виетнам, с Буба и момчетата, а пък това беше преди повече от половината ми живот.

— Тук като че имаш право. Независимо дали е война или мир, май никога не мога да се отърва от тебе, а, Гъмп?

— Да се надяваме, че няма да участваме в повече войни, сержант — викам му. Но всъщност ни предстоеше още една, макар че тогава още не я подозирахме.

Във всеки случай с малкия Форест си събрахме багажа и отидохме в Арказас при река Уайтуош. Откак сме в стридения бизнес, двамата с Форесчо сме в неловко примирие. Той се държи безупречно и гледа да ме спасява от собствената ми глупост. Води се вицепрезидент и главен изпълнителен директор на „Гъмп и син“, ама на практика управлява целия бизнес, щото аз със сигурност нямам достатъчно акъл за целта.

Беше прохладен пролетен ден когато ние с малкия Форест стигнахме до река Уайтуош. Взехме назаем кану и го екипирахме с консерви със свинско и фасул, с наденички, сирена, салами и хляб за сандвичи, и потеглихме по реката.

Тя е много красива и докато плуваме надолу по нея, Форесчо ми обяснява геологическата история на терена, който от време на време се спуска по бреговете на Уайтуош. Според него цялата история може да бъде проследена по изкопаемите — такива като мен например. Казва, че приближаваме прочутото образование Смакоувър, откъдето идва всичката нафта за югоизточните Съединени щати.

Вечерите лагеруваме по бреговете на реката, правим си малък огън от изхвърлени от водата клони, сядаме край него и си готвим вечерята от консерви, и си мисля, че това е първата почивка в живота ми. Малкият Форест е в сравнително добро настроение и се надявам, че с течение на времето с него ще се разбираме по-добре. Много съм горделив, че е станал толкова хубаво момче и че е поел ръководството на толкова отговорно нещо като нашия стриден завод, ама едновременно се притеснявам, че е порасъл прекалено бързо. Чудя се дали някога е имал истинско детство, през което да играе на футбол и на други неща, както правех аз като дете. Попипах го за това, ама той вика, че нямало значение.

Една вечер здравата ме изненада. Порови из раницата си и измъкна една хармоника, която всъщност е същата, дето съм си я запазил отпреди години, когато свирех във Виетнам и в „Спукани яйца“, оркестрата на Джени. За огромно мое неудивление той подхвана

някои стари мелодии и ги изпълваше много по-хубаво, отколкото някога съм можел. Питвам го кога се е учил да свири на туй чудо, а той отвръща:

— Не съм се учил, сигурно е по наследство.

Почти сме свършили пътуването по реката, когато сезирам на брега някакъв човек, който крещи и ни маха да се доближим. Така и направихме. Паркирахме до брега, а човекът се приведе и притегли поблизо кануто, след което ни вика:

— Здравсти, момчета! Май не сте тукашни?

Изяснихме му, че сме от Мобайл, щат Алабама, и че случайно минаваме отгук, ама той настоява да прегледаме някакъв неподвижен имот близо до реката. Вика още, че това е най-хубавият парцал в цял Арканзас и че щял да ни го даде евтино.

Казах му, че още не се занимаваме с недвижно имущество, обаче той е нахален като конска муха и реших, че няма да ни стане нищо, ако разгледаме стопанството му, за да не накърним чувствата му. Да ви кажа честно, като стигнахме дотам, бях малко нещо неочарован. Не че природата беше грозна, напротив, ама парцалът бе построен с мизерни бели къщички с мъниатюрни дворове, където вместо люлки бяха окачени стари автогуми. Досуц мязаше на предградие, където съвсем спокойно бих могъл да живея аз — поне допреди година-две.

Човекът казва да му викаме просто Бил и да не се стесняваме от вида на „тези бараки“, понеже след една-две седмици те ще бъдат сринати и заменени от къщи, струващи милиони, тъй че ако сега подпишем договора за покупка, най-много ще намажем от сделката.

— Позволете да ви доверя една тайна, приятели — продължава той. — По професия съм политик, ама от това не се изкарват много пари, тъй че инвестирах огромни суми в проекта „Уайтуош ривър“ и ви гарантирам, че той ще донесе на всички ни само удовлетворение и успехи. Надявам се, разбирате намека ми.

Да ви кажа, тоя Бил беше симпатяга. Идеята ми е, че изглеждаше афтентичен, имаше дрезгав, откровен глас, а побелялата му къдрава коса и големият червен нос го правеха досуц като Дядо Коледа. Освен това се смееше заразно и даже ни опозна със съпругата си Хилари, която излезе от един фургон, облечена с бабишкерска рокля и с прическа като на Битълсите, и ни донесе разхлаждащи питиета.

— Слушайте — поршепва той, — не бива да казвам това на никого, но този парцел се намира точно над петролонаходището и даже да не построите тук нищо, докато другите се усетят, ще бъдете милиардери.

Точно като се е разпалил, на сцената се проявява друг, по-възрастен човек и като го видях, направо щях да припадна.

— Приятели — вика Бил, — запознайте се с моя партньор.

Партньорът беше господин Трибъл, моят някогашен учител по шах, за когото всички казваха, че е свил парите от шкаридения бизнес.

Когато ме съгледа, господин Трибъл подскочи назад като ужилен и сякаш му идваше да побегне, ама после се завладя, доближи се и ми стисна ръката, после вика:

— Много се радвам отново да те видя, Форест.

— Тъъ — заеквам аз. — Какво правиш тук?

— Това е дълга история. Но след като твоето предприятие се разори, трябваше да си търся работа. Чух, че тук присъстващият господин губернатор си търси съветник, кандидатирах се и той ме назначи.

— Губернатор ли? — питвам го аз.

— Ами да, Бил е губернатор на този щат.

— Тогава защо се занимавате с неподвижни имоти?

— Защото си е истинска далавера — примесва се Бил. — Само се подписвате ей тук и сделката е сключена. Господин Трибъл си получава комисионата плюс печалбата и всички ставаме богати.

— Ние вече сме — обажда се някой.

Беше малкият Форест, най-после пристрашил се да отвори уста.

— Тогава ще станете още по-богати — обявява Бил. — Та нали богатите управляват света! Обичам богатите хора. Те са мои приятели.

Дрънкаше така, сякаш ще се кандидатира за президент, ама може и да не съм прав, нали в края на краищата съм си идиот.

— Виж, Форест — смесва се господин Трибъл, — сигурно се питаш какво е станало с всичките ти пари от скаридения бизнес?

— Ами, от време на време този въпрос ми се мярка през ума.

— Признавам, че аз ги взех. Докато ти се правеше на шут в Ню Орлийнс, скаридите започнаха да се свършват и си казах, че е по-добре да вложа парите ти на сигурно място.

— Така ли? И къде?

— Купих този прекрасен парцел край река Уайтуош. Това е инвестиция, която ще те осигури за цял живот.

— Дрън-дрън — примесва се малкият Форест. — Тази земя не струва пукната пара.

— Мога ли да попитам кой си ти, синко?

— Казвам се Форест и не съм ви никакъв син.

— О, разбирам. Е...

— Излиза, че сме собственици на този бардак, така ли?

— Не съвсем. Разбирате ли, парите от фабриката за скариди стигнаха само за първоначалната вноска. Бях похарчил част от тях, защото човек все пак трябва да се изхранва. Тъй че вие притежавате всеки квадратен сантиметър от тази земя с уговорката, че ще възстановите на банката заема от милион и седемстотин хиляди долара, който съм изтеглил.

— Обаче не се притеснявайте заради дълга — включва се и Бил. — Знаете как стои въпросът с федералните служби — хич не им пука дали ще се издължите, или не.

— Така ли? — питвам.

— Ако ме изберат за президент, никога не ще се наложи да връщате кредитите — изявява Бил.

След това се сбогувахме с Бил и с господин Трибъл, а малкият Форест място не може да си намери от яд.

— Трябва да дадеш под съд тези мръсници — вика ми.

— Защо?

— Защото са откраднали парите ти и са ги вложили в този коптор, по дяволите! Нима не разбираш, че „великият проект“ е една от мошеническите им сделки с недвижимо имущество? Дявол да го вземе, кой би пожелал да живее тук?

— Мислех, че тук ти допада. Можеш всяка вечер да си устройваш лагер на брега на реката.

— Вече не ми харесва — отговаря той.

И докато през останалия ден гребяхме надолу по реката, почти не ми проговори. Май пак съм в немилост.

Както си му е редът пролетта прерасна в лято, лятото — в есен и нашата компания все още работи с пълна пара. По всичко изглежда, че няма начин да сгрешим някъде и понякога си казвам, че много хубаво не е на хубаво. Обаче с Гретхен нещата вървят много добре, а малкият Форест ми изглежда даже щастлив. Един ден ги попипах двамата дали искат да отидем на футболен мач. Честно казано, поначало си мислех да поканя само малкия Форест, щото си спомням, че едно време, като станеше дума за футбол, Гретхен викаше само „ach“. Ама тоя път не каза нищо такова, ами изрече на нейния хубав английски:

— Четох доста за американския футбол, Форест, и ще ми бъде много интересно да присъствам на някой мач.

Онова, на което ги заведох, не беше точно мач, а *истинско събитие*. Точно на Нова година унивирситетът на Алабама играеше в Ню Орлийнс срещу маямския унивирситет за купата на страната.

Преди отпочването на мача маямците нахлуха в града и се фукаха наляво и надясно, че ще спукат гъона на нашия „Пурпурен прилив“ и че ще ни накарат да се заврем в миша дупка от срам. Тия хвалби ме подсетиха за чекиджиите-мамалигари от Небраска, срещу които едно време играх на „Ориндж Боул“.

Но това беше в далечното минало, което всеки ден става по-далечно.

Та отиваме ние на мача и да ви кажа честно — заслужаваше си. Сега мачовете са на закрито и върху фалшива трева, обаче в самата игра нямаше нищо фалшиво. Всъщност напомняше война. Бях в частна лежа, затуй поканих всичките си стари приятелчета, включително Уанда стриптизьорката. Двете с Гретхен много си съвпаднаха, особено след като Гретхен ѝ съобщи, че е била сервитьорка едно време в Германия. Тя взе да поучава по-младата си „колежка“:

— Всички мъже искат едно и също, миличка, ама това не е чак толкова лошо.

С една дума, за да не ви досаждам, ще ви кажа, че алабамският „Пурпурен прилив“ смачка маямските „Урагани“ толкова жестоко, че те напуснаха Ню Орлийнс с подвити опашки. Най-сетне доживях бившата ми Алма Матер да спечели националната купа!

Малкият Форест не беше на себе си от горделивост (особено когато в голямата почивка по високия говорител известиха името ми сред присъстващите бивши прочути играчи), ама Гретхен направо откачи.

— Защита! Защита! Защита! — само това крещи и не щеш ли, нашите бранители станаха толкова добри, че направо измъкваха топката от ръцете на „Ураганите“.

Когато мачът свърши, ние се изпрегръцахме взаимно и разбрах, че каквото и да се случи, ние тримата завинаги ще си останем приятели. Кое е хубаво, щото винаги съм мечтал да имам приятели.

Един ден върху залива е спаднала мъгла и ми хрумна през ума, че сега е моментът да изпълня дълга си към лейтенант Дан и към Сю. Горкичкият Сю!

Така че взех малките кутии с техния прах, които ми бе дал генерал Шайскопф през онзи страшен ден в Кувейт, качих се в старата си лодка, отвързах я от кея и загребах извън залива. Бях известил Гретхен и Форесчо какво възнамерявам и те предложиха да дойдат с мене, ама им отвърнах, че това е нещо, дето трябва да го свърша сам.

— Хей, господин Гъмп — провикна се някой откъм брега. — Защо не вземете от новите моторници? Вече никой не използва весла.

— Приятно ми е понякога да гребя — извиках в отговор. — Просто да си припомня добрите стари времена.

Така и направих.

Докато плувах по канала към залива, чувах сирените на корабите и звънците на шамандурите и други звукове, а слънцето залязва сред мъглата като голяма червена бисквита. Изгребах лодката до новите ни находища на стриди до пречиствателната инстанция. По това време всички са си отишли вкъщи, тъй че съм абсолютно насаме.

За малко оставих вятърът да ме носи, после посочих лодката към мястото, дето според мен се въдят най-едриите и тлъсти стриди. Отворих кутиите, прочетох молитва с пожелание Дан и Сю да са добре на другия свят, после ги хвърлих в тъмната вода и макар че трябваше да ми е тъжно, кой знае защо, не ми беше. Мислех си, че за приятелите ми пътешествието е свършило. Всъщност бих предпочел да оставя Сю в някоя джунгла, ама тъй като по нашия край няма джунгли, реших, че

и стридените находища ще свършат работа. Все пак Сю ще бъде заедно с Дан, който бе негов приятел. Съблюдавах как кутиите с въртене се спускат към дъното и за миг ми се видя, че проблясват като звезди, после потънаха.

Обръщам лодката и се каня да загреба обратно, когато дочувам гонг откъм една от ония големи шамандури и като вдигнах очи, какво да видя? Джени седи върху нея, бавно се полюшва напред-назад и е по-красива от всякога. Милата Джени. Изглежда, че идва винаги, когато имам нужда от нея.

— Е, Форест — вика ми тя, — най-сетне се вслуша в думите ми, а?

— За какво говориш?

— Не си ли спомняш как те съветвах да слушаш Дан?

— О, това ли? Излиза, че май наистина съм го чул.

— Точно така. Необходимо бе някой непрекъснато да ти повтаря думата „стриди“ и ти най-сетне се досети какво трябва да правиш.

— Надявам се сега да не проваля всичко — измърморих аз.

— Мисля, че няма. Не и този път.

— Виждаш ми се малко тъжна — викам й. — Какво има?

— Нищо. Знаеш ли, може би се виждаме за последен път. Мисля, че най-сетне си влязъл в правия път — ако се сещаш за какво намеквам.

— Ами малкия Форест? Мислех, че правиш всичко това заради него.

— Всъщност не. Винаги съм помагала на теб. Малкият Форест е умен и способен младеж и умее да се грижи за себе си. Ти си този, който досега имаше нужда някой да се грижи за тебе.

— Не съм сигурен, че той ме харесва.

— А пък аз съм сигурна. Децата са си деца. Спомняш ли си какви бяхме на неговата възраст?

— Това беше много отдавна.

— Какво става с Гретхен? — променя темата Джени. — Как вървят работите ти с нея? Още преди време ти казах, че я харесвам. Тя е... тя е земен човек.

— Тъж... не знам. Притеснявам се като ме питваш такива работи.

— Не бива. Та нали двамата с тебе ходихме доста време.

— Да, но не стигнахме до края на пътя. Искам да кажа, че разходката ни беше прекъсната.

— Случват се и такива работи. Но запомни едно, Форест: в този живот най-важното нещо са спомените; когато всичко друго си отиде, те остават.

— Ама ако това, дете го говориш, е вярно, повече няма да те ви...

— Може би. Но запомни, че ти остават още дълги години живот. Сега съм спокойна, тъй като смятам, че вече ще можеш да се справиш сам. Не знам как ще го направиш, но моля те, сбогувай се вместо мен с мама и с малкия Форест — все ще измислиш начин.

— Разбира се, но...

— Искам да знаеш, че те обичах и... Форест, ти си много добър човек.

— Ей, не си отивай — извиках, но като погледнах отново, съгледах само голямата шамандура да се поклаща в мъглата.

Нищо повече. Затова загребах обратно към брега.

Същия следобед отидох в консервената фабрика. Почти всеки друг вече се е прибрал у дома и аз се разхождам по коридорите, усещайки се малко самотен. В неколцина канцеларии още светеше — някои хора работят до късно, за да имаме успешен бизнес.

Във фабриката си имах една любима стаичка, където охранявахме перлите. Беше не по-голяма от гардероб, обаче вътре, заедно с инструменти и други неща, държахме кофа, а в нея — перлите.

Не че бяха нещо особено. Хубавите перли се получават от японски стриди, ама от време на време момчетата, дете отварят черупките, намират по някоя. Обикновено са със странна форма или с отворителен цвят, обаче в края на годината сме събрали достатъчно, че да ги продадем и да купим някоя и друга каса бира за персонала.

Обаче когато се доближих до бисерния гардероб, дочух отвътре особени звукове, отворих вратата и какво да видя? Сержантът Кранц седи на един стол под двайсетватовата крушка и като го огледах внимателно, отбелязах, че очите му са зачервени.

— Какво се е случило, сержант? — питвам го.

А той не си казва друго, освен едно „нищо!“.

— Сержант Кранц, познавам те от дълги години и досега не съм те виждал да плачеш.

— И никога повече няма да ме видиш. Освен това не плача.

— Да бе, да! Слушай, аз съм главният тук и се интересувам от проблемите на моите хора.

— Откога пък съм „твой човек“, Гъмп?

— От деня, когато се запознахме, сержант. — За момент двамата се визираме един в друг, после по лицето му се затъркаляха едри сълзи и той ми вика:

— По дяволите, Гъмп. Май съм прекалено стар за такива работи.

— За какво говориш, сержант Кранц?

— Беше оня Смити и неговата паплач.

— Какво стана?

— Отидох да нагледам нашите корабчета, а той и бандата му ме проследили. Тъкмо проверявах здраво ли са завързани лодките, Смити взе да пикае върху една от тях, а като му се сопнах, всички се нахвърлиха върху мен и започнаха да ме налагат с умрели кефали...

— Какво?!

— А пък оня Смити ми викаше „мръсно черно“. За пръв път ми го казват в лицето.

— Не думай!

— Точно така, Гъмп! Не можех да им попреча — по дяволите, вече съм на петдесет и девет! Как да се съпротивлявам на десетина белокожи бабаити, и то два пъти по-млади от мене?

— Слушай, сержант...

— Хич няма да те слушам! Никога не съм си мислил, че ще доживея деня, когато няма да мога да отвърщам на ударите. Но беше безсмислено. Да ме бяха само пребили, нямаше толкова да ми пука... Ама тия думи за „мръсното черно“... Все пак щях да си го върна по някакъв начин, ама нали ми заръча да не се занимавам със Смити и бандата му?

— Слушай, сержант Кранц, сега това няма значение. Оставаш тук, докато се завърна, чуваш ли? Това е заповед!

— Не се подчинявам на заповеди от редници!

— Но тая ще изпълниш! — сопнах му се аз.

После отидох да си уредя сметките със Смити. През целия си живот съм се опипвал да постъпвам справедливо — смятах, че няма друг начин. А мама ме е учила, че не е справедливо да се бия с хората, най-вече защото съм толкова едър и тъп. Ама понякога не бива да позволиш справедливостта да ти попречи да извършиш справедливо дело.

Улицата към кея в Ла Батр е доста дълга и сигурно хората на Смити са ме отбелязали, щото като стигнах дотам, всички са се строили в една линия, а главатарят им се е изтъпанчил най-отпред.

Чак сега съгледах, че много от работниците от стридената фабрика са ме преследвали, а ония от консервения цех гледат на кръв, очигледно са настроени за тупаник.

Доближих се до Смити и го попипах какво е станало със сержант Кранц.

— Не е твоя работа, Гъмп. Просто се забавлявахме.

— Хубаво забавление — да пребиете с умрели риби един възрастен човек!

— Мамка му, Гъмп, той е само един дърт черньо. Кво ти пука за него?

А аз взех, че му показах.

Първо го сграпчих за якето и го повдигнах над земята, после го метнах в куп лайна от чайки на кея. И му набутах лицето в тях.

Сетне го преобърнах и го заритах до една от неговите лодки. А когато се плъосна по гръб в нея, разкопчах панталоните си и отвисоко се изпиках върху него.

— Само да си посмьл още веднъж да пипнеш някой от моите хора — креснах му, — ще съжалиш, че не си се родил зеленчук или нещо подобно! — Знам, че това не бе най-хитрото нещо, дето можех да му го кажа, ама в тоя момент хич не ми беше до хитрости.

Точно тогава нещо ме цапардоса по рамото. Един от разбойниците ме бе фраснал с дъска със забити в нея пирони и правичката да си кажа, адски болеше! Ама тоя път не бях в настроение да ме работят. Награбих го оня ми ти бандит и гледам — наблизко една машина за лед, та го натъпках в нея с главата надолу. Друг ме нападна с автомобилна щанга; него пък го гепих за косата и взех да го въртя,

после го изпратих като диск или нещо подобно и когато за последен път го съгледах, той летеше към Куба или може би към Ямайка. Като видяха случилото се с него, другите горили заотстъпваха. А пък аз им казах единствено следното:

— Помнете какво видяхте сега. Нали не искате да ви налети и вас?

И с това въпросът се приключи.

Вече се стъмваше и всички хора от моята компания надават радостни викове и също освиркват Смити и неговата колекция от лайнари. В мрачините съгледах как сержантът Кранц стои наблизко и клима с глава. Намигнах му, а той вдигна палец. Отдавна сме приятели с него и мисля, че се разбираме и без думи.

По това време усетих дърпане за ръкава. Това е малкият Форест, който е отбелязал кръвта по ръката ми, където оная горила ме цапардоса с пионовата дъска.

— Как си, татко? — питва ме той.

— А?

— Питам те как си, татко — виждам, че ти тече кръв.

— Как ме нарече?

— Обичам те, татко! — промълви малкият Форест и млъкна, ама и това ми беше достатъчно. Тъй вярно, господа.

Тъй вярно!

Горе-долу така свърши всичко. След като тълпата се разпръсна, отидох на зарязания в океана нос, който гледа към залива и към пролива Мисисипи, а в хубаво време оттук се вижда чак до Мексико или до Южна Америка. Но тази вечер мъглата още не се беше повдигнала, затуй седнах на една скъмбейка, а малкият Форест се настани до мене. Не говорехме нищо, щото, според мен, вече всичко беше казано, обаче ми хрумна през ум какъв щастливец съм. Имам си работа, прекрасен син, с който да се възгордея, а едно време имах и приятели. Не можех да не си ги спомня всичките. Старият Буба, и Джени, и мама, и Дан и Сю вече са си отишли, но не вярвам да са далече, щото всеки път, щом чуя корабна сирена в мъглата или звънец на шамандура, си мисля за тях и съм сигурен, че са до мен. А малкият Форест и майката на Джени, и сержантът Кранц и останалите все още

са тук. Не съм забравил и онова, дето Джени ме посъветва за Гретхен. Ето защо би могло да се каже, че съм най-щастливият човек на света.

Остана само още едно нещо да ви разкажа и то е за когато решиха да правят филм по автогеографията ми. Даже и на мен това ми се струва нередовно.

Някой надушил, че съм идиот, преуспял в бизнеса, а нали в днешно време хората си падат по истории от сорта на „един човек ухапва куче“.

Тъй че идват онез ми ти холивудски продуценти и ме имформирват, че ще ме дават на кино. Повечето от вас знаят какво се случи после. Направиха го филма и хората по целия свят отидоха да го гледат. Господин Том Ханкс, дето се опознах с него онази нощ в Ню Йорк, играе моята роля и трябва да ви кажа, че се справя доста добре.

И така, най-после пристъпи нощта за раздаването на „Оскарите“ в Калифорния и аз отведох там всичките си приятели и седнахме в публиката — моето място беше до родителя на Буба. Пустият му филм взе че обра повечето награди на Академията, а накрая, като приключиха да изказват признателности на всички, решиха да благодарят и на мене.

Конферансие беше някой си господин Летърман, симпатяга с редки зъби, и като последно „блюдо от менюто“, тъй да се каже, той обявява, че осъждат специална награда на Форест Гъмп, задето е „най-обичаният освидетелстван идиот в цяла Америка“, и ме изваждат на сцената.

А след като ми връчват наградата, господин Летърман ме попита дали искам да кажа нещо пред телевизорните камери. Искам, разбира се, ама си го пазя за накрая. Изтъпанчвам се аз пред ония ми ти прелестни жени с разкрасни рокли и скъпи дрънкулки, и пред хубавите мъже, и изтърсвам първото нещо, дето ми идва на ума, и то, разбира се, е „Пикае ми се“.

Право да ви кажа, вначало никой не ме амплодира, всички мълчат втрещено. Сигурно са се смутили, щото ги дават по националната телевизия. Обаче след неколцина мига хората от публиката почнаха да мърморят и да си шепнат взаимно.

А пък господин Летърман, който чувства, че трябва да направи нещо, обаче не знае точно какво, махва на работниците зад кулоарите да докарат сценографски кран и да извлекат дебелия ми задник от сцената. Тъкмо куката ме подхваща за яката, най-неидейно откъм публиката се понася самоуправляваща се ракета. Очевидно малкият Форест толкова се развълнувал, че сдъвкал цялата си програма, щото по време на Оскарите не разрешават да се продават пуканки, тъй че е въоръжен с най-голямото книжно топче на света. И докато се опипват да ме извлекат от сцената, той го праща право между очите на господин Летърман.

Естествено Гретхен е ужасена и извиква: „О, господи!“. Ама ще ви кажа едно — беше страхотен цирк! Най-неочаквано настана голяма суматоха. Дами и господа подскачат като бесни, надвикват се и ме посочват, а симпатичният господин Летърман се препъва зад катедрата, опипвайки се да махне топчето от лицето си.

В този момент откъм публиката прелетя един вик, който оглуши всички други:

— Браво, татко! Браво, татко!

И знаете ли — това ми напълни душата и не исках нищо повече.

Затуй навярно може да се каже, че бяхме там, а сетне представлението свърши.

Чат ли сте за какво намеквам?

П. ДЖ. О'РУРК

ГЪМПОВИЗМИ

ГЪМПОВИ ЩУРАВИ СЪВЕТИ И ТЪПИЗМИ)

ИЛИ ГЪМПО-ЩУРО-АФОРИЗМИ

Форест Гъмп, роден изпод перото на Уинстън Грум, е пълен идиот — само такъв човек би могъл да оцелее в съвременния свят.

Ала съществува огромна разлика между това да бъдеш тъп и да грешиш. Спомнете си най-глупавите фрази, които сте изричали. Безсъмнено това са „мразя те“, „обичам те“, „я налей по още едно“, и „край“. Действително звучат глупаво, но нима не са верни? Форест също не е далече от истината.

А сега си помислете за най-идиотските неща, дело на човека. Китайската културна революция, Първата световна война, филмът „Бевърли Хилс 90210“. Всички те са предизвикани или създадени от умни хора. Обаче има огромна разлика между умния човек и този, достоен за уважение.

Не е зле винаги да изслушваме житейските възгледи на един глупак, тъй като доколкото мога да преценя, самият живот е доста глупав. А най-хубавото при беседването с глупеца е в това, че разбираме всичко, което говори. За сравнение прилагам цитат от книга на прочут и гениален автор:

Масата на слънцето изкривява космическото време по такъв начин, че макар Земята да се движи по права линия в четириизмерното космическо време, тя изглежда, че кръжи по правилна орбита в триизмерното пространство.

Стивън Ч. Хокинг
„Кратка история на астрономическото време“

Разбирате ли нещо? Аз също. Ето ви обаче един цитат от Форест Гъмпи:

Не се опитвай да се подстригваш сам.

Хората непрекъснато гледат да се изкарат по-добри, отколкото са, ала как да го направи човек, който е толкова плиткоумен, че вижда нещата съвсем ясно? Или, както казва Форест:

Някои, например аз, сме идиоти по рождение, но много хора си оглупяват самички.

* * *

Честно да ви кажа, да си идиот не е цвете за мирисане.

* * *

Никой не е загазил от това, че си е държал езика зад зъбите.

* * *

Хора, на които не бива да се противоречи:

1. Учителите
2. Сержантите
3. Полицаяте
4. Нашите майки

* * *

Не се опитвай да се подстригваш сам.

* * *

Мечтайте, но не напускайте работата, която ви храни.

* * *

Видите ли хора на опашка, наредете се и вие. Може да се окаже полезно.

* * *

Притежавайте колкото е възможно по-малко вещи. Ако има чалъм, взимайте под наем дори обувки.

* * *

Щом толкова ви се носи шапка, слагайте си я единствено, когато сте сам вкъщи.

* * *

Не се доверявайте на човек, който твърди, че през целия си живот не е изпил капка алкохол.

* * *

Никога не се заяждайте със зловни на вид хора.

* * *

Ако искате да сте популярни, никога не блудствайте с деца и не ходете по вечеринки.

* * *

Задължително си оставяйте достатъчно пари за по едно телефонно обаждане и посещение на обществената тоалетна.

* * *

Ако не пеете хубаво, пейте колкото ви глас държи.

* * *

Не се тършкайте за безвъзвратно загубеното.

* * *

Не лижете нищо, което може да залепне за езика ви.

* * *

Винаги поддържайте в изправност своя детектор за тъпотии.

* * *

Когато отидете в зоологическа градина, винаги взимайте по малко храна за обитателите, макар надписите по табелите да гласят: „Храненето на животните е строго забранено“.

Спомнете си, че не животните са поставили табелите.

* * *

Старайте се всеки ден да изяждате по нещо горчиво, та да не забравите вкуса му.

* * *

Когато настроението ви е толкова спаднало, че ви е страх да не се спънете в него, ритнете някое паве. Ще се чувствате по-добре.

* * *

Ако сте изпреварили другите, трайте си и си стойте отпред.

* * *

Думата „не“ има много значения.

* * *

Не очаквайте подкрепа от никого.

Ако ви помогнат — добре, ако ли не — голяма работа.

* * *

Старайте се да не ви работят. Това ще достави удоволствие на малцина и ще удиви всички останали.

* * *

Запомнете: докато някой ви целува задника, има опасност и да ви ухапе.

* * *

Слагайте сос „табаско“ на всяко ядене. По този начин ще спестявате сума пари за храна.

* * *

Каквото и да сторите, правете го с разум и с основание.

* * *

Понякога не бива да позволите справедливостта да ви попречи да извършите справедливо дело.

* * *

Собственото лайно винаги мирише приятно, но не позволявайте това да ви заблуди.

* * *

Не яжте супа; коремът се подува.

* * *

Никога не играйте на комар със смъртта.

* * *

Може да сте идиот, но поне опитайте да не бъдете глупак.

* * *

Ако сте родени под лоша звезда, тя вечно ще осветява задника ви, дори когато седите.

* * *

Ако ви се плаче, не говорете, а го направете.
Може после да е прекалено късно.

* * *

Не свирете на пиано с лепкави пръсти. Също и на саксофон, ако имате бонбон в устата.

* * *

Винаги бъдете мили с майка си.

* * *

Повечето хора не изглеждат тъпи, докато не започнат да говорят.

* * *

Спокойствието е по-добро от малкото удоволствие.

* * *

Бъдете адски нащрек, ако някой заяви, че иска да направи филм върху биографията ви.

* * *

Никога не яжте нещо, дето не знаете какво е.

* * *

Ако ще плачете, плачете самички.

* * *

Бъдете готови понякога в живота да ядете лайна; само внимавайте да не се задавите.

* * *

Пазете се от хора, които поставят цифри след имената си.

* * *

Не паркирайте на място, обозначено с надпис: „Запазено за помощник-шерифи“.

* * *

Не вярвайте на вестниците; ще научите много повече, ако наблюдавате какво се случва около вас.

* * *

Животът е като ластик — колкото по-бързо вървите напред, толкова по-бързо можете да се върнете на нулата.

Така че не допускайте грешки.

* * *

Ако от време на време ви се струва, че върху плещите си носите непосилно бреме, просто си кажете, че понякога се случва и това.

* * *

Винаги се старайте да решавате по съвест, освен ако съвестта ви диктува обратното.

* * *

Спестете си труда и не си търсете белята, тя стопроцентово ще ви намери.

* * *

Просякът по нищо не се различава от вас или от мене, само дето няма пукната пара.

Затова винаги си оставяйте по някоя пара за просяците.

* * *

Не викайте, не псувайте, не плачете и не повръщайте на публични места, не привличайте вниманието и по никакъв друг начин, защото това навярно ще ви създаде неприятности.

* * *

При всяка възможност пътувайте с влак, стига да не ви се налага да пристигнете някъде навреме.

* * *

Винаги казвайте „благодаря“, дори ако не сте благодарни.

* * *

Не си търсете оправдания, освен ако не е абсолютно наложително.

* * *

Можете да уловите повече мухи с помощта на мед, отколкото с оцет, ала също така можете да хванете много повече с лайна, стига да

се занимавате с лов на мухи.

* * *

Ако ще се разорявате, то поне да е на младини. С течение на времето става все по-трудно отново да се изправите на крака.

* * *

Когато животът ви виси на косъм, направете нещо, дори да е погрешно.

* * *

Не се опитвайте да изпреварите някого, ако сте бос.

* * *

Никога не смесвайте вода с шоколад.

* * *

Не се напивайте в компания на непознати.

* * *

Ако се налага да избирате между чиста съвест и чисто тяло, те не бива да си съперничат.

* * *

Каже ли ви някой: „Аз съм тук, за да ви помогна“, пазете си портфейла.

* * *

Понякога животът прилича на огромна тоалетна, така че заради всички нас, не хвърляйте камък вътре.

* * *

Пиянството е проклятието на работническата класа, затова не работете, ако не е абсолютно наложително.

* * *

Ако някой ви каже, че трябва да се преборите със собствената си тъпотия и безразличие, просто му отговорете: „Представа си нямам и хич не ми дреме на оная работа“.

* * *

Не се доверявайте на нищо, освен на инстинктите си.

* * *

Опитайте се да не забравите телефонния си номер.

* * *

Когато сте отчаяни, прочетете Книгата на Йов и вижте какво му е минало през главата на този кучи син.

* * *

Не се потете над дребни неща и изобщо не си давайте зор. Това ще ви спести сума пари за дезодоранти.

* * *

Не купувайте дрехи и предмети, които не можете да си позволите, освен ако наистина не ги желаете.

* * *

Невежеството е ключът към образованието. Невежият човек винаги отключва по една нова врата и вечно е изненадан.

* * *

Говори се, че земята е кръгла, но вярването в този факт не е задължително.

* * *

Да бъдеш идиот е адски забавно, стига да не те гледа някой.

* * *

Справедливост: треньорът Брайънт се отнасяше еднакво с всички.

Като боклук.

* * *

Мама Гъмп често казваше: „Изнасилванията, бунтовете и революцията водят до разрастване на проституцията и светът се пълни с тъпи копелета“.

* * *

Ако попаднете в някоя улична битка, първата ви работа е да се фраснете по главата с тиган или нещо подобно.

Противниците ви би трябвало да избягат, подплашени при мисълта, че ако така цапардосваш себе си, какво ли ще направиш на тях!

* * *

Не носете тениски, които рекламират чужда стока.

* * *

Ако държите парите си под езика, ще изглеждате направо като побъркани.

* * *

Правилата са създадени, за да се следват, но всяко правило си има изключение и аз съм едно от тях.

* * *

Когато отидете на риболов, никога не ловете дребните риби.

Вие няма да ги изядете, а ако са във водата, ще послужат за храна на големите риби.

* * *

Когато вървите напред, пазете си челото, вървите ли на заден ход, пазете си тила. А когато пресичате улицата, оглеждайте се и в двете посоки.

* * *

Някои, например аз, сме идиоти по рождение, но много хора си оглупяват самички.

* * *

Ако видите човек да удря кучето си, моментално го пребийте от бой.

* * *

Поддържайте зеленчукова градина с много и хубави домати.

* * *

Шансовете ви да спечелите на лотария многократно ще се увеличат, ако си купите билет.

* * *

Чичо Гъмп обичаше да съветва: „Никога не се прави на голяма клечка“.

* * *

Ако сте гладни и нямате пукната пара, направете задушено...

* * *

... но не яжте следните свински неща:

1. шкембе
2. пача
3. сандвичи със свински уши
4. свински джолани
5. мозък
6. зурли, очи или опашки

Ала винаги бъдете учтиви, когато ги отказвате; някои хора ги намират много вкусни.

* * *

Не се правете на мравчица. Мравката има ограничен хоризонт.

* * *

Ако не знаеш накъде си тръгнал, може би никога няма да стигнеш дотам.

* * *

Никой досега не се е разорил от това, че е казвал „добро утро“ на хората.

* * *

Животът навярно е бил много по-хубав, когато индианците са управлявали тази страна.

* * *

Някои хора можеш да облечеш в евтин костюм и да изглеждат като милионери, а пък мен както и да ме облечеш, все изглеждам като палячо.

* * *

Едно е да говориш глупости, друго — да повярваш в тях.

* * *

Ако не искате да си опарите пръстите, стойте далеч от огъня.

* * *

Ако нещо не ви харесва, напуснете, но внимавайте на излизане
дръжката на вратата да не ви се забиے в задника.

* * *

Ако не виждате дъно, скачайте с краката напред, а не се
гмуркайте с главата надолу.

* * *

Не се подигравайте на маймуните.

* * *

С честност всичко се постига, освен ако не сте крадец.

* * *

Посредствеността състарява човека.

* * *

Смейте се само когато има защо.

* * *

Никога не носете едновременно колан и тиранти; хората ще си
помислят, че страдате от параноя.

* * *

Живейте така, че винаги когато погледнете назад, да можете да си казвате: „Ако не друго, поне не съм водил скучен живот“.

* * *

Ако имате видеокасетофон, винаги проверявайте дали ви се намира телевизор.

Издание:

Автор: Уинстън Грум

Заглавие: Гъмп & син

Преводач: Весела Прошкова

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: Роман

Националност: Американска

Редактор: Иван Тотоманов

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3249>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.